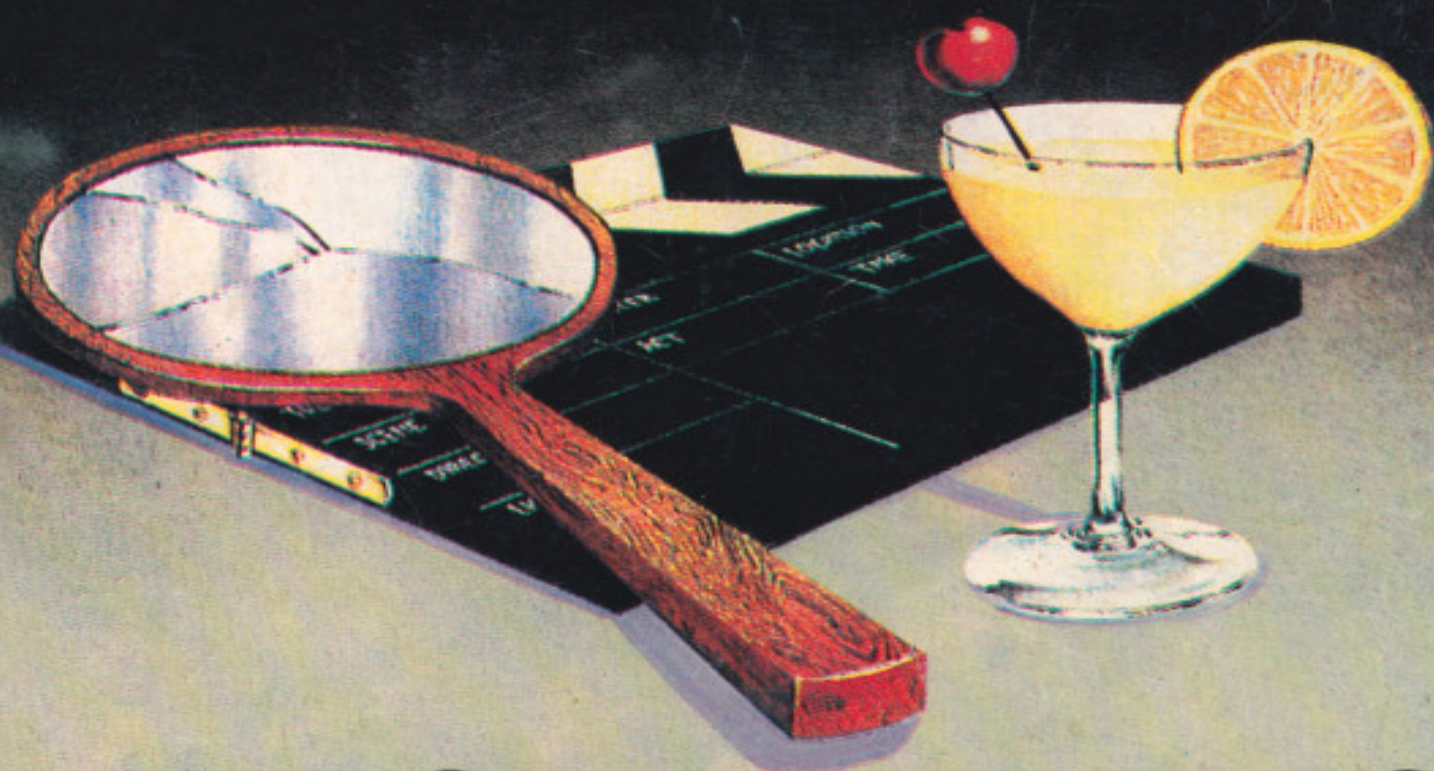

АТАТА КРИСТИ

АБАГАР
София

ПРОКЛЯТИЕТО НА

ОГЛЕДАЛОТО

АГАТА КРИСТИ ПРОКЛЯТИЕТО НА ОГЛЕДАЛОТО

Превод: Венелин Мечков

chitanka.info

Марина Грег, прочута филмова звезда, е свидетел на убийство в резиденцията си Госингтън Хол. От какво е предизвикан ужасът в очите ѝ, който само Доли Бантри забелязва? Единственото сигурно нещо за Доли е, че добрата ѝ стара приятелка мис Марпъл може да стигне до истината...

Агата Кристи е известна в целия свят като кралицата на криминалния роман. Продадени са повече от един милиард екземпляра от книгите ѝ на английски език и още един милиард в превод на 44 езика. Тя е един от най-издаваните и четени автори и само Библията и произведенията на Шекспир са продадени в по-големи количества от нейните романи. Авторка е на 78 криминални романа, 19 пиеси и 6 романа, написани под името Мери Уестмакот.

Агата Кристи е родена в Торки. Първият ѝ роман — „Загадката в Стайлз“ е написан към края на Първата световна война, в която тя участва като медицинска сестра. В него тя създава Поаро, малкия детектив-белгиец с яйцевидна глава, страстен привърженик на реда, както и на „сивите клетки“, който става един от най-популярните детективи след Шерлок Холмс. Романът е публикуван през 1920 година.

След като е писала средно по една книга на година, през 1926 Агата Кристи създава своя шедьовър „Убийството на Роджър Акройд“. Това е първото ѝ произведение, публикувано от Колинс, и поставя началото на едно сътрудничество между автор и издател, което продължава 50 години и дава живот на 70 книги. „Убийството на Роджър Акройд“ е и първият роман на писателката, който е поставен в театъра със заглавието „Алиби“ и се играе с голям успех в Уест Енд.

През 1971 г. Агата Кристи получава благородническа титла. Последните ѝ два издадени романа са „Завесата: Последния случай на Поаро“ — през 1975 г., и „Стаена смърт“ — през 1976 г., в който отново се срещаме с мис Марпъл, мила стара дама от Сейнт Мери Мийд. И двата романа имат невероятен успех. Агата Кристи пише и популярна литература, включително и една автобиография и прекрасната книга „Ела и ми кажи как живееш“, в която разказва за експедициите, на които е била със своя съпруг, археолога сър Макс Малоун.

*Върху гладката повърхност
тънка паяжина плъзна,
огледалото на късчета разби се.
„Проклятието ме настигна“ —
изплака Дамата от Шалот.*

Алфред
Тенисън

ПЪРВА ГЛАВА

I.

Мис Марпъл седеше до прозореца в дневната, който гледаше към градината, с която някога се бе гордяла. Вече не се гордееше с нея. Само леко се намръщваше, когато я видеше през прозореца. От известно време ѝ бяха забранили да се занимава активно с градинарство. Никакво навеждане, копаене или садене. Позволяваха ѝ най-много да подкастрия дръвчетата и то не продължително време. Не ще и дума, че старият Лейкък, който идваше три пъти седмично да поддържа градината, проявяваше голямо старание. То обаче бе голямо по неговите *собствени* разбирания, не и по тези на работодателята му. Мис Марпъл знаеше точно каква работа иска да бъде свършена и кога точно да бъде свършена, и най-добросъвестно му разясняваше това. Но старият Лейкък реагираше в свой стил, а именно, ентузиазизирано се съгласяваше с нея и после правеше каквото си знаеше.

— Точно така, госпожо, и теменужките ще ги оправим, и камбанките. Точно така, сега в понеделник, има си хас да не съм разбрал.

Оправданията на Лейкък бяха винаги убедителни и силно наподобяваха използваните от капитан Джордж в „Трима мъже в една лодка“, когато капитанът обясняваше защо не трябва да излиза в открито море. Винаги причината беше вятърът, който все нещо не беше наред. Духаше или откъм морето, или откъм брега, или откъм ненадеждния запад, или откъм още по-опасния изток. Лейкък пък се оправдаваше с времето. Бе или твърде сухо, или прекалено влажно, или имаше опасност от слана. Или пък някаква друга, изключително важна работа, трябваше да се свърши най-напред. Най-често тя се отнасяше за обикновеното или брюкселското зеле, от които градинарят обичаше да засажда огромни количества. Лейкък си имаше собствени разбирания за градинската работа и нито един работодател, колкото и вещь да беше в градинарството, не можеше да го отклони от тях.

Разбиранията му предполагаха преди всичко изпиване на безброй чаши силен и много подсладен чай като встъпление към работата, усърдно помитане на окапалите листа през есента и малко

разсаждане на любимите му астри и босилек през пролетта, за да стане „красива гледка“, както казваше той, през лятото. Нямахше и нищо против да пръска розовите храсти с препарат срещу насекоми, но не влагаше бог знае какво усърдие в това, а когато му се кажеше, че трябва да разкопае лехите с грах, отвърщаше, че неговият грах бил станал страшен, особено миналата година, и то без човек да го глези много-много с някаква предварителна обработка на почвата.

За да бъдем справедливи, Лейкък хранеше добри чувства към работодателите си и дори се съобразяваше с градинарските им прищевки стига да не бяха свързани с вършенето на някаква тежка работа. Приемаше за сериозни растения единствено зеленчуците, особено зелките, а колкото до цветята, намираще ги за предмет на несериозните занимания на дами, които си нямат друга работа. Демонстрираше добрите си чувства, като подаряваше гореспоменатите астри и босилек, а понякога и летни хризантеми.

— Отидох да свърша малко работа в Новия квартал, нали и там искат да си оправят градините мераклийски. Бяха закупили много повече цветя, отколкото трябва, та рекох да донеса някой и друг корен. Ще ги посадя ей там, дето на ония проскубани рози много-много не им е мястото.

Като размишляваше върху всичко това, мис Марпъл отмести поглед от прозореца и се върна към плетивото си.

Човек трябваше да погледне действителността в очите. Сейнт Мери Мийд вече не беше това, което беше някога. Всъщност, тази оценка беше валидна и за всичко останало. При добро желание човек можеше да обвини за случилото се и войната, или по-точно, двете войни, и младото поколение, и това, че и жените вече ходеха на работа, и атомната бомба, или просто правителството. Но истинската причина беше възрастта. Мис Марпъл, която бе жена с много здрав разум, прекрасно знаеше това. Просто усещаше старостта много по-силно в Сейнт Мери Мийд, защото бе живяла там много дълго време.

Сейнт Мери Мийд, или по-скоро черупката му, все още си беше на мястото. И кръчмата „Синият Глиган“ си беше на мястото, и църквата, и викариятът. Също и малка групичка къщи от времето на кралица Ана и крал Джордж, една, от които беше и нейната. На мястото си бяха и къщата на мис Хартнел и самата мис Хартнел, бореща се срещу прогреса до последен дъх. Мис Уедърби бе починала

и сега къщата ѝ се обитаваше от управителя на банката и неговото семейство. Бяха я поразкрасили с боядисване на вратите и прозорците в яркосин цвят. В повечето останали стари къщи живееха нови хора, но самите къщи много не се бяха изменили, тъй като новите им собственици ги бяха купили именно заради това, което агентите по продажба на недвижими имоти рекламират като „старовремско очарование“. Новите собственици преустройваха едно или друго помещение, като втора баня, и хвърляха много пари за нова канализация и за оборудване на кухнята с електрически печки и миялни машини.

Макар и къщите да си изглеждаха общо взето както преди, не можеше да се каже същото за главната улица на селото. Когато някой от магазините сменеше стопанина си, започваше незабавна и трескава модернизация. Рибарският магазин бе станал неузнаваем, тъй като се бе сдобил с огромни витрини, зад които проблясваха замразени риби. Месарят, виж, се бе оказал по-голям консерватор. Хубавото месо си е хубаво винаги, стига да имаш пари да си го купиш. Ако нямаш, взимай по-евтините мръвки и жилите и се оправяй с тях. Бакалинът Барнс бе останал на поста си и не бе пипнал нищо по магазина, за което мис Хартнел, мис Марпъл и някои други хора благодариха на Всевишния. Толкова приятно бе да отидеш там, да седнеш на някой от удобните столове до тезгяха и да обсъдиш със стопанина достойнствата на различните видове шунка и сирене. В края на улицата обаче, там, където някога беше магазинът за кошници на мистър Томас, сега се мъдреше лъскав нов супермаркет, който всички стари дами от Сейнт Мери Мийд проклинаха.

— Представи си, мила — бе възкликнала веднъж мис Хартнел, — пълно е с разни пакетирани неща, за които *въобще* не бях чувала. Представи си, да даваш на детето си разни там овесени ядки, вместо да му приготвиш една свята закуска от яйца с шунка. Остави това, ами те карат да вземаш една кошница и *самата ти* да я мъкнеш и да търсиш това, за което си тръгнала. Понякога ти трябва четвърт час, за да го откриеш, и отгоре на това е пакетирано в някакви ужасно неудобни количества, или твърде големи, или твърде малки. А за да платиш, трябва да висиш на една страхотно дълга опашка. Страшно досадна работа. Е, разбира се, на хората от Новия квартал това може и да им харесва...

Тук мис Хартнел спираше.

Спираше именно при споменаването на Новия квартал. Точка и нов ред, както се казва. Новият квартал бе нещо съвсем отделно.

II.

Мис Марпъл възкликна с досада. Бе пропуснала една бримка. И при това не току-що, а очевидно преди известно време, и едва сега я бе забелязала. Когато бе започнала да брои бримките, за намаляване при вратната извивка. Взе още една игла, вдигна плетивото срещу светлината и започна да го оглежда. Установи, че и новите й очила вече не й помагаша много. Очевидно, бе настъпило време, когато очните лекари, независимо от луксозните им чакални, модерната апаратура, с която те преглеждаха и ти светеха в очите и големите им хонорари, не можеха много да ти помогнат. Мис Марпъл си спомни с тъга колко хубаво виждаше само преди няколко години. Е, наистина, май не бяха само няколко. Спомни си, как от едно удобно място в градината си можеше да наблюдава какво става в Сейнт Мери Мийд без почти нищо да убягва от зоркото й око. А с помощта на бинокъла си за наблюдение на птици — наблюдението на птици можеше да бъде *толкова* полезно — бе успяла да види — тук обикновено спомените на мис Марпъл започваха да шарят из миналото. Ана Продъроу в лятната си рокля отива в градината на викариата. Полковник Продъроу, клетият, бе много отегчителен и неприятен човек, не ще и дума, но биваше ли да го убиват по такъв начин... Мис Марпъл поклати глава и мислите й се върнаха към Гризелда, хубавката млада съпруга на викария. Милата Гризелда, толкова добра бе с нея, всяка година й изпращаше коледна картичка. А сладкото й бебче вече беше самоуверен млад човек, и то май с хубава работа. Дали не беше инженер, нали още от малко обичаше да разглобява влакчетата си на парчета. Досами къщата на викария се намираще оградата, отвъд която пасяха говедата на фермера Джилс, там, където сега се намираще...

Там, където сега се намираще Новият квартал.

А и защо пък трябваше да има нещо против него? Нали появяването му в крайна сметка бе неизбежно? Тези домове бяха необходими и при това били много добре построени, поне така беше чула. Съвременна урбанизация, май така му викаха. Не й харесваше, обаче, че на всичко бяха изпонасложили името „клоуз“^[1] Обри Клоуз,

Лонгууд Клоуз, Грандисън Клоуз и така нататък. Никак не им отиваше. Мис Марпъл чудесно знаеше какво представлява един църковен двор. Вуйчо ѝ бе каноник на катедралата в Чичестър и като малка често я бе водил в двора ѝ.

Също като Чери Бейкър, която винаги наричаше старовремската претрупана дневна стая на мис Марпъл „хола“. „Това е дневна, Чери“, тактично я поправяше мис Марпъл. Тъй като бе млада и добра по душа, Чери се стараеше да запомни, макар че думата „дневна“ очевидно ѝ се виждаше много забавна и чудата, така че от езика ѝ неизменно се изплъзваше думата „хол“. Най-сетне, стигнаха до нещо като компромис, като Чери започна да казва „гостната“. Мис Марпъл имаше много добри чувства към Чери. Всъщност, тя се казваше мисис Бейкър и живееше в Новия квартал. Бе една от многото млади съпруги, които пазаруваха в супермаркета и се разхождаха с детските си колички из тихите улици на Сейнт Мери Мийд. Всичките бяха спретнати и издокарани и им личеше, че редовно посещават фризьорски салон. Появяването им бе винаги съпътствано от смях и глъчка. Приличаха на ято щастливи птички. Поддали се на безсрамните уловки на пазаруването на изплащане, те винаги се нуждаеха от пари на ръка и макар че съпрузите на всичките да получаваха добри заплати, припечелваха допълнително от готвене или почистване по домовете. Чери готвеше бързо и добре, бе умна млада жена, винаги записваше правилно телефонните съобщения и незабавно откриваше грешките в сметките на търговците. Нямахше обаче вкус към изтупване на дюшеци, а що се отнасяше до миенето на съдове мис Марпъл винаги извъръщаше глава встрани, когато преминаваше покрай кухнята, за да не наблюдава как Чери прави това. А Чери го правеше просто — поставяше всички съдове вкупом в умивалника и ги поръсваше с цяла лавина препарат за миене. Във връзка с това мис Марпъл незабелязано извади стария си устърски чаен сервиз от ежедневна употреба и го прибра в ъгловия шкаф, откъдето той излизаше само при по-особени случаи. Вместо него купи модерен сиво-бял сервиз без позлата, която да е изложена на опасността да се олющи при миенето.

Колко различно бе всичко някога... Вярната ѝ Флорънс например бе същински гренадир сред прислужниците. Мис Марпъл си спомни и за Ейми, Клара и Алис, за тези „мили малки прислужници“, които

идваха от сиропиталището Сейнт Фейт „за обучение“ и след това си намираха по-добре платена работа другаде. Бяха простички момичета, нерядко глуповати, а Ейми, определено тъповата. Обикновено се събираха на клюки с другите селски прислужници и излизаха на разходка с помощника на търговеца на риба или на градинаря на кметството, или с някой от безброя чираци на бакалина мистър Барнс. Мис Марпъл си спомни с умиление за многото вълнени дрешки, които бе изплела за многобройните им чада. Тези послушници не успяваха да се справят с телефона, а и в смятането съвсем не ги биваше. От друга страна, умееха превъзходно да мият съдове и да оправят легла. Притежаваха умения, но не бяха образовани. Странно защо, днес именно младите образовани момичета и жени се занимаваха с къщна работа — чуждестранни и местни студентки по време на лятната ваканция и млади омъжени жени като Чери Бейкър, живеещи на улици с фалшиви названия в нови квартали.

Разбира се, все още имаше и хора като мис Найт. Мис Марпъл се сети внезапно за това, след като от тежките стъпки на мис Найт на горния етаж свещниците на поставката над камината започнаха леко да подрънкват. Мис Найт очевидно бе приключила следобедната си почивка и след малко щеше да започне следобедната си разходка. След минута щеше да слезе при мис Марпъл и да я попита иска ли да ѝ донесе нещо от града. Мисълта за мис Найт предизвикваше у мис Марпъл една и съща реакция. Разбира се, беше наистина много мило от страна на скъпия ѝ племенник Реймънд да се погрижи толкова за нея, пък и мис Найт беше самата грижовност. Вярно беше и това, че след прекарания бронхит наистина се бе почувствала много слаба и без съмнение доктор Хейдък беше прав, когато безапелационно заяви, че отсега нататък вече не трябва да остава сама вкъщи. Тук мис Марпъл обикновено преставаше да разсъждава по въпроса. Нямахме смисъл да си повтаря мисълта: „Ех, ако можеше само да е някоя друга жена, но не и мис Найт“. Даваше си сметка, че в днешно време възрастните дами трудно можеха да си намерят компаньонки. Едновременните предани камериерки отдавна бяха изчезнали. Ако се разболееше човек сериозно, можеше с цената на много пари и трудности да си осигури присъствието на истинска медицинска сестра, или пък да постъпи в болница. След като обаче преминеше критичната фаза на заболяването, човек неизбежно се оказваше в ръцете на жени като мис Найт.

Всъщност, мислеше си мис Марпъл, единственият недостатък на такива жени, беше, че страшно я дразнеха. Бяха добронамерени, винаги готови да ободрят подопечните си, да ги развеселят и въобще да се отнасят към тях като към деца с лека умствена изостаналост.

Може и да съм стара, каза си наум мис Марпъл, обаче в никакъв случай не съм умствено изостанала.

В този момент, дишайки тежко, както обикновено, в стаята с бодра стъпка нахълта мис Найт. Бе едра и по-скоро отпусната жена на петдесет и шест години с избеляваща жълта коса, много внимателно фризирана, очила и дълъг тънък нос, под който имаше добродушна уста и брадичка, издаваща слаб характер.

— Ето ни и нас! — възкликна тя с приповдигнат тон, който очевидно целеше да внесе малко радост и тонус в тъжното гаснене на възрастната ѝ подопечна. — Успяхме ли да си подремнем малко?

— Аз досега плетох — отвърна мис Марпъл, като наблегна леко на местоимението. — Изпуснах обаче една бримка — добави тя с неудобството, че трябва да признае своята немощ.

— Тъй ли? Ами ей сега ще я оправим.

— *Ти* ще я оправиш — уточни мис Марпъл. — *На мен*, уви, не ми е по силите.

Леката язвителност в гласа ѝ остана незабелязана. Мис Найт, както винаги, бе готова да демонстрира своята услужливост.

— Ето — каза тя след малко. — Готово, мила. Сега е наред.

Макар и мис Марпъл да нямаше нищо против момичето от зарзаватчийницата или продавачката в книжарницата да ѝ казват „мила“, бе ѝ страшно досадно именно мис Найт да се обръща към нея с тази дума. Няма как, на възрастните дами се налагаше да изтърпяват и такива неща. Благодарни учтиво на мис Найт.

— А сега ще изляза малко да се поразтъпча — каза мис Найт дяволито. — Няма да се бавя.

— А, няма защо да бързаш да се прибиращ — успокои я учтиво и искрено мис Марпъл. — Разходи се спокойно.

— Благодаря, мила, но не бих искала да те оставям за дълго сама. Не ми се ще да скучаеш.

— Уверявам те, че не ми е скучно, когато съм сама — каза мис Марпъл. — Може би няма да е зле да подремна малко — добави тя и притвори очи.

— Много добре, мила. Искаш ли да ти донеса нещо от града?

Мис Марпъл отвори очи и се замисли.

— Ако не те затруднява, би могла да се отбиеш при Лонгдън и да провериш дали завесите са готови. Да вземеш още едно кълбо синя прежда от мисис Уизли. И кутия касисови таблетки от аптекаря. И да ми вземеш друга книга от библиотеката — обаче не взимай нищо извън списъка, който ти дадох. Последната книга беше ужасна — мис Марпъл подаде на мис Нйт книга със заглавието „Пролетта се пробужда“.

— Наистина ли ти се стори ужасна, мила? Аз пък си помислих, че ще ти хареса. Такъв хубав роман.

— Освен това, ако не ти се вижда да е много далеч, би ли се отбила и в „Халътс“ да провериш дали случайно нямат бъркалки за разбиване. Не от онези, на които се върти дръжката, а от другите, дето са като пружина.

Мис Марпъл чудесно знаеше, че в „Халътс“ нямат нищо подобно, но това бе най-отдалеченият магазин.

— Разбира се, ако това не те затруднява — промърмори тя.

— Ни най-малко — отвърна с искрена радост мис Нйт.

Мис Нйт обожаваше пазаруването. Приемаше го като живителна глътка въздух. По магазините човек срещаше познати, можеше да си побъбри с тях, да размени някоя и друга клюка с продавачките и да разгледа различни стоки в различни магазини. Можеше, освен това да се потопи за дълго време във всичките тези приятни занимания, без да изпитва чувство за вина, че е пренебрегнал дълга си като се е забавил навън.

Накратко, мис Нйт излезе с приповдигнато настроение, хвърляйки последен поглед върху крехката възрастна жена, седнала мирно до прозореца.

След като изчака няколко минути в случай, че мис Нйт ненадейно се върне, за да вземе забравената пазарска чанта или портмоне — вечно забравяше нещо, а и за да се съвземе от леката умствена умора, причинена от необходимостта да измисли разни работи, с които да удължи отсъствието на компаньонката си, мис Марпъл чевръсто се изправи, остави плетивото и се насочи право към антрето. Взе лятното си палто от закачалката, бастуна, от поставката за

чадъри и смени домашните си чехли със здрави обувки без ток. След това излезе от къщата през страничната врата.

Тя ще отсъства поне час и половина, прецени мис Марпъл. Всички хора от Новия квартал пазаруваха по това време.

Мис Марпъл се опита да си представи какво точно прави в момента мис Нйт в магазина на Лонгдън и отгатна. В този момент мис Нйт даваше обяснения.

— Разбира се, самата аз чудесно си давах сметка, че не могат да бъдат готови толкова рано. Естествено обаче, казах на старата госпожа, че непременно ще проверя. Клетите старци, толкова малко радости са им останали. Човек трябва да се опитва да им повдига настроението. А тя е наистина една много мила стара госпожа. Е, наистина, започнала е да поизкуфява малко, но това си е в реда на нещата, на тази възраст няма как да не ти отслабне умът. Я, този плат си го бива. Имате ли го и в други разцветки?

Изминаха двадесет минути в празни приказки. Когато мис Нйт най-сетне си тръгна, главният продавач изръмжа недоверчиво.

— Изкуфяла ли? Ще повярвам, когато сам го видя. На старата мис Марпъл акълът ѝ открай време сече като бръснач и сто на сто и сега си е същият — след този коментар отиде да обслужи една млада жена с тясно прилепнали панталони и моряшки пуловер, която се интересуваше от пластмасови завеси за баня с щамповани раци по тях.

„Сега се сецам на кого ми прилича“, помисли си с удовлетворение мис Марпъл. Винаги ѝ бе приятно да открива прилика между нейни нови и стари познати. „На Емили Уотърс ми прилича. Същият кокоши акъл.“

Какво впрочем се бе случило с Емили? Нищо особено, реши тя. По едно време почти се бе сгодила за един свещеник, но след няколко години връзката угасна. После мис Марпъл изхвърли болногледачката от мислите си и се зае с оглед на обстановката. При бързото прекосяване на градината успя да забележи, че Лейкък бе подкастрил старите розови храсти по начин, подхождащ повече за хибридни сортове, но не позволи това да я ядоса, нито да наруши удоволствието ѝ от предстоящата съвсем самостоятелна разходка. Имаше щастливото усещане, че започва едно приключение. Зави надясно, прекоси градинката на викариата и излезе на пътя. Там, където по-рано имаше дървена порта, за да не влиза добитъкът, сега стоеше голяма желязна

врата, от която започваше асфалтирана пътечка. Пътечката водеше към малко мостче над потока, а отвъд мостчето, там, където по-рано бяха пасбищата с крави, започваше Новият квартал.

[1] Означава едновременно двор на катедрала и задънена улица, „close“ — игра на думи. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

С настроение като Колумб, отправил се да открива нови светове, мис Марпъл прекоси моста, продължи по пътеката и след четири минути се озова в Обри Клоуз.

Разбира се, мис Марпъл бе виждала Новия квартал откъм Маркет Бейзинг Роуд, сиреч, беше виждала неговите улички и редици от красиви спретнати къщи с телевизионни антени и боядисани в синьо, жълто, розово и зелено врати и прозорци само отдалеч. Досега си беше представляла квартала само като на карта. Никога не го бе посещавала. Сега обаче вече беше тук и наблюдаваше новия непознат ѝ свят, чужд на всичко, което познаваше. Стори ѝ се, че наблюдава модели, сглобени от елементи на детски конструктори. Мис Марпъл не възприемаше видяното като реално.

Хората също не изглеждаха реални. Като наблюдаваше младите жени с панталони, младежите и момчетата с подозрителна външност и пищните бюстове на петнадесетгодишните момичета, мис Марпъл не можеше да се освободи от усещането, че присъства на нещо неприлично. Никой не ѝ обърна внимание, докато се разхождаше. Излезе от Обри Клоуз и се оказа в Дарлингтън Клоуз. Забави ход и жадно се заслуша в откъслечните разговори между майки с детски колички, между момичета и момчета, между мъжете със заплашителни външности, на които много подхождаше името Тед. От къщите се подаваха майки и викаха децата си, които както винаги, правеха точно онова, което им бяха забранили. Децата, реши мис Марпъл, винаги са си едни и същи. На лицето ѝ се появи усмивка, защото започна да открива прилики между минавачите и нейни стари познати.

Онази жена бе също като Кери Едуърдс, а другата, мургавата — като момичето на Хупър. И тя, подобно на Мери Хупър, ще си провали брака. А онова, мургавото момче, беше също като Едуърд Лийк — буйно, но всъщност безобидно. Светлокосото пък приличаше на Джош, момчето на мисис Бедуъл. Симпатични момчета. Третото, дете приличаше на Грегъри Бинс, щеше навярно да тръгне по лош път,

реши мис Марпъл. Може би и неговата майка бе като майката на Грегъри...

Зави на ъгъла и се оказа в Уолсингъм Клоуз. Настроението ѝ ставаше все по-бодро.

Новият свят бе също като стария. Къщите бяха различни, улиците вместо „стрийт“ се наричаха „клоуз“. Дрехите бяха различни, гласовете бяха различни, но самите човешки същества не се бяха изменили. Макар и да използваша малко по-други изрази, разговаряха по същите въпроси, по които се разговаряше и преди.

След още няколко завоя мис Марпъл, изгубила чувство за посока, се оказа отново в края на Новия квартал. Сега бе на Карисбрук Клоуз, половината от която бе още в строеж. На първия етаж на една почти завършена къща бе застанала млада двойка и обсъждаше достойнствата ѝ.

— Няма да отречеш, че разположението ѝ си го бива, Хари.

— И на другата беше същото.

— Тази има две стаи повече.

— Да де, и ще си платим за тях.

— Е, харесва ми тази!

— Има си хас да не ти хареса.

— Моля те, престани да ми разваляш настроението. Знаеш какво каза мама.

— Майка ти все казва нещо.

— Не казвай нищо лошо за майка ми. Какво щях да правя без нея? Не забравяй, че се отнесе добре с теб, можеше да те даде под съд.

— Хайде, Лили, престани.

— Оттук се виждат хълмовете. И почти може да се види — наведе се напред и наляво — и почти може да се види водохранилището...

Наведе се още по-напред, очевидно забравила, че бе стъпила върху една неустойчива дъска, която не бе закрепена, а просто подпряна. Дъската се заклати под краката на момичето и то изгуби равновесие и извика.

— Хари!

Младият мъж не се и помръдна, макар че бе само на фут или два от нея. Сетне направи крачка назад.

С отчаяни движения момичето успя да възвърне равновесието си.

— Насмалко щях да се пребия! — възкликна все още уплашено то. — Ти защо не ми помогна?

— Всичко стана много набързо, мила. Освен това, нищо ти няма.

— Насмалко щях да се пребия, казвам ти. Я ми виж пуловера, целият е изцапан.

Мис Марпъл продължи пътя си, но след малко, поддавайки се на един вътрешен повик, се върна.

Лили бе излязла на улицата и чакаше младият мъж да заключи къщата.

Мис Марпъл се доближи до нея и бързо, и тихо я заговори.

— На твое място, мила, не бих се омъжила за този млад човек. Трябва ти човек, на когото да можеш да разчиташ, когато си в опасност. Моля те да ме извиниш за тези думи, но смятам, че е редно да бъдеш предупредена.

След тези думи си тръгна. Лили я проследи с поглед.

— Я виж...

Младият мъж се доближи.

— Какво ти каза, Лили?

Лили понечи да му отговори, но сякаш размисли.

— Ако искаш да знаеш, каза ми да внимавам.

Погледна го замислено.

Мис Марпъл, която бързаше да се отдалечи от младата двойка, се препъна в един камък и падна.

От близката къща излезе жена и се затича към нея.

— Боже мой, мила, какво неприятно падане! Надявам се да не сте се ударила зле.

Демонстрирайки доброжелателност, жената едва ли не прегърна мис Марпъл и я изправи на крака.

— Надявам се, няма счупени кости? Много добре. Сигурно сте малко стресната.

Говореше високо и дружелюбно. Бе възпълна жена с яко телосложение на около четиридесет години, с кестенява коса, която бе започнала да посивява, сини очи и голяма уста, в която според мис Марпъл имаше твърде много бели блестящи зъби.

— Елате у нас да се поуспокоите. Ще приготвя чай.

Мис Марпъл ѝ благодари и позволи да бъде отведена в една малка стая пълна с кресла и столове, тапицирани с кретон в ярки цветове.

— Заповядайте! — спасителката ѝ я настани в кресло, пълно с възглавници. — А сега почакайте малко, да отида да сложа чайника.

Бързо излезе от стаята, която изведнъж придоби спокоен вид. Мис Марпъл дълбоко въздъхна. Не се бе наранила, но падането все пак я бе уплашило. На нейните години трябваше да се пази от падания. С чувство за вина съобрази, че ако извади късмет, мис Найт може и да не научи за случилото се. Раздвижи ръцете и краката си. Нямаше нищо счупено. Само да можеше да се прибере у дома си. Може би след чаша чай...

Чашата чай се появи почти едновременно с мисълта за нея. Бе донесена на поднос заедно с четири сладки бисквити в малка чинийка.

— Заповядайте — подносът бе поставен на малка масичка пред нея. — Да ви наля ли? Сложете си повечко захар.

— Пия го без захар, благодаря.

— А, не, ще си сложите захар. Заради уплахата. По време на войната бях в чужбина като милосърдна сестра, та знам. Захарта е много полезна при шок — сложи ѝ четири бучки захар и енергично започна да я разбърква. — Така, сега изпийте това, и ще се почувствате като кукуряк.

Мис Марпъл изпълни нареждането.

„Любезна жена“, помисли си. „Напомня ми някого. Но когото?“

— Бяхте много мила с мен — обърна се мис Марпъл към жената с усмивка.

— А, моля ви се, няма нищо. По начало съм си такава, обичам да помагам на хората. — Чу се отварянето на входната врата и жената надникна през прозореца. — Ето го и съпругът ми. Артър, имаме гостенка.

Излезе в антрето и се завърна с Артър, който изглеждаше леко изненадан. Бе възслаб блед човек с бавен говор.

— Тази госпожа се препъна и падна. Точно пред нашия вход, и аз, естествено, я поканих да влезе.

— Жена ви е много любезна, мистър...

— Името ми е Бедкок.

— Мистър Бедкок, боя се, че май отворих доста работа на съпругата ви.

— О, не се безпокойте за Хедър. На нея ѝ е приятно да помага на хората — той изгледа мис Марпъл с любопитство. — Бяхте ли тръгнала конкретно за някъде, или просто се разхождахте?

— Просто се разхождах. Живея в Сейнт Мери Мийд, в къщата зад викариата. Казвам се Марпъл.

— Боже мой! — възкликна Хедър. — Значи вие сте мис Марпъл. Чувала съм за вас. Вие сте тази, която оправя всички убийства.

— Хедър, моля те...

— Знаеш какво искам да кажа, че ги разкрива. Нали е така?

Мис Марпъл скромно промърмори, че в миналото бе имала наистина отношение към едно-две убийства.

— Научих, че в това градче са ставали убийства. Завчера чух за това в бинго клуба. Имало е убийство в Госингтън Хол. Не бих купила къща, където е било извършено убийство. През цялото време ще ме е страх от призраци.

— Самото убийство не беше извършено в Госингтън Хол. Там бяха оставили един труп.

— Чух, че го били намерили на чергата пред камината. Така ли е било наистина?

Мис Марпъл кимна утвърдително.

— Нищо чудно и да направят и филм по него. Може би именно заради това Марина Грег купи Госингтън Хол.

— Марина Грег ли?

— Да. Тя и мъжът ѝ го купиха. Все му забравям името, Джейсън едикойси май се казваше, продуцент или директор на продукция. Марина Грег обаче е чудесна, нали? Разбира се, заради това заболяване дълги години не се снима. Мисля, обаче, че никой няма да я достигне. Гледали ли сте я в „Карменела“? Или в „Цената на любовта“ или в „Мария Шотландска“? Вече не е много млада, но винаги ще бъде превъзходна актриса. Винаги съм била нейна почитателка. Когато бях ученичка, мечтаех да приличам на нея. Най-голямото изживяване в живота ми бе на Бермудските острови, когато Марина Грег откри едно благотворително представление за болницата Сейнт Джон. Същият ден бях легнала с висока температура и лекарите ми бяха забранили да излизам от стаята. Аз обаче не се предадох, още повече, че всъщност

не се чувствах чак толкова зле. Сложих си повечко грим и излязох. Представиха ме на Марина Грег и тя разговаря с мен цели три минути и ми даде автограф. Беше чудесно, никога няма да забравя този ден.

Мис Марпъл я изгледа.

— Надявам се, че после не е имало нежелателни последици — отбеляза тя загрижено.

Хедър Бедкок се засмя.

— Никакви. Никога не съм се чувствала по-добре. Щом човек желае нещо, трябва да е готов да рискува. Винаги го правя.

Засмя се отново. Смехът ѝ бе щастлив и пронизителен.

— Никой не може да удържи Хедър — рече Артър Бедкок с възхищение. — Реши ли нещо, никой не може да излезе на глава с нея.

— Елисън Уайлд — промърмори мис Марпъл с удовлетворение.

— Моля? — каза мистър Бедкок.

— Нищо, нищо. Просто се сетих за една позната.

Хедър я погледна въпросително.

— Просто ми се стори, че приличате на нея, това е всичко.

— Така ли? Надявам се да е била симпатична.

— Беше наистина много симпатична — каза бавно мис Марпъл. — Добра, здрава, изпълнена с живот.

— Не е ли имала все пак някакви недостатъци? — засмя се Хедър. — Аз например имам.

— Как да ви кажа, Елисън винаги обръщаше много внимание на собствената си гледна точка върху нещата. Толкова много, че невинаги успяваше да прецени как едни или други нейни постъпки биха могли да засегнат други хора, как биха се възприели от тях.

— Спомняш ли си как веднъж даде подслон на едно евакуирано семейство, а то пък взе, че открадна всичките ни лъжици? — попита Артър.

— Артър! Не можеше да не прибера хората. Нямах да е човечно.

— Бяха стар семеен комплект — продължи тъжно Артър. — От времето на крал Джордж. Били са на прабаба ми.

— Забрави тези стари лъжици, Артър. Престани да ни занимаваш с тях.

— Боя се, че не ме бива много да забравям.

Мис Марпъл го погледна замислено.

— А какво прави сега вашата позната? — попита с искрен интерес Хедър.

Мис Марпъл се забави малко, преди да отговори.

— Елисън Уайлд ли? А, умря.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I.

— Много се радвам, че пак съм си тук — каза мисис Бантри. — Макар, че изкарах едно чудесно гостуване.

Мис Марпъл кимна с разбиране и пое чаша чай от ръката на приятелката си.

Когато съпругът ѝ, полковник Бантри, умря преди няколко години, мисис Бантри продаде имението Госингтън Хол заедно със земята. Задържа за себе си единствено Ийст Лодж, наистина очарователна малка къщичка, но толкова неустроена, че и градинарят бе отказал да живее в нея на времето. Мисис Бантри я осъвремени — прокара водопровод и електричество и превърна две от помещенията в баня и съвременна кухня. Всичко това ѝ бе струвало много пари, обаче все пак по-малко, отколкото ако бе останала в Госингтън Хол. Запази и малко земя, за да се радва на уют и уединение — градина от около три четвърти акра, обградена с дървета, така „че каквото и да направят с Госингтън Хол, да не го виждам“, както обичаше да обяснява.

Последните няколко години мисис Бантри много пътуваше и навестяваше децата и внуците си, пръснали се по различни части на света. От време на време обаче се прибираще в собствената си къща, за да се порадва на уединение. Колкото до самото имение, то няколко пъти смени стопаните си. Първоначално бе използвано като хотел и фалира. Сетне го купиха четирима души, които разделиха сградата на четири самостоятелни апартамента, но сетне се изпокараха помежду си. После го купи Министерството на здравеопазването за някаква неясна цел, за която по-нататък се разбра, че не е подходящо. Министерството се отърва от него и го продаде, и двете приятелки сега обсъждаха именно тази продажба.

— Чух разни слухове, разбира се — каза мис Марпъл.

— И до мен достигнаха — потвърди мисис Бантри. — По едно време даже се говореше, че Чарли Чаплин с всичките си деца щял да дойде да живее тук. Щеше да е наистина много забавно, но за съжаление в този слух нямаше капка истина. Не, съвсем определено идва Марина Грег.

— Колко красива беше едно време — въздъхна мис Марпъл. — Имам предвид ранните ѝ филми. „Прелетна птица“, където партньор ѝ беше онзи хубавец, Джон Робъртс, и другия филм за Мария, шотландската кралица. Ще ти призная, че много ми хареса и „През полето“, макар че страдаше от излишък на сантименталност. Боже мой, та това беше много отдавна!

— Така е — съгласи се мисис Бантри. — Сега на колко е години според теб? На четиридесет и пет? На петдесет?

Мис Марпъл реши, че е по-близо до петдесет.

— Напоследък участвала ли е в някой филм? Аз нали вече не ходя кой знае колко често на кино, та не знам.

— Ако не се лъжа, дават ѝ само дребни роли — отвърна Мисис Бантри. — Тя отдавна не е звезда. Нали си спомняш, че изкара някаква ужасна нервна криза? След един от разводите си.

— По колко много съпрузи имат всичките тези кинозвезди — отбеляза мис Марпъл. — Това навярно по някое време им омръзва.

— *Лично на мен* такава неща не би ми допаднало — каза мисис Бантри. — Влюбила си се в някой мъж, омъжила си се за него, свикваш с привычките му и тъкмо, когато дойде момента да се радваш спокойно на живота — хоп — зарязваш всичко това и започваш цялата работа отново. Това си е направо лудост.

— На мен не ми отива да го коментирам, тъй като никога не съм се омъжвала — каза мис Марпъл и по старчески се изкашля. — Все пак, жалко е.

— Според мен просто не могат да се удържат от това — рече неопределено мисис Бантри. — При този стил на живот няма как да не го правят. Знаеш ли, че всъщност я познавам? — отбеляза тя. — За Марина Грег ми е думата. Срещала съм я в Калифорния.

— И как ти се видя? — заинтересува се мис Марпъл.

— Видя ми се очарователна. Естествена и непокварена — каза мисис Бантри. — Това всъщност е маска — добави тя замислено.

— Кое?

— Тази естественост и непоквареност. Научаваш как да се държиш така и после го правиш цял живот. И това не е живот — да не можеш на никого да кажеш „Моля ви, престанете да ми досаждате!“ Ако питаш мен, всички тези пиянски сбирки и оргии са проява на самозащита.

— Тя беше сменила пет съпрузи, нали? — попита мис Марпъл.

— Поне толкова. Първият не се брой, вторият бе някакъв чуждестранен княз или граф, третият — Робърт Тръскот, филмовата звезда. Това била уж голямата ѝ любов, обаче бракът продължи само четири години. След това се омъжи за Айсидър Райт, драматурга. Това вече била сериозна и спокойна връзка, и от него имала дете. Винаги искала да има деца, даже наполовина осиновила няколко, но най-сетне постигнала истинско майчинство. Но после, доколкото си спомням, детето се оказало ненормално — олигофрен или нещо от този род, и именно тогава тя изпаднала в нервна криза, започнала да взима наркотици, зарязала си ролите и така нататък.

— Виждам, че си доста добре осведомена за нея — каза мис Марпъл.

— Естествено — отвърна мисис Бантри. — Заинтересувах се за нея, след като тя закупи Госингтън. За сегашния си съпруг е женена от две години и казват, че сега бракът ѝ е съвсем наред. Той е продуцент — или май беше директор на продукция? Все ги бъркам тези работи. Бил влюбен в нея още от младини, но тогава бил съвсем неизвестен. Днес обаче е много познат в тези среди. Как му беше името? Джейсън. Джейсън Хъд, не, Джейсън Ръд, точно така. Спрели се на Госингтън, защото им бил много удобен за... — тук мисис Бантри се поколеба — ... дали не беше за Елстри?

Мис Марпъл поклати глава.

— Не вярвам да е за там — каза. — Елстри е в Северен Лондон.

— Имам предвид новото киностудио. Хелингфърт, точно така. Все ми се струва, че звучи като финландско име. На шест мили от Маркет Бейзинг е. Сега тя ще снима там някакъв филм за Елисавета Австрийска, ако не се лъжа.

— Колко много неща знаеш за частния живот на кинозвездите — изненада се мис Марпъл. — Всичко това в Калифорния ли го научи?

— Не — призна мисис Бантри. — Тези неща обикновено ги научавам от списанията, които чета при своята фризьорка. На повечето от сегашните звезди не им знам дори името, но както вече ти казах, заинтересувах се от Марина Грег и мъжа ѝ само защото станаха новите стопани на Госингтън. В тези списания пишат невероятни неща. Не вярвам и половината от тях да са верни. Та даже и една четвърт. *Лично аз не вярвам, че Марина Грег е нимфоманка. Не вярвам, че е*

алкохоличка или че взема наркотици. По всяка вероятност не е изкарвала и тази страшна нервна криза, за която пишат, а просто е решила да си вземе малко почивка. Така или иначе, ще живее тук.

— Доколкото разбрах, ще пристигне следващата седмица — каза мис Марпъл.

— Толкова скоро? Аз пък разбрах, че на двадесет и трети ще организира благотворително парти в полза на болницата Сейнт Джон. Сигурно са ремонтирали къщата основно?

— Точно така — каза мис Марпъл. — Всъщност, според мен, щеше да им излезе много по-лесно, а по всяка вероятност и по-евтино, просто да я бяха сринали и построили друга на нейно място.

— Предполагам, че са построили допълнителни бани.

— Цели шест, доколкото разбрах. И корт. И басейн. И високи прозорци. Освен това, махнали са стената между кабинета на мъжа ти и библиотеката и помещението ще се използва за музикално студио.

— Артър би се обърнал в гроба си, ако можеше да види това. Нали знаеш, че не понасяше музиката, мила, беше музикален инвалид. Само да знаеш какво изражение придобиваше, когато някой добър познат ни поканеше на опера. Нищо чудно някой ден да им се яви като привидение — тук мисис Бантри направи малка пауза. — Да си чувала, мила, някой да е намеквал, че в Госингтън може да има призраци?

Мис Марпъл поклати глава.

— В Госингтън няма призраци — каза тя уверено.

— Това обаче не би попречило на хората да твърдят, че има — отбеляза мисис Бантри.

— От никого не съм чула такива приказки — повтори мис Марпъл и след кратка пауза продължи. — Знаеш, че хората не са глупави. Поне в селата.

Мисис Бантри я стрелна с поглед.

— Знам, че открай време мислиш така, Джейн. И няма да твърдя, че не си права.

След това внезапно се усмихна.

— Марина Грег ме попита, много тактично и любезно, дали няма да ми причини болка да виждам как в дома ми се настаняват чужди хора. Уверих я, че няма да ми причини никаква болка. Обаче, Джейн, ти чудесно знаеш, че Госингтън не беше наш дом. Не сме расли там като малки деца, а това е всъщност важното. За нас бе просто къща в

имение, удобно за лов и риболов. Купихме я, когато Артър мина в запаса. Сега си спомням, че най-вече ни хареса заради това, че ни се видя лесна за поддържане. Сега се чудя как въобще е могло да ни дойде такова нещо на ум, като се сетя за всичките тези коридори и коридорчета. Бяха достатъчни само четирима слуги. Само четирима, помниш ли какви времена бяха? Какво чух впрочем за теб? — смени темата тя внезапно. — Че си се препънала и паднала. Тази жена, Найт, не би трябвало да те пуска да излизаш сама.

— Клетата мис Найт не е виновна за нищо. Просто я изпратих да пазарува и...

— Умишлено си я разкарала от дома, нали? Е, Джейн, вече не би трябвало да постъпваш така. Не на тази възраст.

— А ти откъде научи?

Мисис Бантри се усмихна.

— В Сейнт Мери Мийд нищо не остава тайно. Самата ти си ми го казвала. Научих го от мисис Миви.

— Мисис Миви? Коя е тя?

— Идва да се грижи за домакинството всеки ден. Живее в Новия квартал.

— Ах, да, в Новия квартал — след тези думи последва обичайната пауза.

— А ти какво търсеше из Новия квартал? — попита мисис Бантри.

— Искях просто да го видя. Да видя хората.

— И какви ти се сториха?

— Хора като всички останали. Така и не си изясних напълно дали се почувствах разочарована или щастлива от това.

— Предполагам, че по-скоро си се разочаровала.

— Не. Сега намирам, че съм останала по-скоро доволна от това. Човек по-лесно разпознава хората, когато знае, че човешките типове са винаги едни и същи. Добре, че е така. Случи ли се нещо, веднага разбираш защо и по каква причина.

— Ти за убийства ли говориш?

Мис Марпъл бе шокирана от въпроса.

— Не знам защо трябва да смяташ, че *непрестанно* си мисля за убийства.

— Моля ти се, Джейн. Защо не вземеш най-сетне си признаеш открито, че си криминолог?

— Защото не съм криминолог — отвърна с оживление мис Марпъл. — Защото просто съм опознала донякъде човешката природа. Което впрочем е съвсем естествено, след като съм прекарала целия си живот в едно малко селце.

— В думите ти има някаква истина — отвърна замислено мисис Бантри. — Повечето хора обаче, разбира се, не биха се съгласили с теб. Не кой да е, а именно твоят племенник Реймънд винаги е казал, че това село си е съвсем затънтен джендем.

— Милият ми Реймънд — рече мис Марпъл замечтано, — винаги е бил толкова добър с мен. Нали знаеш, че той дава парите за заплатата на мис Нйт.

Споменът за мис Нйт даде нова насока на мислите ѝ.

— Е, май вече е време да си тръгвам — изправи се тя.

— Ти да не си дошла пешком до тук?

— Не, разбира се. Дойдох в Инч.

Този отговор, може би малко странен за чужди уши, бе напълно разбираем за стопанката. В много отдавнашни времена мистър Инч бе притежател на два файтона, с които причакваше влаковете на местната гара. Файтоните биваха също така наемани от местните дами, когато им се налагаше да направят „посещения на учтивост“ на приятелките си или да заведат дъщерите си на такива лекомислени занимания като танците. След време Инч, весел червенолик мъж на седемдесет и няколко години, предаде бизнеса на сина си, известен като „младият Инч“, тогава вече четиридесет и пет годишен. Въпреки това старият Инч продължи да работи, тъй като много възрастни дами го предпочитаха, смятайки, че синът му е все още твърде млад и безотговорен. За да бъде в крак с времето младият Инч замени файтоните с автомобили. Не разбираше много от техника, та след известно време продаде компанията на някой си мистър Бардуъл. Името „Инч“ обаче оцеля. По-нататък и мистър Бардуъл прехвърли компанията на мистър Робъртс, но в телефонния указател тя така и продължи да се води под името „Таксиметрова компания на Инч“. Старите дами предпочитаха да се изразяват „пътувах в Инч“, сякаш те бяха Йона, а Инч беше кит.

II.

— Обади се доктор Хейдък — посрещна я с укор в гласа мис Найт. — Обясних му, че си на чай у мисис Бантри. Каза, че утре ще се обади отново.

Помогна на мис Марпъл да се съблече.

— А сега, предполагам, се чувстваме уморени.

— *Ти* може и да се чувстваш уморена, но *аз* не — отвърна мис Марпъл.

— Ела по-добре да се настаниш на топличко до камината — каза мис Найт, без да обръща внимание на думите ѝ, както обикновено. („Ох, не бива да се сърдим на клетите старчоци. Трябва да гледаме да ги ободряваме“.) — А сега ще изпием ли чашка „Овалтайн“? Или може би „Хорликс“ за разнообразие?

Мис Марпъл ѝ благодари и заяви, че би предпочела малка чаша сухо шери. Мис Найт я изгледа неодобрително.

— Не знам какво ще каже докторът за това — поклати тя глава, когато ѝ подаде чашата.

— Ще разберем това утре сутрин, когато дойде — отвърна мис Марпъл.

На следващата сутрин още от вратата мис Найт започна оживено да шепне нещо на доктор Хейдък.

Възрастният доктор влезе в стаята потривайки ръцете си, тъй като сутринта бе хладна.

— Ето и нашият доктор дойде да ни види — рече бодро мис Найт. — Мога ли да ви взема ръкавиците, докторе?

— А, няма защо, ще ги оставя тук — отклони я Хейдък и хвърли небрежно ръкавиците върху масата. — Доста хладна сутрин.

— Може би една малка чаша шери би ви дошла добре — покани го мис Марпъл.

— Чух, че сте започнала да пиете. Ще ви кажа, че никога не трябва да пиете сама.

Бутилката и чашките вече се намираха на една малка масичка до мис Марпъл. Мис Найт излезе от стаята.

Доктор Хейдък бе много стар приятел. Той почти изцяло се беше оттеглил от работа, но продължавате да наглежда някои от отдавнашните си пациенти.

— Чух, че сте паднала и сте се ударила — започна той, след като допи чашката си. — На вашата възраст не бива да допускате да ви се случват такива работи. Предупреждавам ви, че трябва да внимавате. Освен това, разбрах, че не искате да ви посещава Сендфърд.

Сендфърд бе партньорът на Хейдък.

— Тази ваша икономка, мис Нйт, веднага му се обадила, и според мен е постъпила правилно.

— Аз само лекичко се нагъртих и малко се поуплаших. И доктор Сендфърд се съгласи с това. Реших, че спокойно мога да ви изчакам.

— Ето какво, мила, това не може да продължава вечно. Позволете ми, освен това да ви кажа, че Сендфърд е по-добре подготвен от мен. Той е първокласен лекар.

— Всички млади доктори са все едни и същи — каза мис Марпъл. — Първо ти мерят кръвното, а след това ти предписват цяла планина от фабрично произведени хапчета — розови, оранжеви, кафяви. Днес и медицината вече заприлича на супермаркет — всичко в нея е конфекция.

— Заслужавате да ви предпиша пиявици и очистително и разтриване на гърдите с камфоров спирт.

— Аз точно с него се разтривам, когато съм настинала — отвърна бодро мис Марпъл — и ми действа много добре.

— Е, работата е там, че не ни е приятно да остаряваме. И на мен не ми е приятно. Това е то.

— В сравнение с мен вие сте младеж — отвърна мис Марпъл. — А и старостта сама по себе си не ме смущава. Тя е по-малката беда.

— Струва ми се, че ви разбирам.

— Никога не можеш да останеш сам! Трудно е да излезеш сам навън дори за няколко минути. Даже и плетенето вече не ми доставя същото удоволствие, а аз съм добра плетачна. Започвам да изпускам бримки, та и не забелязвам, кога съм го направила.

Хейдък я погледна замислено. Сетне в очите му се появи лукаво пламъче.

— Винаги може да се направи обратното.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че щом ви е трудно да плетете, можете да се опитате да разплитате. Пенелопа е правила това.

— Едва ли положението ми е съпоставимо с нейното.

— Разплитането обаче е във вашия стил, не е ли така?

Сетне докторът се изправи.

— Време е да си тръгвам. За повдигане на тонуса бих ви предписал едно хубаво свежо убийство.

— Как не ви е срам да говорите така!

— Да ме е срам ли? Е, можете да се задоволите и с някоя задача от типа на това с каква скорост потъва магданозът в маслото в летен ден. Добрият стар Холмс! Класическа работа, малко демоде сега, мисля. Но така или иначе, той няма да бъде забравен.

След като докторът излезе, в стаята нахълта мис Найт.

— Ха така! Ето, сега вече *изглеждаме* в много по-добро настроение. Докторът препоръча ли ти някакъв тоник?

— Препоръча ми да започна да разнищвам някое убийство.

— А, някой хубав детективски роман?

— Не, истинско убийство.

— Божичко! Та в такива тихи селца като нашето не стават убийства.

— Убийства могат да се извършват навсякъде — каза мис Марпъл. — Така е в живота.

— Да не би да имаш предвид Новия квартал? Много от тези младежи с хулигански вид имат ножове.

Убийството, което последва, обаче не бе извършено в Новия квартал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мисис Бантри отстъпи крачка или две назад, застанала пред огледалото, леко донамести шапката си (не бе свикнала да носи шапки), взе чифт хубави кожени ръкавици, излезе от къщи, като заключи внимателно входната врата. Изпитваше приятно предчувствие, че прекара добре времето си. Бяха изминали три седмици от разговора ѝ с мис Марпъл. Марина Грег и съпругът ѝ вече бяха пристигнали в Госингтън Хол и в общи линии се бяха устроили.

Следобедът предстоеше да се проведе среща на главните действащи лица, ангажирани в уреждането на благотворителното парти в полза на болницата Сейнт Джон. Мисис Бантри не бе член на инициативния комитет, но бе получила писмена покана от Марина Грег преди това да дойде на чай. В бележката Марина напомняше за срещата им в Калифорния и се бе подписала с думите „Сърдечно ваша, Марина Грег“. Освен това, бе я написала на ръка, не на машина. Не ще и дума, че това достави удоволствие на мисис Бантри и същевременно я поласка. В края на краищата, една знаменита филмова звезда си е една знаменита филмова звезда и възрастните дами, дори когато са от местно значение, не могат да не си дават сметка за своята незначителност в света на знаменитостите. Така или иначе мисис Бантри изпитваше радостта на дете, което знае, че го чака хубав подарък.

Докато вървеше по пътеката към къщата мисис Бантри внимателно оглеждаше всичко наоколо, за да набере впечатления. Гледката определено бе станала по-красива в сравнение с дните, когато тя бе живяла там. Мисис Бантри реши, че новите стопани не са жалили пари и остана доволна от наблюдението си. От пътеката не се виждаше цветната градина и от това на мис Бантри също ѝ стана приятно. Тя много се бе гордяла с нея в онези далечни дни, когато бе живяла в Госингтън Хол. С носталгия и гордост си спомни за своите перуники.

По-красиви перуники нямаше в околността, помисли си с гордост тя.

Тя застана пред новата врата с лъскава още боя и натисна звънеца. Отвори ѝ иконом, който можеше да бъде само италианец. Отведе я направо в стаята, която някога полковник Бантри бе ползвал като библиотека. Мисис Бантри вече знаеше, че са махнали стената между библиотеката и кабинета. Резултатът бе внушителен. Стените бяха облицовани с ламперия, а на пода бе нареден паркет. В единия край на помещението имаше огромно пиано, а по средата до стената беше поставен превъзходен грамофон. В противоположния край беше оформено малко кътче от персийски килими, масичка за чай и няколко стола. До масичката седеше Марина Грег, а край нея бе застанал мъж, за когото мисис Бантри първоначално реши, че е най-грозният човек, когото бе срещала през живота си.

Само секунди преди ръката на мисис Бантри да се протегне към звънеца Марина Грег говореше с тих, но въодушевен глас на мъжа си.

— Да знаеш, Джинкс, че тази къща ми харесва. Точно такава къща съм търсила през целия си живот. *Тиха.* Спокойна английска къща в спокойната английска провинция. Готова съм да остана тук до края на живота си. Ще заживеем като англичани. Ще прием китайски чай всеки следобед в прекрасния ми сервиз. Ще се радваме през прозореца на гледката на тези ливади и английски градини. Чувствам се така, сякаш най-сетне съм открила своя дом. Тук вече ще пусна корени, тук се чувствам спокойна и щастлива. Това място ще бъде наш дом. Точно така го възприемам — *като дом.*

Джейсън Ръд, когото жена му назоваваше Джинкс, се усмихна. Усмивката му бе снизходителна, извинителна, но все пак сдържана. От всичко това, на което се беше наслушал, можеше да се окаже, че този път Марина говори истината. Че наистина чувства това място като *свой дом.* И преди обаче я бе виждал да проявява същия ентузиазъм. Тя и преди бе казвала, че е намерила точно това, което бе търсила през целия си живот.

— Чудесно, мила, чудесно — отвърна Джейсън плътния си глас. — Радвам се, че намираш къщата хубава.

— Хубава? Аз я намирам за божествена. А ти не я намираш за божествена?

— Божествена е, разбира се. Не ще и дума.

„Къщата не е чак толкова лоша, мислеше Джейсън. Масивна, здрава, е, наистина изградена в грозноват викториански стил. Затова

пък излъчваше надеждност и сигурност. Сега, след като вече бяха отстранил най-фантастичните ѝ неудобства, в нея щеше да е възможно да се живее. Всъщност, не беше лошо място стига човек да се отбива в него само от време на време. Ако извадеше късмет, Марина щеше да я харесва още поне две — две и половина години. Зависеше от много неща.“

— Чудесно е да се чувстваш отново добре — каза с въздишка Марина. — Да се чувстваш изпълнен със сили. Способен да се справяш с живота.

— Точно така е, мила — съгласи се Джейсън.

Тъкмо тогава вратата се отвори и италианският иконом въведе мисис Бантри.

Марина приветства гостенката с всичкия чар, на който бе способна. Пресрещна я с разтворени обятия с думите, че за нея е същинско удоволствие да се срещна отново с мисис Бантри. Че е страшно съвпадение, дето преди две години се запознали в Сан Франциско и ето, сега, заедно с Джинкс са купили тъкмо къщата, която някога ѝ е принадлежала. Че се надява, че наистина много се надява, мисис Бантри да не им се разсърди много за големите промени в бившия ѝ дом и да ги сметне за ужасни нахалници.

— Идването ви тук е едно от най-прекрасните неща, които са се случили на тази къща — отвърна приветливо мисис Бантри и погледна към камината.

— Ах, още не съм ви представила съпруга си — каза Марина след съвсем кратка пауза. — Джейсън, запозная се с мисис Бантри.

Мисис Бантри огледа Джейсън Ръд не без интерес.

Първото ѝ впечатление бе, че по-грозен мъж не бе срещала. Той имаше интересни очи. Не бе виждала дотогава човек с толкова хлътнали очи. „Дълбоки тихи езера“, рече си мисис Бантри и се почувства като романистка. Останалата част от чертите на лицето му определено бяха груби, непропорционални почти до комичност. Носът му бе вирнат нагоре и му трябваше само малко червена боя, за да заприлича досущ на клоунски. Устата му също бе огромната тъжна уста на клоун. Така и не можа да определи дали в момента е сърдит или това е просто постоянното изражение на лицето му. Когато той проговори, тя неочаквано за себе си установи с изненада, че гласът му е приятен. Плътен и отчетлив глас.

— Един съпруг винаги може да остане и позабравен — каза той. — Позволете ми да ви заявя, че съпругата ми и аз се радваме да ви посрещнем в този дом. Надявам се да не съжालявате, че не вие, а ние сме стопаните.

— Просто си избийте от главата мисълта, че съм била принудена да напусна стария си дом — заяви мисис Бантри. — Никога не съм смятала тази къща за свой дом. Откакто я продадох, ми олекна. Никак не ми бе удобна за поддържане. Градината винаги ми е харесвала, но къщата започна да ми отваря все повече и повече работа. Животът ми тръгна прекрасно, откакто започнах да пътувам по чужбина, за да навестявам женените си деца и внуците си, и приятелите си, пръснати из целия свят.

— Деца? — попита Марина Грег. — Дъщери или синове?

— Двама сина и две дъщери — поясни мисис Бантри. — И то върху доста голямо пространство. Единият ми син е в Кения, другият — в Южна Африка. Имам дъщеря в Тексас, а другата, слава Богу, е в Лондон.

— Четири деца — каза Марина Грег. — А внуците ви колко са?

— Вече са девет — отвърна мисис Бантри. — Много е приятно да бъдеш баба. Не си родител, за да носиш отговорност за възпитанието им. Мога да ги глезя както си искам.

— Боя се, че слънцето започна да ви свети в очите — прекъсна я Джейсън Ръд, отиде до един от прозорците и спусна щорите. — Би било хубаво да ни разкажете нещо повече за това прекрасно село — добави той, като се върна.

След това ѝ подаде чаша чай.

— Искате ли топла кифла, сандвич или кекс? Имаме италианска готвачка, която прави чудесни сладкиши. Виждате, че вече възприехме английския навик следобед да пием чай.

— Чаят е превъзходен — рече мисис Бантри, отпивайки от ароматната течност.

Марина Грег се усмихваше и изглеждаше щастлива. Внезапното нервно потръпване на пръстите ѝ, което очите на Джейсън Ръд бяха забелязали минута-две преди това, бе преминало. Погледът на мисис Бантри, отправен към домакинята, бе изпълнен с възхищение. Марина Грег бе достигнала върха на кариерата си преди опошляването на критериите за професионалните качества на една актриса. Никой не би

я нарекъл „Въплъщение на Сексапила“, „Бюстът“ или „Тялото“. В чертите на лицето ѝ имаше нещо от красотата на Грета Гарбо. Във филмите си тя бе изпъквала по-скоро с личността си, отколкото със сексапил. С внезапните си жестове, с погледа на красивите си очи, с лекото потрепване на устните си, тя съумяваше да предизвика у зрителите очарованието, предизвикано не от правилността на чертите, а от неочакваното вълшебство на плътта, което винаги заварва наблюдаващите го неподготвени. Все още притежаваше това качество, макар и вече да не бе така видимо. Подобно на много филмови и театрални актриси тя бе постигнала умението по желание да изключва личността си. Можеше да се самовглъби в себе си, да бъде мълчалива, тиха, отпусната и с всичко това да разочарова някой от наблюдаващите я нейни почитатели. След това обаче бе достатъчен един жест, едно движение с ръцете или една внезапна усмивка, за да се възстанови вълшебството.

Една от най-силните ѝ роли бе в „*Мария Шотландска*“ и именно за нея се сети мисис Бантри, когато сега я наблюдаваше. Сетне мисис Бантри отмести поглед към съпруга ѝ. Той също наблюдаваше Марина. Без да усети, че и той е наблюдаван, бе позволил изражението на лицето му да издаде неговите чувства. „Божичко, каза си мисис Бантри, та този човек я обожава.“

Така и не знаеше защо това я учуди чак толкова. Може би защото пресата се занимаваше толкова много със звездите и техните любовни истории, та хората вече не очакваха да видят истината с очите си.

— Надявам се, че животът тук ще ви хареса — поде импулсивно мисис Бантри. — Смятате ли да запазите къщата дълго време?

Марина я погледна с очи, широко отворени от изненада.

— Смятам да остана тук завинаги — каза тя. — Разбира се, това не означава, че няма да ми се налага да отсъствам, и то доста често. Появи се възможността през следващата година да участвам в един филм, който ще се снима в Северна Африка, но още не е съвсем сигурно. Домът ми обаче ще е тук. Тук ще се завръщам — въздъхна тя. — Това е най-красивото от всичко. Това, че най-сетне си намерих дом.

— Да, да, разбирам ви — каза мисис Бантри, но в същото време си помисли нещо съвършено различно. „Даже и за миг няма да повярвам, че точно това ще стане. Не ми се вярва да си от тези, които могат да се заседят дълго на едно място.“

Отново стрелна с поглед Джейсън Ръд. Той вече не се мръщеше. Напротив, усмихваше се и усмивката му бе много приятна и неочаквана. Бе обаче тъжна усмивка. „И той мисли като мен“, каза си мисис Бантри.

Вратата се отвори и влезе млада жена.

— Бартлътс те търси по телефона, Джейсън — съобщи тя.

— Кажи му пак да се обади по-късно.

— Каза, че работата била бърза.

Той въздъхна и стана.

— Да те запозная с мисис Бантри — обърна се той към жената.
— Това е Ела Зелински, моята секретарка.

— Искаш ли чаша чай, Ела? — попита Марина докато Ела с усмивка казваше „Приятно ми е“.

— Предпочитам един сандвич — отвърна Ела. — Не си падам по китайския чай.

Ела Зелински на вид трябва да беше около тридесет и пет годишна. Облечена в добре скроен костюм и блуза с жабо тя излъчваше самоувереност. Имаше широко чело и косата ѝ бе късо подстригана.

— Разбрах, че сте живяла тук — обърна се тя към мисис Бантри.

— Това беше преди доста години — отвърна мисис Бантри. — След смъртта на съпруга си продадох къщата и оттогава тя смени няколко собственика.

— Мисис Бантри каза, че не се дразни от промените, които направих — намеси се Марина.

— Щях да бъда много разочарована, ако не ги бяхте направили — каза мисис Бантри. — Бях страшно любопитна какво ще заваря. Трябва да ви кажа, че из селото се носят невероятни слухове.

— Никога не бях допускала, че в тази страна е толкова трудно да се намери водопроводчик — отбеляза мис Зелински, дъвчейки делово един сандвич. — Пък и да си кажа правата, това не е моя работа.

— Всичко е твоя работа, Ела, и това ти е добре известно — каза Марина. — Ти трябва да се разправяш и с прислугата, и с водопроводчика, и със строителите.

— В тази страна май даже и не са чували за панорамни прозорци — каза Ела и погледна през прозореца. — Трябва да призная обаче, че гледката е хубава.

— Хубав старовремски английски селски пейзаж — каза Марина.
— В тази къща има уют.

— Пейзажът нямаше да изглежда чак толкова селски — отбеляза Ела Зелински, — ако не бяха дърветата. Онзи нов квартал расте буквално пред очите ти.

— По мое време го нямаше — въздъхна мисис Бантри.

— Искате да кажете, че когато сте живяла тук не е имало нищо друго, освен селото?

Мисис Бантри кимна утвърдително.

— Навярно ви е било много трудно да пазарувате.

— Никак — отвърна мисис Бантри. — Напротив, беше ужасно лесно.

— Разбирам човек да си гледа цветя — продължи Ела Зелински, — ама вие, тукашните хора, май си произвеждате и всичките зеленчуци. Няма ли да ви е по-лесно да си ги купувате? Нали си имате супермаркет?

— Нещата отиват натам — съгласи се мисис Бантри с въздишка.
— Няма обаче същия вкус.

— Ела, моля те, не разваляй атмосферата — каза Марина.

През вратата се подаде Джейсън.

— Мила, неприятно ми е, но ще трябва да те прекъсна — обърна се той към Марина. — Интересуват се какво е мнението ти по един въпрос.

Марина стана с въздишка и с уморена походка се отправи към вратата.

— Уф, все те намират за нещо — промърмори тя. — Моля да ме извините, мисис Бантри. Няма да отсъствам повече от една-две минути.

— Да... — поде Ела Зелински, след като Марина излезе и затвори вратата. — Намирате ли тази къща да има собствена атмосфера?

— Не съм се замисляла за това — отвърна мисис Бантри. — Винаги съм гледала на нея просто като на къща. Неудобна в някои отношения, но много уютна и приятна в други.

— Точно така си и мислех — каза Ела Зелински и стрелна мисис Бантри с поглед. — След като стана дума за атмосфера, къде точно стана убийството?

— Тук никога не са убивали никого — уточни мисис Бантри.

— Хайде де, мисис Бантри, хората само за това говорят. Нали убийството е станало точно там? — Ела кимна в посока към камината.

— Да — каза мисис Бантри. — Точно там.

— Значи, все пак е имало убийство?

Мисис Бантри поклати отрицателно глава.

— Убийството не беше извършено тук. Убитото момиче е било довлечено тук и оставено в тази стая. Нямаше нищо общо с нас.

Това заинтригува мис Зелински.

— Предполагам, че ви е било трудно да убедени хората да повярват това, нали?

— Отгатнахте.

— Кога го открихте?

— Когато ни го съобщи камериерката — отвърна мисис Бантри. — В часа на поднасянето на утринния чай. В онези времена имахме камериерки.

— Да, да, разбирам — каза мис Зелински, — с колосани и шумящи басмени рокли.

— За шумящите рокли не съм сигурна — призна мисис Бантри. — Ако не се лъжа, носеха престилки. Както и да е, нахълта при нас и каза, че в библиотеката имало труп. Отговорих ѝ, че това е глупаво. След това обаче събудих съпруга си и слязохме долу да видим какво има.

— И сте го открили — рече тържествуващо мис Зелински. — Боже мой, какви неща стават по света — погледът ѝ рязко се отмести към вратата и сетне отново към мисис Бантри. — Ако обичате, не говорете за това на мис Грег. За нея не е добре да слуша такива неща.

— Разбира се, че няма да кажа нищо. Аз и без това никога не започвам разговор на тази тема. Не смятате ли все пак, че мис Грег така или иначе ще научи за това?

— Тя няма кой знае какъв допир с реалността — заяви Ела Зелински. — Филмовите звезди живеят доста изолирано от света. Ако щете, понякога човек трябва да ги подтиква към такава изолация. Лесно се тревожат. *Лично тя* лесно се тревожи. Сигурно знаете, че последната една-две години бе доста зле. Едва от година започна да се съвзема.

— Струва ми се, че къщата ѝ харесва — забеляза мисис Бантри — и че тук ще се почувства щастлива.

— Надявам се това да продължи поне година или две — отвърна Ела Зелински.

— Не допускате да продължи по-дълго, така ли?

— Как да ви кажа, съмнявам се. Марина е от тези хора, които непрестанно откриват, че най-сетне са намерили това, за което са мечтали цял живот. Животът обаче се оказва по-сложен.

— Така е — съгласи се мисис Бантри не без известно усилие.

— Той много ще се радва, ако тя наистина се почувства щастлива тук — каза мис Зелински. След това изяде още два сандвича. Изяде ги съсредоточено подобно на хората, които държат да се нахранят добре и пълноценно, преди да се качат на влак.

— Той е същински гений — продължи тя. — Виждала ли сте някой от филмите, режисирани от него?

Мисис Бантри почувства известна неловкост. Бе от хората, които отиваха на кино само и единствено, за да гледат филма. Окото ѝ въобще не се спираше върху дългите плъзгащи се по екрана списъци, в които се изброяваха актьори, режисьори, продуценти, оператори и така нататък. Всъщност, много често не се интересувахе дори и от имената на участващите кинозвезди. Не държеше обаче особено това да се разбере.

— Боя се, че ми е малко трудно да се сетя.

— Разбира се, не му е леко — добави Ела Зелински. — Не му е лесно да се оправя с нея. През цялото време трябва да поддържа доброто ѝ настроение, а да поддържаш добро настроение у хората навярно не е лесно. Освен ако става дума за хора, които са си по начало...

— Които са си по начало щастливи — реши да довърши мисълта ѝ мисис Бантри. — Има и хора, които се опиват от страданията си — добави замислено.

— Марина не е от тях — побърза да уточни Ела Зелински. — Тя обаче е от хората, у които приливите и отливите в настроението са твърде бурни. В даден момент например е много щастлива, радва се на всички и на всичко, и се чувства чудесно. В следващия миг преживява малка неприятност и хоп — отива в другата крайност.

— Предполагам, че това е въпрос на темперамент — коментира неопределено мисис Бантри.

— Точно така — съгласи се Ела. — Въпрос на темперамент. Работата е там, че у Марина има повече темперамент, отколкото у другите хора. Сякаш не знам! Да знаете само на какви неща съм ставала свидетел тя дояде последния сандвич. — Слава Богу, добре съм само секретарка.

ПЕТА ГЛАВА

Благотворителното парти в Госингтън Хол в полза на болницата Сейнт Джон привлече неочаквано голям брой посетители. Шилингите от входната такса започнаха да се трупат. От една страна, времето беше хубаво. Денят бе слънчев и ясен. Основната причина за наплива обаче без съмнение бе изключително голямото любопитство на местните хора да видят какво точно тези „кинаджии“ са направили с Госингтън Хол. Бяха се изказвали най-екстравагантни предположения. Плувният басейн, особено, бе предизвикал всеобщото одобрение. Повечето хора си представяха Холивуд като място, където филмови звезди се припичат на слънце до басейни в екзотична обстановка и в екзотична компания. Фактът, че климатът в Холивуд може би е по-подходящ за басейни, отколкото този в Сейнт Мери Мийд, изглежда никому не идваше на ум. Най-сетне, всяка година в английското лято има поне една приятна топла седмица и поне един път годишно неделните вестници поместват статии със заглавия „Как да се разхладим“, „Студени вечери“ и „Разхладителни напитки“. Басейнът се оказа точно такъв, какъвто повечето хора си го бяха представяли — голям и със синя вода. Бе обграден от изкуствени насаждения от храсти и живи плетове и имаше екзотична кабинка за преобличане. Множеството реагира по надлежния начин и с надлежните коментари.

— Нали е прекрасен?

— Този гьол наистина си го бива, има си хас!

— По време на ваканцията видях един такъв. Също като този беше.

— Просташки разкош е и толкоз. Аз да съм, ще забраня да се строят такива неща.

— Я виж този мрамор. Трябва да е струвал цяло състояние.

— Тези хора идват тук и мислят, че като имат много пари, могат да си правят каквото си искат.

— Някой ден може и по телевизията да го покажат.

Даже и мистър Симпсън, най-старият обитател на Сейнт Мери Мийд, който се хвалеше наляво и надясно, че е на деветдесет и шест години, макар и роднините му да настояваха, че е само на осемдесет и шест, бе дошъл. Тътрейки се с ревматичните си крака подпрян на бастун, той изказа най-висока похвала на видяното.

— Големи маскарлъци ще има да падат тук, помнете ми думата. Ще има да се събират голи мъже и жени да пият и да пушат — как им викаха вестниците на ония работи? — пури. Точно това ще стане. Да, да, големи маскарлъци ще има да се разиграват — повтаряше мистър Симпсън с огромно удоволствие.

Партито вървеше успешно. Срещу един допълнителен шилинг хората получаваха правото да огледат дома, да видят новото музикално студио, дневната и вече напълно неузнаваемата столова с ламперия от тъмен дъб, тапицирана с испанска кожа, както и някои други чудесии.

— Не може вече да се познае Госингтън Хол, нали? — коментираше снахата на мистър Симпсън.

Мисис Бантри дойде доста късно и с удоволствие отбеляза, че присъствието бе неочаквано голямо, а паричните постъпления — много добри.

Огромната палатка, в която се сервираше чай, бе препълнена. Мисис Бантри се огледа, за да види дали ще поднасят и кифли. С разливането на чая се занимаваха няколко много компетентни жени, както личеше, не от прислугата на имението, а наети отвън. Мисис Бантри започна да оглежда живия плет и изпита чувство на ревност. С удоволствие отбеляза, че никой не бе пестил сили и средства за поддържането му. Беше много хубав жив плет, такъв, какъвто трябва да бъде, добре гледан и добре подстриган. Разбира се, тя бе убедена, че никой от стопаните не се занимаваше лично него. Не ще и дума, че беше донесъл добра печалба на някоя сериозна градинарска фирма. Без съмнение обаче фирмата бе си свършила работата както трябва, подпомогната от доброто време и от отсъствието на ограничения в разходите.

След малко мисис Бантри реши, че атмосферата слабо ѝ напомня за откритите приеми в Бъкингамския дворец. Всички напиреха да видят всичко, което можеше да бъде видно, и от време на време неколцина избраници биваха отвеждани на по-интимни разговори в

недостъпните за останалите гости части на къщата. Не след дълго към нея се доближи строен млад мъж с дълга вълниста коса.

— Мисис Бантри? Нали вие сте мисис Бантри?

— Да, аз съм мисис Бантри.

— Приятно ми е. Казвам се Хейли Престън — представи се младият мъж и се ръкува с нея. — Работя при мистър Ръд. Бихте ли ме придружила до втория етаж, ако обичате? Мистър и мисис Ръд канят там отделно някои от най-близките си приятели.

Удостоената с тази чест мисис Бантри го последва. Преминаха през това, което по нейно време се наричаше вратата към градината. Подходът към стълбището бе преграден с червен шнур. Хейли Престън го откачи, за да пропусне мисис Бантри. Тя забеляза, че точно пред нея са застанали градският съветник Алкок и съпругата му. Тя бе възпълна и дишаше тежко.

— Какво ще кажете, мисис Бантри? Нали са свършили чудесна работа? — изпъшка мисис Алкок. — Много ми се ще да хвърля едно око на баните, между нас казано, но едва ли ще имам тази възможност — в гласа ѝ имаше копнеж.

В горния край на стълбището Марина Грег и Джейсън Ръд посрещаха специално подбраните представители на елита. Някогашната спалня за гости бе преустроена в дневен бар. Икономът Джузепе поднасяше напитки.

Един набит мъж в ливрея обявяваше имената на новопристигналите.

— Съветник Алкок и мисис Алкок! — прогърмя гласът му.

Марина Грег и сега изглеждаше такава, каквато мисис Бантри я бе описала на мис Марпъл — очарователна и напълно естествена. Мисис Бантри вече успя да си представи, как сетне мисис Алкок щеше да обясни впечатленията си: „И представете си, толкова *непокварена* независимо от цялата ѝ известност!“

— Колко мило, че дойдохте, мисис Алкок, и вие, господин съветник, дано да прекарате приятно. Джейсън, погрижи се за мисис Алкок.

Съветникът и мисис Алкок бяха прехвърлени към Джейсън и напитките.

— О, мисис Бантри, наистина е *толкова* мило от вас, че дойдохте.

— За нищо на света нямаше да пропусна това — отвърна мисис Бантри и се насочи съвсем съзнателно към чашите с мартини.

Младият мъж на име Хейли Престън я отведе любезно до тях и след това я напусна, оглеждайки едно малко листче в ръката си. Очевидно там бяха записани имената на други избраници. Всичко е чудесно организирано, помисли си мисис Бантри и се извърна, вече с чаша мартини в ръка, за да наблюдава следващите гости. Викарият, мършав мъж с аскетичен вид, изглеждаше леко смутен и удивен от обстановката. Думите му към Марина Грег прозвучаха искрено.

— Много мило, че ме поканихте. Признавам, че не държа в къщи телевизор, но децата ме държат в течение.

Никой не разбра какво точно иска да каже. Мис Зелински, която бе също мобилизирана, му подаде лимонада с любезна усмивка. Следващите по ред, застанали на стълбището, бяха мистър и мисис Бедкок. Хедър Бедкок, поруменяла от вълнение и с победоносен вид, беше застанала малко по-напред от съпруга си.

— Мистър и мисис Бедкок! — изкънтя гласът на мъжа в ливрея.

— Мисис Бедкок — обясни викарият като се извърна с чашата с лимонада в ръка, — е неуморната секретарка на нашето дружество. Работи повече от всички. Всъщност, не знам какво щеше да прави болницата без нея.

— Убедена съм, че чудесно се справяте със задълженията си — поздрави я Марина.

— Не си ли спомняте за мен? — попита Хедър по свойски. — Е, оставаше и да ме помните, след като се срещате с толкова много хора. И все пак сме се срещали преди години и то не къде да е, а на Бермудските острови. Там работих като медицинска сестра. Беше много-много отдавна.

— Да, разбира се — отвърна Марина Грег, превърнала се отново цялата в чар и усмивка.

— Спомням си, сякаш беше вчера — продължи мисис Бедкок. — Бях страшно развълнувана. Тогавя бях още младо момиче. Още оттогава бях голяма ваша почитателка. И изведнъж — получавам възможност да видя самата Марина Грег на живо.

— Много сте мила, наистина сте много мила — отвърна с любезен глас Марина Грег, като погледът ѝ започна да се приплъзва леко над рамото на Хедър, към следващите гости.

— Няма да ви отнема много време — продължи Хедър — обаче трябва да...

„Клетата Марина Грег, помисли си мисис Бантри. Такива неща навярно ѝ се случват непрестанно. Господи, какво търпение е длъжна да притежава!“

Хедър продължаваше с решителен глас да разказва преживяването си.

Мисис Бантри чу тежкото дишане на мисис Алкок до рамото си.

— Страхотни промени са направили! Ако не ги видите с очите си, няма да повярвате. Като си представите колко им е струвало.

— ... всъщност, реших, че не съм чак толкова болна — продължаваше Хедър, — и че трябва на всяка цена...

— Това е водка — съобщи мисис Алкок, оглеждайки подозрително чашата си. — Мистър Ръд ми я поднесе. Прекалено руска ми се струва. Не съм сигурна дали ми е вкусна...

— ... и тогава си казах, че няма да се предам. Сложих си повечко грим...

— Сигурно ще изглежда невъзпитано, ако не я изпия — в гласа на мисис Алкок се бе появило отчаяние.

Мисис Бантри побърза да я успокои.

— Ни най-малко. Водка всъщност се пие, като се излива направо в гърлото. — Мисис Алкок се уплаши от тези думи на мисис Бантри. — За това обаче е необходима практика. Оставете я най-добре на масата и си вземете едно мартини от онзи поднос.

Мисис Бантри се извърна, тъкмо за да чуе победоносния завършек на речта на Хедър Бедкок.

— Никога няма да забравя колко изумителна бяхте в онзи ден. Това, което направих, си струваше труда.

Реакцията на Марина този път не бе автоматична, както преди. Погледът ѝ, който преди се бе плъзнал над рамото на Хедър Бедкок, сега сякаш се бе заковал някъде над стената зад стълбите. Бе неподвижен и в изражението на лицето ѝ се бе появило нещо толкова ужасно и мъртвешко, че мисис Бантри направи крачка напред. Тази жена беше решила да припада или що? Какво, за Бога, бе могла да види, та се бе сякаш вкаменила? Марина обаче се съвзе, преди мисис Бантри да се устреми към нея. Погледът ѝ, за миг разфокусиран, се

насочи отново към Хедър, и гласът ѝ си възвърна топлотата и любезността, макар и малко механично.

— Какъв приятен и мил спомен. А сега, какво ще пиете? Джейсън! Един коктейл?

— Как да ви кажа, аз всъщност обикновено пия лимонада или портокалов сок...

— Този път ще трябва да опитате нещо различно — настоя Марина. — Денят е празничен, не забравяйте това.

— Позволете ми да ви предложа едно дайкири — каза Джейсън, взел две чаши в ръце. — Това е любимият коктейл на Марина.

Подаде едната чаша на съпругата си.

— Не би трябвало да пия повече — каза Марина. — Вече изпих три — но пое чашата.

Хедър взе другата чаша от Джейсън. Марина се зае със следващия гост.

— Хайде да отидем да огледаме баните — предложи мисис Бантри на мисис Алкок.

— Мислите ли, че е удобно? Да не ни вземат за невъзпитани?

— Не вярвам — отвърна мисис Бантри и се обърна към Джейсън Ръд. — Мистър Ръд, искаме да видим вашите прекрасни нови бани. Позволявате ли ни да задоволим нашето женско любопитство?

— Разбира се — отвърна Джейсън и се ухили. — Правете всичко, каквото пожелаете, момичета. Изкъпете се, ако искате.

Мисис Алкок последва мисис Бантри по коридора.

— Това беше много любезно от ваша страна, мисис Бантри. Аз самата нямаше да се осмеля да го помоля.

— Ако човек иска да свърши някаква работа, трябва да намира смелост — каза мисис Бантри.

Започнаха да отварят вратите по коридора една след друга. Чуха се охкания и ахкания от страна на мисис Алкок и на две други жени, които се бяха присъединили към групата.

— Хареса ми розовата — заяви мисис Алкок. — Розовата е наистина изключителна.

— На мен пък най ми хареса оная с делфинчета по плочките — каза една от другите жени.

Мисис Бантри изпитваше удоволствие от това, че играеше ролята на домакиня. За миг бе забравила, че къщата вече не ѝ принадлежи.

— Колко много душеве има само! — възкликна страдалчески мисис Алкок. — Всъщност, не понасям душовете. Не знам как успяват да не си намокрят главите.

— Би било хубаво да надникнем из спалните — рече с копнеж една от другите жени, — но не знам дали няма да сметнат, че е прекалено нахално. *Вие* какво ще кажете?

— О, не вярвам, че бихме могли да си позволим такова нещо — отказа мисис Алкок. Жените насочиха изпълнени с надежда погледи към мисис Бантри.

— Ами... май няма да е съвсем прилично... — започна мисис Бантри. След това обаче съжали спътничките си. — Всъщност, ако надникнем съвсем мъничко, никой няма да разбере.

Някой обаче вече беше помислил за това. Всички спални се оказаха заключени. Настъпи всеобщо разочарование.

— Е, предполагам, че и те имат право на уединение — извини собствениците мисис Бантри.

Върнаха се обратно по коридора. Мисис Бантри надникна през един от прозорците и забеляза мисис Миви от Новия квартал. Мисис Миви изглеждаше очарователна в дантелената си муселинена рокля. Заедно с нея беше Чери, която помагаше на мис Марпъл. Мисис Бантри в момента не можа да си спомни фамилното ѝ име. Разговаряха и се смееха и очевидно се чувстваха добре.

Къщата изведнъж ѝ се видя стара, порутена, изкуствено разкрасена. Въпреки нововъведенията и свежата боя си бе останала една стара и уморена викторианска къща. „Добре сторих, че се магнах оттук, помисли си мисис Бантри. Къщите са като хората. И при тях настъпва сетният час. При тази отдавна е настъпил. Направили са ѝ пластична операция, но не е имало никаква полза от това.“

Внезапно глъчката от долния етаж леко се засили. Другите две жени ускориха стъпката.

— Какво става? — попита едната. — Май става нещо.

Отправиха се към стълбището. Покрай тях премина бързо Ела Зелински и се опита да отвори вратата на една от спалните.

— Дявол да го вземе! — промърмори тя. — Разбира се, че са ги заключили.

— Има ли нещо? — попита мисис Бантри.

— На една жена ѝ призля — отговори кратко Ела.

— Боже мой, колко съжалявам. Мога ли да помогна с нещо?
— Тук някъде дали не може да се открие лекар?
— Не забелязах нито един от местните ни лекари, но все някой от тях ще да е тук — отвърна мисис Бантри.
— Джейсън сега търси лекар по телефона — добави Ела, — но на оная жена май наистина ѝ е много зле.
— Коя е тя? — попита мисис Бантри.
— Някоя си мисис Бедкок, ако не се лъжа.
— Хедър Бедкок? Та допреди малко нищо ѝ нямаше.
— Получила е шок, припадък или нещо от този род — отвърна нетърпеливо Ела Зелински. — Знаете ли дали е имала някакви оплаквания от сърце или нещо подобно?
— Всъщност не знам нищо за нея — каза мисис Бантри. — Тя е от новите хора тук. Живее в Новия квартал.
— В Новия квартал? А, да, говорите за ония къщички. Даже не знам кой е съпругът ѝ и как изглежда.
— На средна възраст е, тих и светлокос. Трябва да е някъде тук, нали дойде заедно с нея.
Ела Зелински влезе в една от баните.
— Даже и не знам какво може да ѝ помогне — оплака се тя. — Тук някъде имаше ароматични соли, дали ще свършат работа?
— Припадък ли има? — попита мисис Бантри.
— Не, нещо по-лошо.
— Ще видя дали не мога да помогна с нещо — каза мисис Бантри и тръгна бързо към стълбищната площадка. Там насмалко не се сблъска с Джейсън Ръд.
— Да сте виждала Ела? — попита той. — Ела Зелински?
— В една от баните е. Търси някакви лекарства.
— Няма защо да си прави труда — каза Джейсън Ръд. Нещо в гласа му уплаши мисис Бантри. Погледна го в очите.
— Нещо лошо ли се е случило? Наистина лошо?
— Би могло да се каже, че да — отвърна Джейсън Ръд. — Клетата жена е мъртва.
— Мъртва? — мисис Бантри бе наистина шокирана. — Та преди малко нищо ѝ нямаше — повтори думите си от преди няколко мига.
— Знам, знам — възкликна вече навъсеният Джейсън. — Боже мой, що за работа.

ШЕСТА ГЛАВА

I.

— Ето ни и нас — започна мис Найт, поставяйки поднос със закуска на масичката до леглото на мис Марпъл. — Как сме тази сутрин? Виждам, че вече сме дръпнали завесите — продължи тя с леко неодобрение в гласа.

— Будя се рано — обясни мис Марпъл. — И с теб ще стане същото, когато станеш на моите години.

— Преди около половин час се обади мисис Бантри — съобщи мис Найт. — Искаше веднага да разговаря с теб, но ѝ казах, че ще е по-добре да ти позвъни след закуска. Реших, че не трябва да те безпокоя, преди да си закусила или поне изпила чаша чай.

— Когато се обаждат приятелите ми, предпочитам веднага да ме свързват с тях — каза мис Марпъл.

— Знам, знам, но ми се стори, че не бива да го правя. По-добре изпий си първо чая и изяж яйцето, препечената филийка и маслото и тогава ще те свържа.

— Преди половин час, казваш — повтори замислено мис Марпъл. — Значи, някъде към осем часът.

— Прекалено ранен час — повтори становището си мис Найт.

— Не ми се вярва мисис Бантри да ме е търсела толкова рано, без основателна причина за това — каза мис Марпъл замислено. — Тя не е от тези, които имат навика да говорят рано по телефона.

— Е, престани да мислиш повече за нея. Сигурно всеки момент ще се обади. Или предпочиташ сега да те свържа?

— Не, благодаря ти. Предпочитам да си изяждам закуската, докато е топла.

— Надявам се да не съм забравила нищо — засуети се мис Найт.

Естествено, не бе забравила нищо. Чаят бе приготвен както трябва с току-що закипяла вода, яйцето бе вряло точно 3 и 3/4 минути, филийката бе препечена равномерно златистокафява, маслото бе оформено като цвете и до него имаше малко бурканче с мед. Не можеше да се отрече, че в някои отношения мис Найт наистина бе съкровище. Мис Марпъл започна да закусва с удоволствие. След малко

от долния етаж се чу бръмченето на прахосмукачка. Бе пристигнала Чери.

Бръмченето започна да се заглушава от приятен звънък глас, който пееше една от най-новите популярни мелодии. Мис Найт, влязла да прибере подноса след закуска, поклати неодобрително глава.

— Не ми е приятно как тази млада жена пее, та се чува из цялата къща. Не се съобразява с хората.

Мис Марпъл леко се усмихна.

— Не вярвам на Чери въобще да ѝ дойде на ум, че трябва да се съобразява — каза тя. — А и защо би трябвало да го прави?

— Едно време хората се държаха иначе — настоя мис Найт.

— Естествено — рече мис Марпъл. — Та нали времената се менят. Не можем да си затваряме очите пред това. Може би сега ще имаш добрината да ме свържеш с мисис Бантри — добави тя.

Мис Найт излезе. След минута или две на вратата се почука и в стаята влезе Чери. Бе свежа, възбудена и по-хубавка от обичайното. Върху роклята си бе облякла пластмасова работна престилка, щампована с моряци и морски символи.

— Много ти е хубава косата днес — каза мис Марпъл.

— Вчера бях на студено къдрене — обясни Чери. — Още е малко твърда, но ще се оправи. Дойдох да видя дали сте научила новината.

— Каква новина?

— За това, което се случи вчера в Госингтън Хол. Нали знаете, че там организираха парти за болницата Сейнт Джон?

Мис Марпъл кимна утвърдително.

— Какво се е случило?

— Една жена умря по време на партито. Една мисис Бедкок. Живее съвсем близо до нас. Не вярвам да я познавате.

— Мисис Бедкок? — гласът на мис Марпъл бе възбуден. — Знаеш ли, че я познавам. Точно така, да. Тя е жената, която ми помогна, когато онзи ден паднах. Бе много мила.

— А, Хедър Бедкок винаги е била любезна с хората. Даже много любезна. Според някои дори прекаляваше с любезността си. Както и да е, взе, че умря. Такива ми ти работи.

— Умряла е, значи. От какво?

— Нямам представа — отвърна Чери. — Поканили я в къщата. Предполагам, защото беше секретарка на болницата на доброволни

начала. И нея, и кмета, и други хора. После, както чух, изпила нещо, пет минути след това ѝ станало лошо и умряла преди човек да каже две и две — четири.

— Колко шокиращо! — отбеляза мис Марпъл. — Тя страдаше ли от сърце? Въобще имаше ли някакви оплаквания?

— Хората казват, че нищо ѝ нямало — отвърна Чери. — Разбира се, може ли да знае човек? Предполагам, че е възможно сърцето ти да не е наред и пак да не си даваш сметка за това. Мога да ви кажа, обаче, че после не са я откарали у дома ѝ.

Мис Марпъл бе озадачена.

— Какво искаш да кажеш с това „не са я откарали у дома ѝ“?

— За тялото ми е думата — отвърна Чери, която не бе изгубила нищо от доброто си настроение. — Докторът каза, че ще трябва да ѝ направят аутопсия. Постмортем ли, как му викаха. Казал, че никога не я бил лекувал от нищо и че не можел да разбере каква може да е причината за смъртта. Странна работа — добави тя.

— Какво намираш за странно?

— Ами... — Чери се замисли. — Странна е. Държат се така, сякаш има нещо.

— Мъжът ѝ много ли се разтревожи?

— Беше побелял като чаршаф. Толкова смазан човек не бях виждала.

Ушите на мис Марпъл, отдавна привикнали да долавят и най-малките нюанси, я накараха да наклони леко глава встрани, подобно птица, очакваща нещо.

— Толкова ли привързан е бил към нея?

— Правеше всичко, което тя му кажеше — отвърна Чери. — Това обаче не означава задължително привързаност. Може и да означава, че не му е стискало да ѝ се опъне.

— Май не ти е била много симпатична. Греша ли? — попита мис Марпъл.

— Аз всъщност не я познавах дотам добре — обясни Чери. — Не мога да твърдя, че не ми е била симпатична. Просто не е мой тип човек. Много обичаше да се пъха навсякъде.

— Искаш да кажеш, че е обичала да си пъха носа? Да любопитства?

— Не, съвсем не исках да кажа това. Много любезна жена беше и винаги гледаше да помогне на хората. И винаги беше сигурна, че тя най-добре знае как да им помогне. Какво мислеха те по въпроса хич не я интересуваше. Приличаше на една моя леля. Леля ми ужасно обичаше сусамени сладки и непрестанно ги правеше и ги разнасяше на хората без въобще да си направи труда да разбере дали те обичат сусамени сладки или не. Има хора, които не могат да ги понасят, става им лошо даже от миризмата. Е, в това отношение Хедър Бедкок приличаше на леля ми.

— Да... — рече замислено мис Марпъл. — И аз познавах една такава жена. На такива хора животът им е изложен на опасност — добави тя, — макар и самите те да не го съзнават.

Чери я погледна.

— Много интересно. Не мога да разбера какво точно искате да кажете.

В стаята нахълта мис Найт.

— Мис Бантри я няма вкъщи. Не казала къде отива.

— Мога да ти кажа накъде се е отправила — успокои я мис Марпъл. — Тръгнала е насам. Време е да ставам.

II.

Мис Марпъл току-що бе седнала в любимото си кресло до прозореца, когато влезе мисис Бантри. Бе леко задъхана.

— Имам много неща да ти разправам, Джейн — започна тя от вратата.

— За вчерашното парти ли? — попита мис Найт. — Нали и вие бяхте на партито? Аз самата отидох там съвсем за малко вчера следобед. Палатката, където разливах чай, бе препълнена. Имаше страшно много хора. Съжалявам, че така и не успях даже да зърна Марина Грег.

Тя забърса малко прах от масата и рече весело:

— А сега вие двете навярно ще искате да си побъбрите — и излезе от стаята.

— Май не знае нищо — каза мис Бантри и погледна втренчено приятелката си. — Затова пък *ти*, Джейн, сигурно знаеш.

— За вчерашната смърт ли ти е думата?

— Винаги си в течение на всичко. Просто не мога да разбера как го правиш.

— Така, както го правят и останалите. Мина домашната помощничка Чери Бейкър и ми съобщи новината. Предполагам, че не след дълго месарят ще я съобщи на мис Найт.

— А ти какво мислиш за това?

— Какво мисля за какво?

— Не се преструвай, Джейн. Чудесно разбираш какво искам да кажа. Тази жена — как ѝ беше името...

— Хедър Бедкок — помогна ѝ мис Марпъл.

— Тази жена пристига в къщата изпълнена с енергия и добро настроение. Аз бях там, когато пристигна. Четвърт час по-късно сяда в едно кресло, казва, че не се чувства добре, изпъшква и умира. Какво мислиш за *това*?

— Човек не трябва да избързва с изводите — каза мис Марпъл. — Важно е преди всичко какво мислят лекарите. Ти знаеш ли нещо?

— Знам, че ще има следствие и аутопсия — отвърна мис Бантри.
— От това ти става ясно какво мислят лекарите, нали?

— Не съвсем. На всеки може да се случи да му прилошее и след това да умре внезапно. В такива случаи трябва да се направи аутопсия, за да се установи причината.

— Този път съображенията сигурно са по-различни.

— Откъде знаеш? — попита мис Марпъл.

— След като се прибрал у дома, доктор Сендфърд позвънил на полицията.

— Кой ти каза това? — мис Марпъл бе заинтригувана.

— Старият Бригс — отвърна мисис Бантри. — Всъщност, не го научих направо от него. Знаеш, че той след работа се грижи за градината на доктор Сендфърд. Подстригвал някакъв храст в непосредствена близост до прозореца на кабинета му и чул как докторът се обажда в полицейския участък в Мъч Бенъм. Бригс казал това на дъщеря си, дъщеря му го разказала на пощальонката, а пощальонката го разказа на мен.

Мис Марпъл се усмихна.

— Виждам, че някои неща в Сейнт Мери Мийд не са се изменили много.

— Хората са си все същите — съгласи се мисис Бантри. — Та кажи ми, Джейн, какво мислиш?

— Човек в такива случаи се сеца първо за съпруга — каза замислено мис Марпъл. — Той беше ли там?

— Да, беше. Допускаш ли това да е било самоубийство? — попита мисис Бантри.

— В никакъв случай — отговори категорично мис Марпъл. — Не беше от тези, които се самоубиват.

— А ти как се запозна с нея, Джейн?

— В деня, когато излязох да поогледам Новия квартал, се спънах и паднах близо до дома ѝ. Тя бе самата любезност. Изключително любезна жена.

— Ти видя ли тогава съпруга ѝ? Имаше ли вид на човек, способен да отрови жена си? Разбираш много добре какво искам да кажа — продължи бързо мисис Бантри, като видя, че мис Марпъл се готви да протестира. — Думата ми е дали си намерила прилика с

майор Смит или Бърти Джоунс, или въобще с някой, за когото да знаеш, че е отровил жена си?

— Не — отговори мис Марпъл. — Не ми приличаше на никого. Тя обаче — да.

— Коя, мисис Бедкок ли?

— Да — каза мис Марпъл. — Приличаше ми много на една моя позната на име Елисън Уайлд.

— И що за човек беше тази Елисън Уайлд?

— Въобще не познаваше света — отвърна бавно мис Марпъл. — Въобще не познаваше и хората. Никога не се замисляше за тях. Накратко, не ѝ бе по силите да се предпази от някои неща.

— Не разбрах абсолютно нищичко от това, което ми каза — рече мисис Бантри.

— Не е лесно да се обясни — каза мис Марпъл с известна неловкост. — Това е нещо, което произлиза от себичността. И като казвам себичност, нямам предвид егоизъм — добави тя. — Може да си добър по душа, безкористен и да желаеш да правиш добро. Обаче, ако си като Елисън Уайлд, никога няма да си дадеш сметка какво точно правиш. Поради това никога няма да си в състояние да предвидиш какво би могло да ти се случи.

— Би ли могла да се изразиш малко по-ясно, ако обичаш? — помоли мисис Бантри.

— Бих могла да ти дам един пример. Съвсем условен пример, разбира се, напълно измислен.

— Продължавай — каза мисис Бантри.

— Ами нека предположим, че влизаш в магазин, чиято собственичка добре познаваш, и че там е и синът ѝ, млад хулиган и разбойник. Стои и подслушва разговора ти с майка му, докато ти ѝ разправяш, че държиш в къщата си някакви пари, сребърни прибори или бижута. Ти си в настроение за разговор и искаш да споделиш нещо с някой познат, приятно ти е да правиш том.

Отгоре на всичко споменаваш, че в дадена определена вечер няма да си у дома. Даже казваш, че никога не заключваш вратата. Говориш всичките тези неща просто, защото ти се говори. След това във въпросната вечер ти се връщаш ненадейно в дома си, защото се сещаш в последния момент, че си забравила нещо, заварваш момчето на местопрестъплението и то те фрасва по главата.

— Че това днес би могло почти всекиму да се случи — отбеляза мисис Бантри.

— Не е съвсем така — възрази мис Марпъл. — У повечето хора съществува инстинкт за самосъхранение. Дават си сметка кога е разумно и кога не да кажеш или направиш нещо в зависимост от това кои и какви са присъстващите. Както вече ти казах, Елисън Уайлд мислеше само за себе си. Бе от хората, които винаги те занимават с това какво са направили, какво са видели, какво са чули и какво са чувствали. Такива хора никога не споменават какво са направили или казали другите. Гледат на живота като на еднопосочна улица, по която вървят само те. Възприемат останалите хора като... като тапетите в стая например. Струва ми се, че и Хедър Бедкок беше такъв човек.

— Значи, допускаш, че е от тези хора, които биха могли да се замесят в нещо, без да се усетят, така ли? — попита мисис Бантри.

— Да, и при това, без да си дадат сметка, че това нещо би могло да бъде опасно за тях — потвърди мис Марпъл. — Не ми идва на ум друга причина, поради която биха могли да я убият. Разбира се, ако приемем, че *наистина* е имало убийство.

— А не допускаш ли да е шантажирала някого? — предположи мисис Бантри.

— Тя ли? В никакъв случай. Та тя беше любезна и добра по сърце жена. Никога не би направила *нещо подобно*. Цялата работа ми се вижда много странна — добави мис Марпъл. — Освен ако...

— Кажи де — подкани я мисис Бантри.

— Освен ако не са я убили по погрешка — довърши замислено мис Марпъл.

Вратата се отвори и в стаята влезе с важна стъпка доктор Хейдък. Зад него ситнеше мис Найт.

— А, вече сте започнали. Добре, добре — каза доктор Хейдък, гледайки към двете дами. — Дойдох да проверя как сте със здравето — обърна се той към мис Марпъл. — Няма обаче защо да ви задавам въпроси. Виждам, че вече сте започнала лечението, което ви предписах.

— За какво лечение говорите, докторе?

Доктор Хейдък посочи с пръст кълбото прежда на масичката до мис Марпъл:

— Вече сте започнала разплитането, нали не греша?

Мис Марпъл се усмихна дяволито. Едва-едва и по старовремски.
— Обичате да се шегувате, доктор Хейдък.

— Мен не можете да ме излъжете, мила госпожо. Твърде отдавна ви познавам. Внезапна смърт в Госингтън Хол и всички в Сейнт Мери Мийд си чешат езиците на тази тема. Нали е така? Всички говорят, че е убийство още преди да са чули резултатите от следствието.

— Кога ще се провежда това следствие? — попита мис Марпъл.

— Вдругиден — отвърна доктор Хейдък. — Дотогава, скъпи ми дами, вие вече ще сте обсъдили случая, ще сте издали присъда, та и даже ще сте взели становище по много други въпроси. Е, добре, няма защо да си губя времето тук. Не върви да си губиш времето за пациент, който вече не се нуждае от напътствия. Бузите ви са розови, очите ви сияят и започвате да изпитвате радост от живота. Няма нищо по-важно от това животът да ти се струва интересен. Време е да тръгвам — каза докторът и излезе.

— При всякакви обстоятелства бих го предпочела пред Сендфърд — рече мисис Бантри.

— И аз — съгласи се мис Марпъл. — Освен това, нали е и стар приятел. Струва ми се, че дойде, за да ми даде знак да почвам — добави замислено.

— Значи, било е *наистина* убийство — каза мисис Бантри. — Или поне докторите мислят така.

Влезе мис Нйт и поднесе кафе. Двете дами с нетърпение я изчакаха да излезе от стаята. Диалогът бе възобновен от мис Марпъл.

— Дол и, ти беше там. Я ми разкажи...

— Ами всъщност това стана пред очите ми — рече мисис Бантри скромно и гордо.

— Прекрасно — каза мис Марпъл. — Е, разбираш какво имам предвид, когато казвам „прекрасно“. Думата ми е, че можеш да ми разкажеш абсолютно всичко, което е станало от момента на идването ѝ.

— Поканиха ме в къщата — започна мисис Бантри. — Снобски истории.

— Кой те придружи дотам?

— Един гъвкав младеж. Пада се секретар или нещо от този род на Марина. Въведе ме в дома и ме придружи до стълбището. На

горната стълбищна площадка бяха организирали нещо като комитет по посрещането.

— На самата площадка ли? — мис Марпъл бе изненадана.

— А, самата площадка вече я няма. Избили са стените към гардеробната и към спалнята и се е получила една голяма ниша, всъщност цяла стая. Много красиво е станало.

— Разбрах те. И кой беше там?

— Първо, самата Марина Грег, непринудена и очарователна. Бе в някаква сиво-зелена рокля, която подчертаваше фигурата ѝ. И мъжът ѝ беше там, разбира се. И онази жена, Ела Зелински, за която вече ти говорих. Отговаря за контактите с обществеността. Имаше още осем или десет души, ако не се лъжа. Някои от тях познавах, други — не. Някои май бяха от филмовите среди, имам предвид тези, които не познавах. От познатите видях там викария и жената на доктор Сендфърд. Той се появи по-късно. Бяха и полковник Клитеринг със съпругата му, също и шерифът. Май имаше и представител на печата. Също и една млада жена с грамаден фотоапарат, която правеше снимки.

Мис Марпъл кимна.

— Продължавай.

— Хедър Бедкок и мъжът ѝ пристигнаха непосредствено след мен. Марина Грег каза няколко любезни приказки първо на мен, после на още някого — всъщност на викария — и след това се появи Хедър Бедкок и мъжът ѝ. Знаеш, че тя работи на доброволни начала в болницата Сейнт Джон. Някой спомена тази работа и изтъкна, че работела много и въобще била много ценен човек. Марина Грег ѝ каза нещо любезно. И след това, Джейн, тази мисис Бедкок направо ме сащиса. Оказа се много нетактична жена и започна да разправя някаква дълга и скучна история за това как била срещнала Марина Грег преди дълги години и така нататък. Сигурна съм, че кинозвездите не обичат да им напомнят възрастта. Хедър Бедкок обаче май не съобрази това нещо.

— Естествено — вметна мис Марпъл. — Не е от хората, които съобразяват такива неща. И после какво стана?

— Не стана нищо особено, ако изключим факта, че този път Марина Грег не си изигра ролята.

— Искаш да кажеш, че не е прикрила раздразнението си?

— Не, не това. Всъщност, останах с чувството, че тя въобще не слушаше какво ѝ говори Хедър Бедкок. Бе вперила поглед над рамото ѝ и когато мисис Бедкок приключи глупавата си история за това как преди години се измъкнала от болничното си легло, само и само за да вземе автограф от Марина, настъпи някакво странно мълчание. Тогава видях лицето ѝ.

— Чие лице? На мисис Бедкок?

— Не, на Марина Грег. От изражението му останах с впечатлението, че не беше чула и дума от приказките на мисис Бедкок. Бе вперила поглед над рамото ѝ точно някъде в отсрещната стена. Погледът ѝ бе... просто не знам как да ти го опиша.

— Моля те да се опиташ да го направиш, Доли — каза мис Марпъл. — Мисля, че това би могло да се окаже важно.

— Погледът ѝ бе някак си застинал — започна мисис Бантри, опитвайки се да се пребори с думите. — Боже мой, колко е трудно понякога да описваш какво си видял. Нали си спомняш „Дамата от Шалот“? „Огледалото на късчета разби се. Проклятието ме настигна — изплака Дамата от Шалот“. Е, погледът на Дамата от Шалот ще да е бил точно същият. Днес хората се подиграват на Тенисън, обаче Дамата от Шалот винаги е възбуждала въображението ми, когато бях млада. Че и днес.

— Значи, погледът ѝ е бил застинал — повтори замислено мис Марпъл. — И Марина е гледала *над* рамото на мисис Бедкок. Гледала е нещо на стената. Какво имаше на стената?

— Някаква картина — отговори мисис Бантри. — Италианска. Стори ми се, че е копие от Мадона на Белини, но не съм уверена. Картина, на която Божията майка държи в ръцете си смеещ се младенец.

Мис Марпъл се намръщи.

— Не виждам как една *картина* може да стане причина да се измени така изражението на лицето ѝ.

— Още повече, че сигурно я вижда всеки ден — съгласи се мисис Бантри.

— Предполагам, че в същото време други хора са чакали реда си на стълбището.

— Да, така беше.

— Спомняш ли си кои бяха?

— Искаш да кажеш, че е могла в това време да наблюдава някой от хората, които са били на стълбището?

— Възможно е да е било така? Не си ли съгласна?

— Всъщност, да, разбира се. Чакай да си спомня. Значи, там беше кметът, беше си сложил кметската огърлица и така нататък. И жена му беше там. И още един мъж беше там, с дълга коса и с една от тези смешни бради, които са на мода днес. Съвсем млад човек. И момичето с фотоапарата беше там. Беше заело позицията на стълбището, за да може да прави снимки на хората, които се изкачват и се ръкуват с Марина. Чакай да се сетя... имаше и още двама души, които не познавам, сигурно от кинаджиите. Семейство Грайс от Долната ферма май също беше там. И други хора може да е имало, но сега не мога да се сетя.

— Информацията ти не ми се вижда дотам обещаваща — призна мис Марпъл. — После какво стана?

— Струва ми се, че Джейсън Ръд леко сръга Марина или й даде някакъв знак, защото тя внезапно се стегна, усмихна се на мисис Бедкок и й наговори обичайните любезности. Отново стана естествена, мила, очарователна и така нататък. Разбираш какво искам да ти кажа.

— И после?

— После Джейсън Ръд им даде напитки. Дайкирита, ако не се лъжа. Каза, че било любимото питие на жена му. Подаде едното на нея, а другото — на онази жена, Бедкок.

— Това е много интересно — каза мис Марпъл. — Наистина е много интересно. А после какво се случи?

— Не знам, защото поведох няколко жени да оглеждат баните. След това дотърча секретарката и каза, че на някого му приляло.

СЕДМА ГЛАВА

Следствието бе кратко и разочаровашо. С изключение на потвърждаването на самоличността, останалите констатирани факти бяха от медицинско естество. Хедър Бедкок бе умряла вследствие поглъщането на четири грана^[1] хиетил-дексилбарбо-квинделоритат или, нека си кажем правото, нещо, което звучеше приблизително така. Не се откриха факти, от които да се установи как точно покойната ги е поела.

Продължението на следствието се отложи за след две седмици.

След края на първия етап детектив-инспектор Франк Корниш отиде при Артър Бедкок.

— Мистър Бедкок, може ли да поговоря с вас?

— Разбира се, разбира се.

Артър Бедкок бе заприличал повече от всякога на сдъвкано парче канап.

— Не мога да разбера нищо — мърмореше той. Просто нищо не мога да разбера.

— Аз съм с кола — каза Корниш. — Какво ще кажете да ви закарам у вас? Там обстановката ще е по-подходяща за разговор.

— Благодаря ви, сър. Да, разбира се, там ще ни е много по-добре.

Колата спря пред една спретната боядисана в син цвят портичка на Арлингтън Клоуз номер 3. Артър Бедкок тръгна напред и инспекторът го последва. Бедкок извади ключа си, но още преди да го пъхне в бравата вратата се отвори. Жената на прага отстъпи крачка назад. Изглеждаше леко смутена. Артър Бедкок очевидно бе изненадан.

— А, Мери!

— Тъкмо ти приготвих чай, Артър. Реших, че след следствието малко чай ще ти дойде добре.

— Това наистина е много любезно от твоя страна — отвърна с благодарност Артър Бедкок. — Това е инспектор Корниш. Мисис Бейн е моя съседка.

— Приятно ми е — поздрави я инспектор Корниш.

— Ще донеса още една чаша — рече мисис Бейн.

След като ги остави Артър Бедкок, не без известно колебание, реши да покани инспектора в гостната с кретонените мебели, която се намираще от дясната страна на антрето.

— Много мила жена — проговори Артър Бедкок. — Много любезна, наистина.

— Отдавна ли я познавате?

— А, не. Откакто живеем тук.

— Вие живеете тук от две години. Или май бяха три?

— Скоро ще станат три — уточни Артър. — А мисис Бейн живее тук едва от шест месеца — добави той. — Синът ѝ работи наблизко и след като починал съпругът ѝ, тя се премести тук. Синът ѝ живее при нея.

В този момент се появи мисис Бейн с поднос. Бе мургава жена на около четиридесет години и с представителен вид. Смуглият ѝ тен подхождаше на тъмния цвят на косата и очите ѝ. В погледа ѝ имаше нещо странно, някаква скрита напрегнатост. Остави подноса върху масата, а инспектор Корниш каза нещо любезно и неангажиращо. Бе нащрек, тъй като професионалният му инстинкт бе сработил. Напрегнатостта в погледа на жената, смущението ѝ, когато го представиха, изненадата на Артър от това — нищо не остана незабелязано. Инспекторът добре познаваше неловкостта, която предизвикваше появяването му сред някои хора вследствие на опасението им да не би неволно да са нарушили с нещо негово величество закона. Имаше обаче и втори вид неловкост, и му се стори, че откри именно нея в поведението на мисис Бейн. Предположи, че по някое време тя е имала някакъв допир с полицията, от който бе останала с неприятен спомен. Отбеляза си на ум да не забрави да научи нещо повече за Мери Бейн. След като остави подноса, тя отказа да им прави компания с обяснението, че ѝ е време да се прибира и си тръгна.

— Много симпатична жена — каза инспектор Корниш.

— Така е. Много е любезна, много услужлива съседка, много приятна жена — потвърди Артър Бедкок.

— Големи приятелки ли бяха с жена ви?

— Не, не бих казал. Другаруваха като съседки и толкоз.

— Разбирам. А сега, мистър Бедкок, ще се опитаме да получим максималното количество информация от вас. Предполагам, че резултатът от следствието бе изненадващ и за вас?

— Така е, инспекторе. Разбира се, не можеше да не стигнете до извода, че нещо не е наред. И на мен ми дойде такава нещо на ум. Хедър винаги е била изключително здрава жена. Не си спомням и един ден да е боледувала. Нещо не е наред в тази работа, казах си. Вижда ми се обаче толкова невероятно това, което се случи, не знам дали ме разбирате: Наистина е невероятно. Каква е тази работа, биетил, хиетил... — тук Бедкок спря.

— Няма защо да се мъчите — каза инспекторът. Лекарството се продава под търговската марка „Калмо“. Вие ползвал ли сте го?

Артър Бедкок, изненадан, поклати глава.

— Ползват го по-често в Америка, отколкото у нас — поясни инспекторът. — Доколкото разбрах, там го продават без рецепта.

— То за какво служи?

— Помага, както ми обясниха, за получаване на спокойно и щастливо настроение — отвърна Корниш. — Препоръчват го на хората, страдащи от свръхнапрегнатост, страх, депресия, меланхолия, безсъние и от какво ли още не. Нормалната доза не е опасна, но свръхдозите — да. Изглежда, че жена ви е поела доза около шест пъти по-голяма от нормалната.

— Хедър никога не е гълтала такива неща — заяви Бедкок. — Напълно категорично мога да заявя това. Тя въобще не си падаше по лекарствата. Не си спомням някога да съм я виждал депресирана или разтревожена. Винаги беше в добро настроение.

— Разбирам — каза инспекторът. — И не си спомняте някой път лекарите да са ѝ предписвали такова лекарство?

— Никога не са ѝ предписвали. Абсолютно съм уверен в това.

— Кой беше неин лекуващ лекар?

— Тя се водеше към доктор Сим, но не си спомням да го е посетила даже и веднъж, откакто живеем тук.

— Значи така — рече инспекторът замислено. — Излиза, че е жена, която не се е нуждала от такива лекарства и не ги е ползвала.

— Така е, инспекторе. Напълно съм уверен в това. Ако го е погълнала, станало е поради грешка или нещо от този род.

— Трудно е човек да си представи такава грешка — каза инспектор Корниш. — Спомняте ли си какво яде и пи тя онзи следобед?

— Чакай да се сетя. На обяд...

— Обядът не ни интересува — прекъсна го Корниш. — В такава доза ефектът от лекарството е бърз, да не кажа мигновен. Да почнем от следобедния чай.

— Ами, влязохме в палатката, там беше страхотна блъсканица, обаче в края на краищата успяхме да си вземем по чаша чай и по една кифла. Приключихме колкото се може по-скоро, защото в палатката беше много задушно и веднага след това се измъкнахме.

— Значи там не е поела нищо друго, освен чаша чай и една кифла, така ли?

— Точно така, сър.

— И след това отидохте в къщата, така ли?

— Така. Дойде една млада дама и каза на жена ми, че мис Марина Грег ще се радва много на нейното присъствие в дома. На жена ми, разбира се, ѝ стана много приятно. От дълго време се говореше само за Марина Грег. Всички бяха много възбудени от идването ѝ тук. Впрочем, инспекторе, това го знаете много добре и без да ви го кажа.

— Да, така е — потвърди Корниш. — И моята жена бе много възбудена. Пък и хората от цялата околност си дадоха шилингите, за да видят какво е станало с Госингтън Хол, а и с надеждата да зърнат самата Марина Грег.

— Младата дама ни отведе в дома — продължи Бедкок, — и ни закара до стълбището. Партито всъщност беше там, на горната площадка. Както ми обясниха, тази площадка съвсем я били преиначили. На мен ми се видя като стая, като голяма стая, в която бяха подредени кресла и маси с напитки по тях. Там имаше дванадесетина души, ако не се лъжа.

Инспектор Корниш кимна с разбиране.

— И там кой ви посрещна?

— Самата Марина Грег. И мъжът ѝ беше с нея. Забравих как се казва.

— Джейсън Ръд — подсети го инспектор Корниш.

— Точно така. Аз в началото не го бях забелязал. Както и да е, Марина Грег поздравя Хедър много мило и изглежда й бе приятно да я види. Хедър пък започна да й разправя как веднъж я срещнала в Западните Индии^[2]. Въобще, всичко изглеждаше да е наред.

— Всичко изглеждаше да е наред — повтори механично инспекторът. — А сетне?

— Сетне мис Грег ни попита какво ще прием. Съпругът й, мистър Ръд, поднесе на Хедър някакъв коктейл. Дикери се казваше или нещо от този род.

— Дайкири.

— Точно така, дайкири. Донесе два дайкирита. Едно за Хедър, едно за мис Грег.

— А вие какво пихте?

— Аз си взех едно шери.

— Така. И сетне застанахте тримата и започнахте да си пиете питиетата, така ли?

— Не беше съвсем така. На стълбището чакаха още хора, нали ме разбирате. И кметът беше там, и един американски джентълмен с една дама, та ние малко се поотместихме.

— Жена ви тогава ли си изпи дайкирито?

— Не, не тогава.

— В такъв случай, кога го изпи?

Артър Бедкок леко се намръщи, опитвайки се да си спомни.

— Май след това тя го остави върху една от масичките. Видя някакви приятели, някакви хора, свързани с болницата Сейнт Джон, които бяха дошли от Мъч Бенъм или някъде оттам. Така или иначе, тя ги заговори.

— И кога си изпи коктейла?

Артър Бедкок отново се намръщи.

— По-късно — каза той. — Някой блъсна Хедър по лакътя и питието й се разля.

— Как така? — инспектор Корниш изведнъж го погледна втренчено. — Казвате, че се е разляло, добре ли ви разбрах?

— Точно така, сега си спомням. Тя си бе взела чашата и бе отпила малко, ако не се лъжа, и направи някаква гримаса. Не си падаше по коктейлите, нали ме разбирате, но щеше да си изпие този, както му е редът. Както и да е, някой я бутна по лакътя и чашата се

разля. Разля се по роклята ѝ и май че намокри и роклята на мис Грег. Мис Грег беше ужасно мила. Каза ѝ въобще де не обръща внимание на случилото се, успокои я, ме няма да остане петно, даде на Хедър носната си кърпа, за да си избърше роклята и най-накрая ѝ подаде собствената си чаша с думите: „Вземете я, не съм я докосвала“.

— Значи, подала ѝ е собствената си чаша? — попита инспекторът. — Напълно ли сте сигурен в това?

Артър Бедкок малко се замисли.

— Да, напълно съм сигурен в това — отговори той.

— И жена ви взе напитката, така ли?

— Ами тя в началото отказа. Каза: „Няма защо, моля ви се“ и така нататък, обаче мис Грег се засмя и ѝ рече: „Аз и без това днес пих твърде много“.

— Така. Жена ви е взела чашата. И после какво направи?

— После се дръпна встрани и я изпи, май доста бързичко. Сетне се поразходихме малко из коридора, за да огледаме картините и пердетата. Много хубави пердета бяха, преди това не бяхме виждали такива. Сетне срещнах един приятел, съветника Алкок, и тъкмо го бяхме ударили на лаф моабет, когато се озърнах и видях, че Хедър е седнала на един стол и има малко странен вид. Та отидох при нея и я попитах: „Какво ти е?“ Тя ми отговори, че не се чувства добре.

— Какво е имала предвид?

— Не знам, сър, не ми остана време да я попитам. Гласът ѝ беше много странен и надебелял и главата и беше оклюмала. Сетне изведнъж издаде силна въздишка и главата ѝ клюмна напред. Беше мъртва, сър. Мъртва.

[1] 1 гран = 0,065 грама — Б.пр. ↑

[2] Название на група острови в Карибско море. — Б.пр. ↑

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

I.

— Сейнт Мери Мийд ли казахте? — старши инспектор Крадък рязко вдигна поглед от писалището си.

Заместник-началникът на полицията бе леко изненадан от тази реакция.

— Да. Сейнт Мери Мийд. Защо питаш? Нима...

— А, нищо, нищо — отвърна Дърмът Крадък.

— Съвсем малко селце, доколкото разбрах — продължи заместник-началникът, — макар че там сега има голямо строителство. Доколкото разбрах, застроява се цялото пространство между Сейнт Мери Мийд и Мъч Бенъм. От другата страна на Сейнт Мери Мийд са студиите Хелингфърт, в посока на Маркет Бейзинг — заместник-началникът все още изглеждаше озадачен. Дърмът Крадък реши, че може би ще е добре да му даде някакво обяснение.

— Имам една позната там — поясни той. — В Сейнт Мери Мийд. Една възрастна дама. Една много възрастна дама. Може и вече да е починала, нямам представа. Обаче ако не е...

Заместник-началникът изрази разбиране към своя подчинен. Или поне реши, че прави това.

— Много добре — кимна той. — Това помага да се видят нещата отвътре. Малко клюки от местните жители винаги са добре дошли. Пък и цялата работа изглежда твърде странна.

— От местната полиция ли ни потърсиха? — попита Дърмът.

— Да. Нося ти писмо от тамошния началник на полицията. Там имат чувството, че историята май не е от местен мащаб. Най-голямото имение в района, Госингтън Хол, неотдавна е било продадено и сега там живеят Марина Грег, филмовата звезда, и съпругът ѝ. В новото студио в Хелингфърт снимат филм, в който тя играе главната роля. Направили са благотворително парти в имението в полза на болницата Сейнт Джон. Мъртвата — името ѝ е мисис Хедър Бедкок, била местна секретарка на болницата на доброволни начала и свършила повечето организаторска работа по партито. Изглежда е била оправна жена със здрав разум и се е радвала на авторитет сред местните жители.

— Да не е била някоя от тези жени с командаджийска нагласа? — предположи Крадък.

— Възможно е — отговори заместник-началникът. — Макар че опитът ми подсказва, че такива жени, не знам защо, рядко ги убиват. Може даже да се съжالياва за това. Както и да е, на партито се стекъл огромен брой хора, времето било хубаво и всичко вървяло като по вода. Марина Грег и мъжът ѝ организирали нещо като малък прием в Госингтън Хол, на който поканили тридесет или четиридесет души. Местните първенци, някои от активните доброволни помощници на болницата, приятели на Марина Грег и някои хора от киностудията. Всичко протичало много мирно, тихо и мило. Колкото и фантастично обаче да ти се стори, Хедър Бедкок е била отровена именно там.

— Много странно място са избрали, наистина — каза замислено Дърмът Крадък.

— Така мисли и началникът на местната полиция. Ако някой е искал да отрови Хедър Бедкок, защо му е трябвало да го прави точно в този следобед и точно при тези обстоятелства? Има стотици по-лесни начини да се свърши тази работа. А си е наистина рискована работа да сипеш доза смъртоносна отрова в нечия чаша, когато наоколо ти се мотаят двадесет-тридесет души. Може някой да те види.

— Отровата определено ли е била в чашата?

— Съвсем определено. Тук имаме данните за нея. Едно от тези трудни названия, които на докторите им доставя удоволствие да произнасят, но всъщност е едно много банално лекарство в щатите.

— В щатите, значи.

— А, и у нас. От другата страна на океана обаче тези неща се купуват много по-лесно. Когато се взима в малки дози е полезно.

— С рецепта ли се продава или може да се купи свободно?

— Само с рецепта.

— Да, странна работа, наистина — каза Дърмът. — Хедър Бедкок имала ли е някакво вземане-даване с кинаджиите?

— Никакво.

— Някой от близките ѝ бил ли е с нея, когато това е станало?

— Съпругът ѝ.

— Съпругът ѝ — повтори Дърмът замислено.

— Да, да. Знаем за какво си мислиш — съгласи се началникът му. Местният колега обаче — мисля, че се казваше Корниш, изглежда не е

открил нищо обнадеждаващо по тази линия. Съобщи, разбира се, че Бедкок е бил нервен и се е чувствал неловко, но не пропусна да спомене, че това се случва много често и на порядъчни хора, когато разговарят с полицията. Изглежда, били са една много привързана един към друг съпружеска двойка.

— С други думи полицията смята, че Бедкок не е техният човек. Работата изглежда интересна. Ако ви разбирам добре, сър, трябва да заминавам за Сейнт Мери Мийд.

— Да. Тръгни колкото се може по-скоро, Дърмът. Кой искаш да те придружава?

Дърмът се замисли за миг.

— Най-добре ще е да дойде Тидлър — каза той. — Разбира си от работата и освен това си пада малко филмова звезда. Това би могло да се окаже полезно.

Заместник-началникът на полицията кимна с разбиране.

— Късмет — пожела той на раздяла.

II.

— Я виж ти! — възкликна мис Марпъл, като поруменя от удоволствие и изненада. — Я виж ти, това *наистина* е изненада. Как си, мое мило момче? Всъщност, май вече не си момче. Какъв си сега — старши инспектор, или, как му викат сега, „командир“?

Дърмът ѝ обясни сегашното си звание.

— Предполагам, че едва ли е необходимо да те питам защо си тук — каза мис Марпъл. — Нашето местно убийство е заслужило вниманието на Скотланд Ярд.

— Прехвърлиха го на нас — потвърди Дърмът. — Естествено, веднага след пристигането си се явих първо в щаба.

— Искаш да кажеш, че... — мис Марпъл бе поласкана.

— Да, лельо — каза ѝ свойски Дърмът. — Теб имах предвид.

— Боя се, че днес вече много не ме бива — отвърна мис Марпъл със съжаление. — Не излизам често.

— Излизаш достатъчно често, колкото да паднеш и да те вдигне една жена, която десет дни след това става жертва на убийство — прекъсна я Дърмът Крадък.

Мис Марпъл измърмори нещо, което можеше да се изтълкува и като „Я виж ти“.

— Не знам откъде научаваш тези неща — добави тя.

— Би трябвало да знаеш — рече Дърмът Крадък. — Самата ти си ми казвала, че в едно село всеки знае всичко за всички. Между другото — добави той, — още като я видя, помисли ли, че ще бъде убита?

— Не, разбира се! — възмути се мис Марпъл. — Що за мисъл!

— Не откри ли в погледа на съпруга ѝ нещо, което да ти напомни за Хари Симпсън или за Дейвид Джоунс? Въобще за някой твой стар познат, който е бутнал жена си в някоя пропаст?

— Не — отвърна мис Марпъл. — Сигурна съм, че мистър Бедкок никога не би извършил такова злодеяние. Е, почти съм сигурна — добави тя замислено.

— Е, след като знаеш каква е човешката природа... — промърмори Крадък.

— Така е — каза мис Марпъл. — Предполагам, че след като премине първоначалната му скръб, бързо ще я забрави.

— Защо? Грубо ли се е държала с него?

— Не — отвърна мис Марпъл. — Според мен обаче не бе тактична жена. Грижовна — да. Тактична — в никакъв случай. От онези жени, които се грижат за мъжа си, когато е болен, гледат винаги да е добре нахранен и поддържат домакинството. Не допускам обаче някога да се е опитала да разбере какво точно той мисли или чувства. При такова отношение един мъж се чувства самотен.

— Какво мислиш ще стане с него? Ще бъде ли така самотен и в бъдеще?

— Предполагам, че скоро отново ще се ожени — каза мис Марпъл. — Може би даже много скоро. И по всяка вероятност, за негово нещастие, за жена от същия тип. Ще се ожени за жена с характер, по-силен от неговия, това искам да кажа.

— Имаш ли някого конкретно предвид? — попита Дърмът.

— Не — каза мис Марпъл. — Толкова малко съм в течение на това, което става — добави тя със съжаление.

— Добре. Но в такъв случай, какво *мислиш* по въпроса? Мисленето никога не ти е изневерявало.

— Мисля, че би трябвало да поговориш с мисис Бантри — отвърна неочаквано мис Марпъл.

— Мисис Бантри? Коя е тя? Има ли някакво отношение към филмовия свят?

— О, не — каза мис Марпъл. — Живее в източната част на Госингтън. И тя е била на партито. Преди време Госингтън Хол бе нейна собственост. Нейна и на съпруга ѝ, полковник Бантри.

— Казваш, че е била на партито. Видяла ли е нещо?

— Според мен е най-добре да чуеш от самата нея какво е видяла. Може и да няма кой знае какво отношение към случилото се, но не е изключено и да ти подсказе някои работи. Кажй ѝ, че аз те изпращам. И да не забравя, спомени ѝ Дамата от Шалот.

— Дамата от Шалот ли? Вие някакъв шифър ли си имате?

— Самата аз бих се изразила по-иначе — каза мис Марпъл, — но тези думи ще я подсетят за нещо.

Дърмът Крадък стана.

— Пак ще намина — сбогува се той.

— Това ще бъде много мило от твоя страна — зарадва се мис Марпъл. — Може би някой ден, ако намериш време, ще дойдеш да пием заедно чай. Знам, че днес много от младите хора пият само алкохол и намират следобедния чай за отживелица.

— Вече не съм чак толкова млад — отвърна Дърмът Крадък. — Благодаря ти. Някой ден с удоволствие ще дойда да пием заедно чай. Ще пием чай, ще поклокарстваме и ще си поговорим за селото. Между другото, знаеш ли нещо за филмовите звезди или за живота на хората от киностудиото?

— Нищичко — отвърна мис Марпъл. — С изключение на това, което чувам.

— Ти обикновено чуваш доста неща — отбеляза Дърмът Крадък. — Довиждане. Радвам се, че се видяхме.

III.

— Заповядайте — посрещна го мисис Бантри, след като Дърмът Крадък се представи и ѝ обясни кой е. — Много се радвам да ви видя. Сам ли сте? Не ви ли придружава винаги някой сержант?

— Дойдох тук заедно с един сержант — потвърди Крадък. — Само че той сега е зает.

— С какво е зает? С разследвания? — полюбопитства мисис Бантри.

— С нещо от този род — отвърна уклончиво Дърмът.

— Значи, Джейн Марпъл ви изпрати при мен — каза мисис Бантри, докато го въвеждаше в малката дневна. — Тъкмо бях започнала да подреждам цветята — обясни тя. — Днес е един от тези дни, когато цветята са съвсем непослушни. Или се накланят натам, където не им е мястото, или направо клюмват. Просто благодаря на съдбата за вашето посещение. Вярвам, че ще ме разведри. Значи, все пак е било убийство, така ли?

— Вие с такова впечатление ли останахте?

— Как да ви кажа, предполагам, че би могло да бъде и нещастен случай — отвърна мисис Бантри. — Никой все още не е казал нищо определено, поне официално. Ако изключим глупавото заключение, че няма данни как е била поставена отровата, разбира се. Иначе всички тук говорим само за убийство.

— А говорите ли и за това, кой би могъл да го извърши?

— Странното е, че не говорим — каза мисис Бантри. — И то, защото и самата аз не виждам *кой* е могъл да го извърши.

— Искате да кажете, че според вас това е невъзможно да се установи, така ли?

— Не, не. Предполагам, че това би могло да се окаже трудно, но не и невъзможно. Искам да кажа, че не мога да си представя *кой би пожелал да извърши* това нещо.

— Значи, според вас, у никого не би могло да се появи желанието да убие Хедър Бедкок?

— Искрено казано, просто не мога да си представя кой ще поиска да убива Хедър Бедкок. Срещата съм се няколко пъти с нея. По разни общински мероприятия, нали ме разбирате. Свързани с благотворителна дейност, с болницата Сейнт Джон и с проблемите на църковната община. Винаги съм я намирала за твърде енергична жена. Винаги изпълнена с ентузиазъм, склонна към категоричност в съжденията и малко по-възторжена, отколкото е прието. Никой обаче не убива хората заради такива черти на характера. По мое време видехме ли такава жена да се появи пред дома ни, веднага казвахме на камериерката — тогава имахме камериерки и трябва да знаете, че те бяха една много полезна институция — да съобщи на гостенката, „че ни няма“ или че „стопанката днес не приема посетители“. Последното го казваха онези от нас, които имаха някакви задръжки относно изричането на неистини.

— С други думи, нормалният човек би се стремил да избегне компанията на мисис Бедкок, но не би почувствал желание да я премахне.

— Много точно се изразихте — рече мисис Бантри одобрително.

— Нямала е и пари — продължи Дърмът, — така че няма и кой да се облагодетелства от смъртта ѝ. И да е изпитвал някой антипатия към нея, едва ли е била толкова силна, че да премине в ненавист. А не допускате ли да е шантажирала някого?

— Сигурна съм, че в никакъв случай не би и помислила да направи такова нещо — отхвърли предположението мисис Бантри. — Жени като нея имат много висок морал.

— Възможно ли е съпругът ѝ да ѝ е изневерявал?

— Не ми се вярва — отвърна мисис Бантри. — За пръв път го видях на партито. Приличаше на парче сдъвкан канап. Безобиден, но непривлекателен.

— Май нямаме за какво да се заловим, а? — каза Дърмът Крадък. — Освен ако не допуснем, че е знаела нещо.

— Че е знаела нещо?

— Че ѝ е било известно нещо, което е могло да навреди другиму.

Мисис Бантри поклати глава в знак на несъгласие.

— Не ми се вярва. Никак не ми се вярва. Струва ми се, че беше от тези жени, които, ако знаят нещо за някого, не могат да го запазят в тайна.

— Значи и по тази писта няма как да се тръгне — каза Дърмът Крадък. — А сега, ако не възразявате, ще ви съобщя заръката, която ми даде мис Марпъл, към която изпитвам чувства на възхищение и уважение. Каза ми да спомена пред вас Дамата от Шалот.

— А, това ли?

— Да. Това. Каквото и да е то.

— Днес хората не четат много-много Тенисън — отбеляза мисис Бантри.

— Май нещо започна да изплува от паметта ми — каза Дърмът Крадък. — Тя не беше ли вперила поглед в Камелот?

*Върху гладката повърхност тънка паяжина плъзна,
огледалото на късчета разби се.*

*„Проклятието ме настигна“ — изплака Дамата от
Шалот.*

— Точно така. Видът ѝ беше същият — каза мисис Бантри.

— Моля? Не разбрах? Кой какъв вид е имал?

— Видът ѝ беше същият — повтори мисис Бантри.

— На кого?

— На Марина Грег.

— А, на Марина Грег. Кога?

— Джейн Марпъл не ви ли разказа?

— Нищо не ми разказа. Препоръча ми да говоря с вас.

— Това не е дотам любезно от нейна страна — подхвърли мисис Бантри. — Тя умее да разказва много по-добре от мен. Мъжът ми винаги ми казваше, че нищо не може да ми разбере. Както и да е, що се отнася до вида на Марина Грег, може и да съм си внушила нещо. Във всеки случай, видиш ли човек да ти изглежда така, както изглеждаше тогава тя, не може да не ти направи впечатление.

— Разкажете ми какво сте видяла, ако обичате.

— Това стана по време на партито. Казвам му „парти“, защото не ми идва на ум как другояче бих могла да го нарека. Иначе беше нещо като прием, даден на горната стълбищна площадка. Там бяха Марина Грег и съпругът ѝ. Бяха поканили някои от дошлите на празника. Мен навярно ме поканиха заради това, че някога съм притежавала тази

къща, а Хедър Бедкок заедно със съпруга ѝ — защото бе свършила много работа по организирането на празненството. Оказахме се на стълбището приблизително по едно и също време, затова и успях да забележа това.

— Да забележите какво?

— Мисис Бедкок започна едно дълго слово, нещо, което много хора правят, когато се видят със знаменитости. Говорят колко са щастливи, колко се вълнуват, как винаги са мечтали да се запознаят с тях и така нататък. Та тя започна да разказва надълго и нашироко как била срещнала Марина Грег преди години и колко много се развълнувала тогава. Мен тогава ми стана жал за тези клетки знаменитости. За това, че им се налага да изслушват всякакви излияния и да реагират с подходящи думи. Тогава забележах, че Марина Грег не изричаше подходящите думи. Просто бе втренчила поглед.

— В кого? В мисис Бедкок?

— Не, не. Останах с чувството, че просто бе забравила мисис Бедкок. Просто погледът ѝ бе станал като този на Дамата от Шалот, сякаш бе видяла нещо ужасяващо. Нещо страшно. Нещо, в чиято реалност не иска да повярва. Нещо, което не ѝ е по силите да понесе.

— „Проклятието ме настигна“? — каза Дърмът Крадък.

— Тъкмо това имах предвид. Точно с това ми напомни Дамата от Шалот.

— В какво обаче се бе втренчила тя, мисис Бантри?

— Де да знаех!

— Казвате, че е била на горната стълбищна площадка, така ли?

— Погледът ѝ бе втренчен някъде над главата на мисис Бедкок. Не, по-скоро някъде над рамото ѝ.

— Значи, в нещо, което е било по средата на стълбището?

— Не, по-скоро в единия му край.

— През това време имаше ли други хора на стълбището?

— Да, някъде към пет-шест души, ако си спомням добре.

— Беше ли втренчила поглед конкретно в някого от тях?

— Не мога да кажа това с положителност. Аз гледах нея. Бях с гръб към стълбището. Тогава допуснах, че може би гледа някоя от картините.

— Тези картини би трябвало да са й много добре познати, щом живее в този дом.

— Така е, разбира се. Не, вероятно е гледала някого от хората. Чудя се кого ли.

— Ще трябва да се опитаме да разберем това — каза Дърмът Крадък. — Може ли все пак да се опитате да си спомните кои точно бяха там?

— Ами, кметът с жена си. Имаше и един червенокос мъж, ако не се лъжа, репортер. После ми го представиха, но не си спомням името му, никога не помня имена. Май беше Галбrait или нещо от този род. Имаше и един *черен* мъж. Не негър, просто много мургав и излъчваш сила. Беше в компанията на една актриса, по-изрусена от нормалното и с вида на жена, свикнала да бъде ухажвана. И старият генерал Барнстейпъл беше дошъл. Вече е напълно изкуфял, горкият, не вярвам, че може да е проклетие за някого. А, и семейство Грайс от фермата беше там.

— Това ли са всичките хора, които си спомнихте?

— Как да ви кажа, възможно е да е имало и други, но не си бях поставила за цел да запомня кои са. Спомням си, че кметът, генерал Барнстейпъл и американците пристигнаха горе-долу по едно и също време. Сега се сещам, имаше и фотографи. Единият беше местен, а другият беше едно момиче от Лондон. Момиче с артистичен вид, дълга коса и голям фотоапарат.

— Значи смятате, че именно някой от тези хора е предизвикал това изражение на лицето на Марина Грег?

— Нищо не смятам — отвърна най-искрено мисис Бантри. — Просто се изненадах какво ли е предизвикало такова изражение на лицето й и после престанах да мисля за това. Човек обаче после си спомня за тези неща. Разбира се — добави честно мисис Бантри, — може и *да ми се е сторило*. Най-сетне, може изведнъж да я е заболял зъб или някоя карфица от тоалета й да я е убола или да е имала колики. Имам предвид тези дребни неприятности, които човек се опитва да прикрие с държанието си, но лицето му го издава.

Дърмът Крадък се засмя.

— Приятно ми е да видя, че сте реалист, мисис Бантри. Напълно е възможно да се е случило нещо подобно. Все пак фактът е интересен и може би ще ни доведе до някъде.

Сбогува се с домакинята и се отправи към Мъч Бенхъм, за да се представи официално в полицейския участък.

ДЕВЕТА ГЛАВА

I.

— Значи, досега нищо не сте успели да откриете? — попита Крадък, като предложи цигара на Франк Корниш.

— Абсолютно нищо — отвърна Корниш. — Нямала е врагове, с никого не се е карала, имала е много добри отношения със съпруга си.

— Да е имало друг мъж или друга жена?

— Няма нищо такова — поклати глава Корниш. — Няма и намек за изневяра. Пък и тя не е била от тези жени, които бих нарекъл сексапилни. Участвала е в безброй обществени начинания и тем подобни, където понякога е имало спорове, но нищо повече.

— А да е имало някоя жена, за която съпругът ѝ да е искал да се ожени? Някоя от колежките му например?

— Той работи в компанията „Бидъл и Ръсел“, търговци с недвижимости. Там колежки са му Флори Уест, страдаща от сливици и мис Грандъл, която е поне на петдесет години и е плоска като дъска. В службата му няма кой знае какво, което да възбуди един мъж. Макар че никак не би се учудил, ако той се ожени повторно.

Крадък прояви интерес към последните му думи.

— Имам предвид една съседка — поясни Корниш. — Вдовица. Когато отидохме заедно с него у тях след първата фаза на следствието, тя бе вече там и бе започнала да му приготвя чай и въобще да показва грижовност. Това го изненада, обаче му стана приятно. Ако питате мен, тя вече е взела решение да се омъжи за него, но той, клетникът, още не го знае.

— Що за жена е?

— С приятна външност. Не е млада, но си я бива. С циганска хубост. Мургава и с тъмни очи.

— Как се казва?

— Бейн. Мисис Мери Бейн. Вдовица.

— Мъжът ѝ с какво се е занимавал?

— Нямам представа. Живее заедно със сина си, който работи наблизко. Изглежда тиха и порядъчна жена. При все това имам чувството, че съм я срещал и преди — Корниш погледна часовника си.

— Дванадесет без десет. Насрочих ви посещение в Госингтън Хол за дванадесет. Добре е да тръгваме.

II.

Погледът на Дърмът Крадък винаги изглеждаше разсеян, но той всъщност грижливо запамяташе всичко, което успяваше да забележи в Госингтън Хол. Инспектор Корниш го бе закарал дотам, бе го предал в ръцете на един млад човек на име Хейли Престън и след това тактично си бе тръгнал. Дърмът Крадък през цялото време кимаше с разбиране в отговор на думите на мистър Престън. Реши, че Хейли Престън бе нещо като частен секретар или частен помощник на Джейсън Ръд или по-скоро и двете работи едновременно. Престън говореше свободно и продължително и без особена промяна в интонацията си. Някак си по чудо съумяваше да не се повтаря твърде често. Бе приятен млад човек, който очевидно желаше житейските му възгледи, напомнящи тези на доктор Пангос, за когото всичко бе вървяло най-добре в този най-добър от всички възможни светове, да се споделят от всички, оказали се в неговата компания. Няколко пъти с различни изрази даде да се разбере, че случилото се било много неприятно, че всички много се разтревожили, че Марина била направо смазана, че мистър Ръд бил много по-потиснат, отколкото си признавал, че въобще как е могло да се случи такова нещо, нали така? Даде на старши инспектор Крадък да разбере, че може да разчита на пълното съдействие на Хелингфърт Студиос и на всеки един от служителите на компанията, че може да задава всякакви въпроси и да отиде навсякъде, където сметне за необходимо, че ако те могат да помогнат с нещо, веднага ще го направят, че всички изпитвали най-голямо уважение към мисис Бедкок и високо ценили обществената ѝ ангажираност и в частност работата, която била свършила за болницата Сейнт Джон.

След това започна да разказва всичко това отново. С други думи, но със същата структура на изложението. Всички били готови да оказат всякакво съдействие. И мистър Джейсън Ръд и мис Марина Грег, всички щели да се радват да помогнат с каквото могат. Междувременно кимна многозначително четиридесет-петдесет пъти. Дърмът Крадък се възползва от една пауза и взе думата:

— Много ви благодаря.

Изрече тези думи тихо, но с категоричност, която прекъсна словоизлиянията на Хейли Престън.

— Ами тогава...

— Казахте, че мога да задавам въпроси.

— Разбира се. Заповядайте.

— Тя тук ли умря?

— Мисис Бедкок ли?

— Да, мисис Бедкок. Тук ли умря?

— Да. Точно тук. Сега ще ви покажа и стола.

Бяха застанали на стълбищната площадка. Хейли Престън направи няколко крачки в посока към коридора и посочи едно кресло от дъб с доста кичов вид.

— Беше седнала ей точно тук — поясни той. — Каза, че не се чувствала добре. Някой отиде да търси лекарства, а тя междувременно умря. Точно тук.

— Разбирам.

— Нямам представа дали преди това е ходила скоро на лекар. Ако я беше предупредил, че сърцето ѝ не е наред...

— Нищо е нямало на сърцето ѝ — прекъсна го Дърмът Крадък. — Била е съвършено здрава жена. Умряла е от това, че е погълнала свръхдоза, шест пъти по-голяма от максимално допустимата, от едно лекарство, чието научно название няма да се опитам да произнеса, но което иначе е известно като „Калмо“.

— Много добре го знам — каза Хейли Престън. — И аз понякога прибягвам до него.

— Наистина ли? Това е много интересно. Намирате ли да има положителен ефект?

— О, действието му е превъзходно. От него хем се съвземаш, хем те успокоява. Не знам дали ме разбирате. Естествено, трябва да се поемат нормални дози.

— В този дом държите ли такова лекарство?

Крадък знаеше отговора, но зададе въпроса си така, сякаш наистина любопитстваше. Отговорът на Хейли Престън беше съвсем искрен.

— Има го навсякъде. Сигурно в аптечките на всички бани има по едно шишенце.

— Това няма да улесни работата ни.

— Може и тя също да е опитала това лекарство, пък да се е оказала алергична към него — изказа предположение Хейли Престън.

Крадък не даде вид, че тези думи са го убедили. Хейли Престън въздъхна.

— Вие сигурен ли сте относно размера на свръхдозата? — попита той.

— Напълно. Дозата е била смъртоносна, а мисис Бедкок въобще не е ползвала подобни лекарства. Доколкото успяхме да разберем, единствените лекарства, до които е прибегвала, са били сода бикарбонат и аспирин.

Хейли Престън поклати глава.

— Да... Това ще ни създаде проблем. Да, съвсем определено.

— Мистър Ръд и мис Грег къде точно посрещнаха гостите си?

— Ей тук — Хейли Престън отиде до края на горната стълбищна площадка.

Старши инспектор Крадък застана до него. Насочи поглед към отсрещната стена. В центъра ѝ беше италианската мадона с младенеца. Реши, че това е добре направено копие на някоя известна картина. Мадоната, облечена в синя роба, държеше спокойно малкия Исус и двамата се усмихваха. Около тях се бяха скупчили хора, вперили поглед в младенеца. Дърмът Крадък реши, че това е една от най-приятните мадони, които е виждал. Отляво и отдясно на картината имаше два тесни прозореца. Цялостният ефект беше много приятен, но там нямаше нищо, абсолютно нищо, от което изражението на една жена да заприлича на обречената Дама от Шалот.

— Разбира се, през това време по стълбището са продължавали да се качват хора, нали? — попита Крадък.

— Да. Не на големи групи, разбира се. Някои ги доведох аз, други ги придружи Ела Зелински, секретарката на мистър Ръд. Искахме всичко да бъде приятно и неофициално.

— Вие бяхте ли тук, когато мисис Бедкок се изкачи по стълбището?

— Неудобно ми е да ви призная това, старши инспектор Крадък, но просто не мога да си спомня. Имах един списък с имена, излязох навън и започнах да докарвам хората. Довеждах ги дотук, имах грижата да им предложат напитки и след това излизах да поема

следващата група. Дотогава не познавах мисис Бедкок лично, а и тя не беше в моя списък.

— А за мисис Бантри спомняте ли си?

— Да, разбира се, нали става дума за бившата собственичка на тази къща? Ако не се лъжа тя, мисис Бедкок и съпругът ѝ се появиха горе-долу по едно и също време. След това дойде кметът. Беше си сложил кметската огърлица и бе придружен от съпругата си, с жълта коса и тъмносиня надиплена рокля. За тях си спомням. Не им предложих напитки, защото трябваше да побързам да доведа следващата група.

— Кой им наля напитки?

— Не мога да ви кажа с положителност. Трима или четирима от нас се занимаваха с тази работа. Слязох по стълбите тъкмо, когато кметът се качваше.

— Кого още срещнахте по стълбите, когато слизахте? Спомняте ли си?

— Джим Галбрайт, един от журналистите, които отразяваха събитието, и още трима или четирима, които не познавам. Имаше и двама фотографи. Един от местните, не си спомням името му, и едно момиче от Лондон, специализирано в художествена фотография от трудни ракурси. Бе заела позиция с апарата си точно в онзи ъгъл, за да може да заснема как мис Грег приема гостите. Чакай да не забравя, май точно тогава се появи и Ардуик Фен.

— Кой е Ардуик Фен?

Хейли Престън бе шокиран от този въпрос.

— Той е голяма клечка, старши инспекторе. Голяма клечка в света на телевизията и киното. Даже не знаехме, че е в Англия.

— Идването му изненада ли беше за вас?

— Бих казал, че да — отвърна Престън. — Много мило бе от негова страна, че дойде, макар и съвсем неочаквано.

— Той стар приятел на мис Грег и на мистър Ръд ли е?

— Стар приятел е на Марина още от времето, когато е била женена за втория си съпруг. Колко са близки с Джейсън, не ми е ясно.

— Така или иначе, пристигането му е било приятна изненада.

— Много приятна, не ще и дума. Идването му зарадва всички ни.

Крадък кимна с разбиране и премина към други теми. Зададе множество въпроси за напитките, за техните съставки, за поднасянето

им, за това, кой ги е поднасял, за сервитьорите от дома и външните. Отговорите подсказваха извода, за който инспектор Корниш вече му беше намекнал. Всеки един от присъстващите тридесетина души е бил в състояние да отрови без усилия Хедър Бедкок. Същевременно всеки един от тях е можел да бъде забелязан, ако се опита да направи това. Рискът действително е бил много голям.

— Благодаря ви — привърши най-сетне Крадък. — Сега бих желал, ако е възможно, да поговоря с мис Марина Грег.

Хейли Престън поклати глава.

— Съжалявам — каза той. — Наистина съжалявам, но това сега наистина е невъзможно.

— Наистина ли? — Крадък го изгледа въпросително.

— Тя е сломена. Тя е напълно сломена. Докара тук личния си лекар, за да се грижи за нея. Той ѝ издаде свидетелство. У мен е. Ей сега ще ви го дам.

Подаде медицинското свидетелство на Крадък, който го взе и го прочете.

— Да... Разбирам — кимна той. — При Марина Грег постоянно ли дежури лекар?

— Знаете що за хора са тези актьори и актриси, винаги са под голямо напрежение. Такъв им е животът. Прието е да се смята, че е редно, когато става дума за големите звезди, да разполагат винаги с лекар, който да е добре запознат лично със здравословното им състояние и с нервите им. Морис Гилкрисст има много добра репутация. Дълги години се е грижил за мис Грег. През последните четири години тя често боледуваше, както навярно знаете. Дълго време престоя в болница. Едва от една година започна да си възстановява силата и здравето.

— Разбирам.

Хейли Престън изглежда почувства облекчение, че Крадък не прояви настойчивост.

— А не искате ли да видите мистър Ръд? — предложи той. — Той ще се върне... — Престън погледна часовника си. — След десетина минути ще се прибере от студиото. Ще можете да разговаряте с него, ако това ви устройва.

— Напълно ме устройва — отвърна Крадък. — Между другото, доктор Гилкрисст тук ли е?

— Да.

— В такъв случай, бих искал да поговоря с него.

— Ей сега ще го доведе.

Младият човек излезе. Дърмът Крадък остана замислено да чака на горната стълбищна площадка. Естествено, застиналият поглед на Марина Грег, описан от мисис Бантри, може би бе изцяло плод на нейното въображение. Стори му се, че мисис Бантри е от хората склонни да правят прибързани изводи. В същото време допусна, че този ѝ конкретен извод можеше да бъде съвсем правилен. Без непременно да се стига до сравнения с Дамата от Шалот, съзряла гибелта си, напълно бе възможно Марина Грег да е видяла нещо, което я раздразнило или ядосало. Нещо, което я бе накарало да забрави гостенката, разговаряща с нея. Може би по това стълбище се е изкачил някой, който е бил неочакван гостенин. Или пък нежелан гостенин?

Крадък чу нечии стъпки и се извърна. Хейли Престън се бе завърнал заедно с доктор Морис Гилкрисст. Докторът имаше съвсем различна външност от тази, която Крадък бе очаквал. В него нямаше нищо театрално. Нищо, свързано с представата за благия доктор, застанал до леглото на болния. Изглеждаше по-скоро възгубоват, открит и делови човек. Цветът на туидения му костюм бе малко по-ярък, отколкото е прието в Англия. Имаше гъста и рошава кестенява коса и наблюдателни тъмни очи.

— Доктор Гилкрисст? Аз съм старши инспектор Дърмът Крадък. Имате ли нещо против да разменим няколко думи с вас насаме?

Докторът кимна в съгласие и тръгна по коридора. След като стигна почти до края, отвори една врата и покани Крадък да влезе.

— Тук никой няма да ни безпокои — каза той.

Стаята очевидно бе собствената спалня на доктора, много удобна стая. Докторът покани Крадък да седне и след това също седна.

— Ако съм разбрал добре — започна Крадък, — според вас сега мис Марина Грег не може да бъде разпитвана. Какво ѝ е, докторе?

Гилкрисст съвсем леко присви рамене.

— Нерви — рече. — Ако започнете сега да я разпитвате, след десет минути ще бъде на ръба на истерията. Не мога да позволя това. Ако желаете, можете да изпратите местния полицейски доктор при мен и аз най-охотно ще му изложа съображенията си за това. Именно поради тази причина тя не взе участие и в следствието.

— Според вас колко време би могло да продължи това нейно състояние? — попита Крадък.

Докторът го погледна и се усмихна. Усмивката му бе приятна.

— Ако искате да ви кажа какво е моето мнение — мнението ми на човек, не на лекар, в който и да е момент от следващите четиридесет и осем часа тя не просто ще може да разговаря с вас, а сама ще поиска това. Ще изпитва желание да отговаря на вашите въпроси — докторът се приведе леко напред. — Ще ми се да успея да ви обясня, старши инспекторе, защо тези хора имат такова поведение. Филмовият живот е живот, изпълнен с постоянна напрегнатост, и колкото е по-голям професионалният успех, толкова по-силна е и напрегнатостта. Целият ти живот преминава пред очите на хората. Когато се снимаш, работата е мъчителна, монотонна и продължава дълги часове. Започваш работа рано сутрин, седиш и чакаш. Изиграваш някакъв дребен епизод, който след това го заснемат поне още няколко пъти. Ако си на театралната, сцена, репетираш ролята си в едно действие или в част от действие. Така или иначе това, което ще репетираш, си има последователност, човешко и разбираемо е. Когато обаче се снима филм, всякаква последователност се нарушава. Снимането на филм е монотонна, мъчителна работа. Направо те изтощава. Разбира се, живееш в разкош, използваш успокоителни средства, бани, кремове, пудри и така нататък и си под наблюдението на лекар. Разтоварваш се чрез партита и общуване с хора, но винаги си пред очите на публиката. Не можеш да изпиташ истинско удоволствие от разтоварването. *Не можеш даже да се отпуснеш.*

— Разбирам — каза Дърмът. — Мисля, че напълно ви разбирам.

— А има и още нещо — продължи Гилкрисст. — Започнеш ли такава кариера, особено ако ти потръгне, ти вече ставаш някаква личност. И то такава личност, която — поне моят опит ми говори това — страда от неувереност и липса на самочувствие. Постоянно ти се струва, че няма да можеш да се справиш, да свършиш работата, която се очаква от теб. Съществува мнението, че киноактьорите и киноактрисите са самонадеяни хора. Това не е вярно. Наистина, те не просто се *самоуважават*, направо *самовлюбени* са, обаче им е необходимо някой през цялото време да поддържа самочувствието им. Попитайте Джейсън Ръд и той ще ви каже същото. Трябва непрестанно да ги убеждаваш, че ще се справят, че работата им е по силите,

постоянно да ги окуражаваш, докато постигнеш искания резултат. Те обаче през цялото време не се освобождават от съмненията си. И точно това ги превръща — казвам ви го непрофесионално, съвсем по човешки — в нервни хора. В много нервни хора! В кълба от нерви. И колкото са по-зле с нервите, толкова по-добре си вършат работата.

— Това е интересно — каза Крадък. — Много интересно. Макар и да не виждам защо...

— Опитвам се да ви помогна да разберете Марина Грег — прекъсна го Морис Гилкрис. — Без съмнение, вие сте гледали филмите ѝ.

— Тя е чудесна актриса — отвърна Дърмът. — Наистина чудесна. Красива е, има личност, излъчва симпатия.

— Така е — рече Гилкрис. — Притежава всички тези качества, обаче ѝ се налага дяволски да работи, за да постигне ефекта, който желае. И именно в процеса на работата нервите ѝ стават на парчета, а отгоре на това тя не е и физически силна жена. Поне не толкова, колкото е необходимо. А и темпераментът ѝ е такъв, че се мята непрестанно между отчаянието и възторга. Не може да се удържи от това. Така е устроена. Много е страдала в живота. За голяма част от страданията сама си е виновна, но не за всички. Нито един от браковете ѝ не беше щастлив, с изключение на последния. Омъжена е за човек, който много я обича и който я е обичал от дълги години. Сега тя търси защита в тази любов и се чувства щастлива. Най-малкото в сегашния момент се чувства така, не може да се определи колко ще продължи това. Проблемът ѝ е, че или смята, че най-сетне е открила място и момент в живота си, когато всичко ще бъде като в приказка за феи и няма да има никакви проблеми и никога повече няма да е нещастна, или е в страшна депресия, смята, че животът ѝ е разрушен, че никога не е разбрала що е любов и щастие и никога няма да го разбере. Ако можеше да застане някъде по средата между тези две крайности — добави сухо докторът, — това би било чудесно за нея, обаче светът би изгубил една прекрасна актриса.

Докторът приключи, но Дърмът Крадък не наруши мълчанието. Бе се замислил за причините, поради които Морис Гилкрис му разказваше всичко това. Защо бе необходим този анализ на душевността на Марина Грег? Гилкрис го гледаше. Стори му се, че сякаш го подтиква да му зададе един конкретен въпрос. Дърмът се

замисли дълго върху това какъв би трябвало да е този въпрос. Най-сетне наруши мълчанието. Бавно и с тона на човек, който се опитва да налучка пътя.

— Трагедията, която стана тук, навярно много я е разтревожила?

— Да — потвърди Гилкрисст. — Така е.

— Това за естествено ли го намирате?

— Зависи — отговори доктор Гилкрисст.

— От какво зависи?

— От конкретните причини за тревогата й.

— Предполагам — започна Дърмът, сондирайки почвата, — че причината е шокът. Шокът от една внезапна смърт в разгара на едно празненство. — Не забеляза никаква реакция у събеседника си, поне що се отнасяше до изражението на лицето. — Или може би става дума за нещо по-значимо? — продължи той.

— Човек не може никога да е сигурен, разбира се — отвърна доктор Гилкрисст, — как хората ще реагират на едно или друго нещо. Колкото и да мислиш, че ги познаваш, винаги са способни да те изненадат. Марина има меко сърце. Нищо чудно да си е казала „Ох, клетата жена! Какъв ужас! Как можа да й се случи такова нещо!“ и да е сметнала, че проявява съчувствие, без всъщност да приема случилото се надълбоко. Най-сетне, от време на време все някой умира на снимачната площадка. А е възможно, ако й е било скучно, да е решила — да е решила несъзнателно, забележете, да драматизира случилото се. Може да е решила да го превърне в повод да изиграе една сцена. Възможно е и причината за състоянието й да е съвсем различна.

Дърмът реши да хване бика за рогата:

— Ще ми се да ми кажете какво вие лично мислите по въпроса.

— Не знам — отвърна доктор Гилкрисст. — Просто не знам. А и съществува такова нещо като професионална етика — допълни след малко. — За отношенията между един лекар и пациента му ми е думата.

— Тя каза ли ви нещо по въпроса?

— Не мисля, че бих могъл да си позволя да говоря по това.

— Марина познаваше ли тази жена, Хедър Бедкок? Беше ли я срещала преди?

— Мисля, че въобще не я е познавала. Не, проблемът не е в нея. Ако питате мен, проблемът няма нищо общо с Хедър Бедкок.

— А това лекарство, „Калмо“? Самата Марина Грег използва ли го?

— Използва го непрестанно — каза доктор Гилкрисст. — Както и всички останали тук. И Ела Зелински го взима, също и Хейли Престън, половината домочадие. То сега е на мода. Лекарствата от този род всъщност не се различават едно от друго. Просто на хората дадено лекарство им омръзва и след това опитват ново, решават, че то е чудесно и в това е цялата разлика.

— Наистина ли в това е цялата разлика?

— В това е — увери го Гилкрисст. — Лекарството върши работа. Успокоява те или те ободрява и те кара да чувстваш, че си в състояние да направиш неща, за които без него можеш да си въобразиш, че не са ти по силите. Гледам да ги предписвам колкото се може по-малко, но те всъщност не са опасни, ако се взимат с мярка. Помагат на хората, които не могат сами да си помогнат.

— Ще ми се да разбере какво всъщност искате да ми кажете — рече Дърмът Крадък.

— Опитвам се да разбере как би следвало да изпълня своя дълг — отвърна Гилкрисст. — Този въпрос има два аспекта. От една страна, като лекар имам дълг към пациента си. Това, което той споделя с мен, е поверително и трябва да си остане между нас. От друга страна пък, възможно е този пациент да се окаже в опасна ситуация. Тогава мой дълг ще бъде опасността, надвиснала над него, да бъде предотвратена.

Докторът замълча. Крадък го погледна и не каза нищо.

— Да — каза доктор Гилкрисст. — Струва ми се, че вече знам какво трябва да направя. Трябва да ви помоля, старши инспектор Крадък, да запазите в тайна това, което ще ви кажа. Не от колегите ви, разбира се. Не трябва обаче да го узнава никой външен човек, най-малко пък някой от обитателите на този дом. Приемате ли това мое предложение?

— Не мога да поема твърд ангажимент — отвърна Крадък. — Не мога да знам какво ще стане по-нататък. В общи линии, да, съгласен съм. Думата ми е, че каквато и информация да ми дадете, ще предпочета да я запазя за мен и за моите колеги.

— А сега ме изслушайте — рече Гилкрисст, — макар че това, което ще ви кажа, може да се окаже и без всякакво значение. Когато жените са в такова нервно състояние, в което Марина Грег е сега,

говорят какви ли не неща. Ще ви съобщя нещо, което тя ми каза. Повтарям, че може да няма никакво значение.

— И какво ви каза тя? — попита Крадък.

— Тя направо бе сломена от случилото се. Извика ме. Дадох ѝ успокоително. Седнах до нея, хванах ръката ѝ, казах ѝ да се успокои и започнах да ѝ разправам, че всичко ще се оправи. Сетне, непосредствено преди да заспи, ми каза: „Това е било предназначено за мен, докторе“.

Крадък го погледна изненадано:

— Нима точно това каза? А сетне? На другия ден?

— Повече не засегна тази тема. Аз веднъж я заговорих за това, но тя отклони разговора. „Сигурно не сте ме разбрал добре“, ми каза. „Не си спомням да съм казала подобно нещо. Сигурно вече съм била унесена от успокоителното.“

— Обаче вие смятате, че го е казала сериозно?

— Напълно сериозно го каза — потвърди Гилкрисст. — Разбира се, не твърдя, че то е вярно — направи веднага уговорката той. — Дали някой е искал да отрови именно нея или да отрови Хедър Бедкок не мога да знам. Това вие сигурно ще го изясните по-добре от мен. Това, което казвам, е, че Марина Грег съвсем определено си бе помислила, че тази отрова е била предназначена за нея.

Крадък замълча за миг, преди да реагира:

— Благодаря ви, доктор Гилкрисст. Благодаря ви за информацията и искам да ви кажа, че разбирам вашите мотиви. Не смятате ли обаче, че ако Марина Грег е била права, опасността за нея още не е отминала.

— В това е работата — каза Гилкрисст. — Точно в това е работата.

— А имате ли причини да вярвате, че това е така?

— Не, нямам.

— Имате ли представа какви основания е могла да има, за да каже това?

— Не.

— Благодаря ви.

Крадък се изправи.

— Да не забравя, докторе, дали е споделила същото и със съпруга си? — зададе той последен въпрос.

Гилкрисст бавно поклати глава:

— Не. Напълно съм сигурен в това. Не го е казала на съпруга си.

Погледите им се срещнаха за миг и след това Гилкрисст леко кимна с глава.

— Не ви трябва повече, нали? Ще отида при пациентката си. Ще се постарая да получите възможност да разговаряте с нея колкото се може по-скоро.

Той излезе от стаята. Крадък остана и започна съвсем тихо да си подсвирва.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейсън се върна — съобщи Хейли Престън. — Бихте ли дошъл с мен, старши инспекторе? Ще ви придружа до стаята му.

Стаята, която Джейсън Ръд използваше едновременно като дневна и кабинет, се намираше на първия етаж. Бе обзаведена с вкус, но не и луксозно. Не издаваше с нищо вкусовете и предпочитанията на стопанина ѝ.

Джейсън Ръд се изправи иззад бюрото си и се запъти към Дърмът. Още когато го видя Крадък реши, че Джейсън Ръд е силна личност. Хейли Престън бе добре изпълняващ функциите си дърдорко. Гилкрисст излъчваше сила и магнетично привличане. Сега обаче Дърмът се срещна с човек, чиято същност, веднага осъзна това, няма да му е лесно да разгадае. По време на кариерата си Крадък се бе срещал с много хора и ги бе оценявал. Даваше си сметка, че вече често четеше мислите на хората, с които контактуваше. Веднага обаче разбра, че ще може да прочете единствено тези мисли на Джейсън Ръд, които самият той му позволи. Очите му, хлътнали и замислени, оглеждаха света, но не издаваха нищо. Грозната му и ръбеста глава говореше за силен интелект. Лицето му на клоун можеше да те привлече или да те отблъсне. „Така, каза си Дърмът Крадък, сега ще трябва да седна, да слушам и внимателно да запомням всичко“.

— Моля ви да ме извините, старши инспекторе, ако ви се е наложило да ме почакате. Задържаха ме в студиото. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Точно сега не, мистър Ръд. Благодаря ви.

Клоуновското лице на Ръд придоби весело и иронично изражение.

— Не върви да приемеш да те почерпят с нещо в дом като нашия, това ли си помислихте?

— Щом искате да знаете, не това си помислих.

— Разбира се, разбира се. Е, старши инспекторе, какво желаете да знаете? Какво бих могъл да ви разкажа?

— Мистър Престън вече отговори на всички въпроси, които му зададох.

— Това, което ви каза, беше ли ви полезно?

— Не толкова полезно, колкото би ми се искало.

Джейсън Ръд го изгледа въпросително.

— Разговарях и с доктор Гилкрист. Според него съпругата ви все още не е в такова състояние, че да отговаря на въпроси.

— Марина е много чувствителна — обясни Джейсън Ръд. — Между нас казано, податлива е на нервни кризи. Надявам се да се съгласите с мен, че едно убийство извършено в непосредствена близост до теб, може да причини такава нервна криза.

— Да, това не е приятно изживяване — съгласи се сухо Дърмът Крадък.

— Така или иначе, съмнявам се жена ми да бъде в състояние да ви каже нещо, което да не можете да научите и от мен. Бях до нея, когато това се случи. Искрено казано, смятам се за по-наблюдателен от съпругата си.

— Първият въпрос, който бих искал да ви задам — започна Дърмът Крадък, — вероятно е въпрос, който вече ви е бил зададен и на който сте отговорил, но така или иначе трябва да ви задам: съпругата ви познавала ли се е с Хедър Бедкок?

Джейсън Ръд поклати отрицателно глава.

— Никак. И аз видях тогава тази жена за пръв път в живота си. Преди това бях получил две писма, подписани от нея, изпратени от името на болницата Сейнт Джон. За пръв път я срещнах лично обаче пет минути преди смъртта ѝ.

— Тя е казала, че преди това се е срещала с жена ви, нали?

Джейсън Ръд кимна:

— Да, преди дванадесет или тринадесет години, ако не се лъжа. На Бермудските острови. Имало е някакво голямо благотворително парти в помощ на болничните заведения и Марина е взела участие в него. Мисис Бедкок, веднага след като се ръкува с нея, започна да ѝ разправя някаква дълга история за това, как, макар и тогава да била на легло, болна от „грип“, отишла на партито и взела автограф от жена ми.

Ироничната усмивка отново се изписа върху лицето му.

— Мога да ви кажа, старши инспекторе, че това често се е случвало. Хората често са правели дълги опашки, за да получат автограф от жена ми и обикновено ценят и запомнят този момент. Съвсем естествено, запомнят го като събитие в живота си. Не по-малко естествено е и това, че жена ми не е в състояние да помни хилядите колекционери на автографи. Искрено казано, тя въобще не си спомни да е срещала мисис Бедкок преди.

— Това го разбирам напълно — рече Крадък. — Един от присъствалите ми разказа обаче, мистър Ръд, че жена ви е била, как да го кажа, *леко разсеяна* в момента, когато мисис Бедкок я е занимавала със спомените си. Вие самият забелязахте ли да е имало такова нещо?

— Напълно е възможно — съгласи се Джейсън Ръд. — Марина не е особено издръжлива. Разбира се, тя отдавна е привикнала да изпълнява светските си задължения и всъщност прави това почти автоматично. В края на деня обаче обикновено се чувства уморена. Възможно е и да е имало такова нещо. Аз обаче не го забелязах. Впрочем, не, май не ви казвам цялата истина. Наистина, сега си спомням, че тя малко се позабави в отговора си на любезностите на мисис Бедкок. Всъщност, ако не се лъжа, дори леко я сръгах.

— Може би нещо е отвлякло вниманието ѝ?

— Напълно е възможно. Както е възможно и да е било кратковременно изключване, причинено от умората.

Дърмът Крадък замълча за миг. Отправи поглед към прозореца. Гледката, която се откриваше през него, бе мрачна — гората около Госингтън Хол. Огледа и картините на стените и накрая спря погледа си върху Джейсън Ръд. Лицето на Джейсън показваше готовността му да го изслуша и нищо повече. Чувствата му не бяха изписани върху него. Изглеждаше любезен и ненапрегнат, и толкоз. Крадък обаче допусна, че това никак не изразява действителното му състояние. Този човек бе от голям интелектуален калибър и Дърмът нямаше да може да измъкне нищо от него, ако не изложеше собствените си карти върху масата. Дърмът взе решение да направи именно това.

— Допускал ли сте възможността, мистър Ръд, отравянето на мисис Бедкок да е било нещастен случай? Отровата всъщност да е била предназначена за вашата съпруга?

Настъпи мълчание. Лицето на Джейсън Ръд не промени изражението си. Дърмът зачака. Най-сетне Джейсън Ръд дълбоко

въздъхна, сякаш с облекчение.

— Да — каза той със спокоен глас. — Напълно сте прав, старши инспекторе. През цялото време точно това са мислех.

— Обаче не сте споделили това с никого. Нито с инспектор Корниш, нито по време на следствието.

— Така е.

— Защо не го направихте, мистър Ръд?

— Бих могъл да ви дам един напълно правдоподобен отговор, като ви кажа, че това е просто едно мое подозрение, неподкрепено от никакви факти. Че фактите, които са ме насочили към него, са еднакво достъпни и на полицията, която е по-квалифицирана от мен да се произнесе по случая. Че не знам нищо за мисис Бедкок и че е възможно тя да е имала врагове. Че някой е могъл да дойде тук и да ѝ сипе смъртоносната доза, макар че изборът на мястото и времето би могъл да изглежда странен. Че е възможно обаче да са били избрани именно това място и време, защото при такива обстоятелства разследването се затруднява вследствие на значителния брой непознати хора. Всичко това е вярно, старши инспекторе, но ще бъда искрен с вас. *Не това* беше причината да не изказвам това подозрение. Ще ви кажа коя беше причината. Причината беше нежеланието ми жена ми даже и за миг да остане със съмнението, че именно тя се е разминала на косъм със смъртта.

— Благодаря ви за вашата искреност. При все това, не мога да разбера напълно мотивите ви да не изказвате своето съмнение.

— Наистина ли? Може би ще ми е малко трудно да ви го обясня. За да ме разберете, би трябвало да познавате Марина. Тя е човек, който много се нуждае от щастие и чувство за сигурност. От чисто материална гледна точка животът ѝ е бил напълно успешен. Получила е признание като актриса, но в личния си живот е била дълбоко нещастна. Много често е мислела, че най-сетне е открила щастието и душевния мир, а после мечтите ѝ са се разбивали на парчета. Неспособна е, мистър Крадък, да погледне рационално и реалистично на живота. Подобно на момиченце, обичащо приказки за феи, при всеки един от предишните си бракове е очаквала да бъде щастлива до края на живота си.

Ироничната усмивка върху лицето на клоуна бе смекчена от едно странно и внезапно умиление.

— Бракът обаче не е такова нещо, старши инспекторе. Няма привързаност, която да продължава вечно. Би трябвало да се смятаме за сполучили в брака, ако можем да постигнем един живот, изпълнен със спокойна удовлетвореност и тихо щастие. Вие женен ли сте, старши инспекторе?

Дърмът Крадък поклати глава.

— Не съм имал това щастие. Или нещастие — промърмори той.

— В нашия свят, света на киното, бракът е част от професията, кинозвездите често се женят. Браковете са понякога щастливи, друг път — катастрофални, но много рядко са дълготрайни. Не бих казал, че в това отношение Марина е имала някакви особени основания да се оплаква, но човек с нейния темперамент приема тези неща много навътре. Беше си внушила, че няма късмет, че при нея никога нещата не вървят както трябва. Винаги се е стремилa отчаяно към едни и същи неща — любов, щастие, привързаност, сигурност. Копнеела е да има деца. Според някои лекари именно силата на този ѝ копнеж е пречила да ги има. Един много известен лекар я посъветвал да осинови дете. Казал ѝ, че нерядко, когато се задоволи силното чувство за майчинство чрез осиновяването на бебе, скоро след това се ражда и собственото. Марина осиновява три деца. За известно време получава някаква доза щастие и спокойствие, но не така, че да бъде удовлетворена. Можете да си представите как се е почувствала, когато, преди около единадесет години, разбира, че ще има дете. Щастието ѝ е неописуемо. Била е в добро здравословно състояние и докторите я уверяват, че няма никакви основания да се съмняват, че всичко ще бъде наред. Може би знаете, че резултатът беше трагичен. Детето, момченце, се ражда умствено непълноценно, имбецил.

Марина бе напълно сломена от това и няколко години бе много зле, наложи се да постъпи в санаториум. Макар и бавно, в крайна сметка все пак се съвзе. Малко след това се оженихме и тя започна да се интересува повече от живота и да мисли, че може би би могла все пак да бъде щастлива. В началото ѝ бе трудно да получи някаква подобаваща ѝ роля във филм. Всички се съмняваха дали при здравословното си състояние би издържала на напрежението. Наложих ми се да водя същински битки за това — Джейсън Ръд стисна устни. — Резултатът от битките бе успешен. Започнахме да снимаме филм. Междувременно купихме този дом и започнахме да го ремонтираме.

Преди две седмици Марина ми каза, че е много щастлива, че най-сетне ще започне щастлив живот в собствен дом, че няма повече да мисли за миналите си проблеми. Това малко ме изнерви, защото надеждите ѝ ми се сториха, както винаги, прекалено оптимистични. Нямахме обаче съмнения в това, че тя се чувства щастлива. Нервността ѝ изчезна и започнаха да я обладават спокойствие и уравновесеност, каквито дотогава не бях забелязвал у нея. Всичко вървеше на добре, докато... — тук Джейсън направи пауза и след това гласът му внезапно се изпълни с горчивина. — Докато се случи това нещо! Докато тази жена умря *точно тук*! Това само по себе си беше шокиращо. Не можех да си позволя да рискувам Марина да научи, че е имало покушение именно върху *нейния* живот. Това можеше да предизвика някакъв втори шок, може би фатален. Това можеше да я доведе до още един душевен срив.

Джейсън Ръд отправи поглед към Дърмът.

— Сега разбирате ли ме?

— Разбирам гледната ви точка — отвърна Крадък. — Извинете ме, обаче, но не пропускайте ли един важен аспект на случилото се? Изразихте пред мен убедеността си, че е бил направен опит да се отрови съпругата ви... Нима тази опасност е изчезнала? Щом отровителят веднъж не е успял, не е ли възможно да се опита да повтори опита си?

— Естествено, помислих и за това — каза Джейсън Ръд. — Убеден съм обаче, че след като съм — как да го кажа — предупреден, вече ще мога да взема всички предпазни мерки, за да опазя жена си от покушение. Ще бдя над нея и ще се погрижа всички останали също да бдят. Според мен сега най-важното за нея е тя да не узнае, че животът ѝ е бил изложен на опасност.

— И според вас тя *не* знае това, така ли? — попита предпазливо Дърмът.

— Разбира се, че не знае. Няма си и представа.

— Уверен ли сте?

— Напълно съм уверен. Такава мисъл не би могла да ѝ дойде на ум.

— На вас обаче ви дойде на ум — отбеляза Дърмът.

— Това е съвсем различно — отвърна Джейсън Ръд. — До тази мисъл дойдох по логически път, но жена ми не възприема света

логично. Не би могла да си представи, че някой би искал да ѝ види сметката. Такава възможност въобще не би ѝ дошла на ум.

— Може и да сте прав — продума бавно Дърмът. — Остават обаче няколко други въпроса. Ще ви попитам направо: кого подозирате?

— Не мога да ви кажа.

— Извинете ме, мистър Ръд, но как да ви разбирам? Не можете или не искате да ми кажете?

— Не мога да ви кажа — отговори веднага Джейсън Ръд. — Въобще не мога да ви кажа. Просто ми се вижда невъзможно някой да изпитва такава силна антипатия към нея, толкова много да я мрази, че да направи такова нещо. От друга страна, ако се основаваме единствено на фактите, вероятно се е случило именно това.

— Бихте ли ми описал фактите така, както вие ги виждате?

— Добре, щом желаете. Обстоятелствата са съвършено ясни. Аз налях два коктейла дайкири от една предварително приготвена кана. Занесох ги на Марина и на мисис Бедкок. Какво е направила след това мисис Бедкок, не знам. Жена ми държеше чашата си в ръка. По някое време се доближиха кметът и съпругата му. Тя остави чашата си, която не бе докоснала, ѝ поздрави. След това поздрави и други хора. Един стар приятел, когото не бяхме виждали от години, неколцина от тукашните хора и няколко души от студиото. През това време чашата с коктейла остана върху масичката, която тогава беше зад нас, тъй като ние се бяхме придвижили малко напред, към стълбището. По изрична молба на представителите на местния вестник бяха направени една или две снимки на жена ми, когато се ръкува с кмета. Предполагаше се, че това ще достави удоволствие на тукашните хора. Докато снимаха, аз донесох няколко чаши с напитки за последните новопристигнали. В чашата на жена ми е била сипана отрова навярно именно по това време. Не ме питайте как е станало това, сигурно не е било лесно. От друга страна изненадващо е, че когато някой е достатъчно хладнокръвен да извърши нещо открито и без да изгуби самообладание, вероятността хората около него да му обърнат внимание е съвсем малка. Питате ме дали подозирам някого. На това мога да ви отговоря, че поне двадесет души са могли да свършат тази работа. Хората, нали ме разбирате, се бяха разделили на малки групи. Разговаряха помежду си и шетаха насам-натам, за да видят какви

промени има в дома. Бяха в движение, в непрестанно движение. Мислих, напрягах се, но така и не стигнах до нищо, до абсолютно нищо, което да насочи подозренията ми към някаква конкретна личност.

Спря и въздъхна отчаяно.

— Разбирам ви — каза Дърмът. — Продължете, ако обичате.

— Това, което ще ви кажа, сигурно вече сте го чул.

— Бих искал да го чуя и от вас.

— Е, бях се върнал отново към стълбището. Жена ми се бе обърнала с лице към масичката и бе пресегнала да си вземе напитката. В това време мисис Бедкок леко възкликна. Някой вероятно я беше блъснал, защото чашата ѝ се изплъзна от ръката ѝ и се разби на пода, Марина, естествено, постъпи като добра домакиня. И нейната рокля бе намокрена от течността. Тя не обърна внимание на това, изтри роклята на мисис Бедкок собствената си носна кърпа и настоя гостенката да вземе нейната чаша. Спомням си, че каза: „Аз и без това вече достатъчно пих“. И толкоз. Мога обаче да ви уверя в едно: фаталната доза не е била сипана след това, защото мисис Бедкок веднага започна да пие от чашата. Както ви е известно, четири или пет минути след това вече бе мъртва. Чудя се, просто се чудя какво ли е чувствал отровителят, след като е разбрал, че планът му се е провалил.

— Всичко това още тогава ли го съобразихте?

— Не, разбира се. Тогава стигнах, съвсем естествено, до извода, че жената е получила някакъв удар. Сърдечен удар, коронарна тромбоза, нещо от този род. Въобще не ми дойде на ум, че става дума за *отравяне*. Щеше ли и на вас да ви дойде на ум такова нещо? Пък и на които и да е друг.

— По всяка вероятност, не — отвърна Дърмът. — Е, изложението ви е ясно и очевидно сте уверен във фактите, както ми ги описахте. Казахте, че не подозирате конкретно никого. Виж, с това не бих могъл напълно да се съглася.

— Уверявам ви, че това е самата истина.

— Нека да подходим към въпроса от друг ъгъл. Кой би могъл да поиска да стори зло на жена ви? Може да ви прозвучи и мелодраматично, но какви врагове е имала?

Джейсън Ръд направи красноречив жест.

— Врагове? Какви врагове? Толкова е трудно да се определи понятието „враг“. Светът, в който живеем жена ми и аз, е наситен със завист и неприязън. Винаги има хора, които пускат грозни слухове, които интригантстват зад гърба ти и които ще ти сторят нещо лошо, ако ти завиждат и намерят изгоден случай да го направят. Това обаче не означава, че който и да е от тези хора е убиец или, ако щете, даже потенциален убиец. Не сте ли съгласен?

— Съгласен съм. В случая имам предвид нещо по-значително от завистта или дребнавата неприязън. Има ли някой, когото жена ви в миналото да е наранила с нещо?

Джейсън Ръд не побърза да опровергае това предположение. Вместо това се намръщи.

— Искрено казано, мисля, че не — каза най-сетне. Я трябва да ви призная, че и аз доста мислих по този въпрос.

— Нещо, което да е било свързано с някаква любовна история? С връзката ѝ с някакъв мъж?

— Разбира се, имало е такива истории. Може и да се приеме, предполагам, че Марина някога се е отнесла зле към някакъв мъж. Убеден съм обаче, че няма нищо, което да е могло да предизвика трайна омраза.

— А жени? Да си спомняте за някаква жена, която да има основания да е намразила мис Грег?

— Как да ви кажа — рече Джейсън Ръд, — може ли да каже човек как реагират жените? Не, не се сецам за никаква конкретна жена.

— Кой би се облагодетелствал финансово от смъртта на съпругата ви?

— В завещанието ѝ са посочени няколко хора, но никой от тях не би се облагодетелствал особено. Предполагам, че от смъртта ѝ биха се облагодетелствали финансово, както вие се изразихте, аз, като неин съпруг, а навярно и звездата, която би взела ролята ѝ в този филм. Макар че в такъв случай продуцентите биха могли и да се откажат от филма. В тези неща никога няма сигурност.

— Е, засега не е необходимо да се задълбочаваме на тази тема — каза Дърмът.

— Мога ли да разчитам на вашите уверения, че на Марина няма да се казва, че е застрашена от евентуална опасност?

— За това ще трябва да поговорим по-нататък — каза Дърмът. — Искам да разберете, че с това вие поемат един значителен риск. Така или иначе, този въпрос няма да се повдигне поне няколко дни, тъй като жена ви все още е под лекарско наблюдение. Има и още нещо, което бих ви помолил да направите. Бих ви помолил да ми опишете в писмен вид колкото се може по-подробно всеки един от хората, които по време на убийството са били на горната стълбищна площадка или са се изкачвали по самото стълбище.

— Ще се постарая, но се съмнявам дали ще успея в това. Ще направите много по-добре, ако поговорите с моята секретарка Ела Зелински. Тя има чудесна памет и освен това разполага със списъци на местните хора, които бяха тук. Ако искате, можете да поговорите с нея още сега.

— Много бих се радвал да поговоря с мис Ела Зелински — отвърна Дърмът.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

Като гледаше безстрастно наблюдаващата го през очилата си с дебели рогови рамки Ела Зелински Дърмът Крадък реши, че тя е прекалено свършена, за да бъде истинска. Със спокойна деловитост тя чевръсто извади лист с машинописен текст от едно чекмедже и му го подаде.

— Почти съм сигурна, че няма никакви пропуски — рече тя. — Възможно е обаче тук да са включени едно иди две имена на местни хора, които всъщност да не са били в къщата. Или такива, които са си тръгнали по-рано, или такива, които да не са могли да бъдат открити и затова не са били доведени тук. Все пак съм по-склонна да предположа, че списъкът е верен.

— Много добре сте си свършила работата — похвали я Дърмът.

— Благодаря ви.

— Предполагам — аз съм пълен невежа в тези неща, че самата ви работа изисква да поддържате високо професионално равнище. Така ли е?

— Ако имате предвид, че всичко трябва да е добре написано на машина, така е.

— Какви други задължения предполага вашата длъжност? Вие да не би да сте, ако мога да се изразя така, нещо като своеобразен офицер за свръзка между Госингтън Хол и студиото?

— Не, със студиото нямам нищо общо. Разбира се приемам и изпращам послания до студиото по телефона. Работата ми е да се грижа за публичните прояви на мис Грег, за обществените ѝ и частни ангажименти, в донякъде — да наглеждам домакинството.

— Тази работа харесва ли ви?

— Работата ми е изключително добре платена и я намирам за достатъчно интересна. Във всеки случай, в договора не бяха предвидени убийства — добави тя сухо.

— Това наистина невероятно ли ви се видя?

— Толкова невероятно, че ще ви запитам дали сте *наистина* сигурен, че става дума за убийство?

— Едно шестократно превишаване на дозата на диметил и така нататък трудно би могло да бъде нещо друго.

— Може да е било и нещастен случай.

— И според вас как е могъл да протече този нещастен случай?

— Много по-лесно, отколкото можете да си представите, тъй като не познавате декора. Този дом просто е претъпкан от какви ли не лекарства. Като казвам „лекарства“ нямам предвид „наркотици“. Говоря за неща, които са си надлежно предписани с рецепта. При повечето от тях обаче, това, което наричат, ако не се лъжа, летална доза, не се отличава много по размер от лечебната.

Дърмът кимна с разбиране.

— Хората, свързани с киното и театъра, имат много любопитни непълноти в познанията си. Понякога ми се струва, че колкото си поталантлив като артист, толкова си по-отдалечен от обикновения здрав разум в делничния си живот.

— Може и да е така.

— Тези хора постоянно мъкнат със себе си какви ли не бутилчици, флакончета, прахове, кутийки и хапчета. Веднъж си вземат успокоително, друг път си вземат тонизиращо. Не мислите ли, не при това положение лесно да се обърка нещо?

— Не виждам как бихме могли да обясним случилото се по този начин.

— Аз мисля, че е възможно. Някой от гостите или гостенките например би могъл да реши, че му трябва ободряващо средство, да е бръкнал в малкия контейнер, който постоянно мъкне със себе си и тъй като не е запомнил добре дозировката, да кажем, защото отдавна не е ползвал съответното лекарство, да си е налял прекалено много от него в чашата. След това се е разсеял и е тръгнал за някъде, а през това време се явява мисис Едикояси, решава, че това е нейната чаша, взима я и я изпива. Намирате ли да има обяснение, по-правдоподобно от това?

— Не допускате ли, че всички тези възможности вече са били разглеждани?

— Сигурно е така. Така или иначе, там имаше много хора и много чаши, пълни с напитки. Сам знаете, че много често се случва някой да вземе по грешка чужда чаша и да отпие от нея.

— Излиза, че според вас Хедър Бедкок не е била отровена умишлено. Смятате ли, че тя е отпила от нечия чужда чаша?

— Друго по-правдоподобно обяснение не ми идва на ум.

— В такъв случай — започна Дърмът предпазливо, — това е била чашата на Марина Грег. Нали ме разбирате? Марина ѝ е подала собствената си чаша.

— Марина ѝ е подала това, което е мислела, че е нейната собствена чаша — поправи го Ела Зелински. — Нали все още не сте разговарял с Марина? Тя е много разсеяна. Спокойно може да вземе чужда чаша, да реши, че е нейна и да я изпие. Виждала съм я неведнъж да прави това.

— Тя ползва ли „Калмо“?

— Всичките го ползваме.

— И вие ли, мис Зелински?

— И аз понякога прибягвам до него — каза Ела Зелински. — В тези неща човек се влияе от другите, нали ме разбирате.

— Очаквам с нетърпение да получа възможност да разговарям с мис Грег — каза Дърмът. — Депресията ѝ изглежда е доста продължителна.

— Въпрос на темперамент — рече Ела Зелински. — Тя обича да драматизира нещата. Освен това, досега не ѝ се беше налагало да се справя и с убийство.

— Но вие се справяте, нали, мис Зелински?

— Когато всички наоколо са постоянно свръхвъзбудени — каза сухо Ела, — на теб ти се иска да отидеш в другата крайност.

— Значи, гордеете се с това, че сте се научила да не ви мига окото дори и пред ужасяващи трагедии?

Тя не му отговори веднага.

— Възможно е това да не е дотам хубава черта на характера — каза тя след малко, — но ако не съумееш да я развиеш, по всяка вероятност не след дълго и ти ще отидеш в трапа.

— Трудно ли е да се работи с мис Грег?

Въпросът бе от твърде лично естество, но Дърмът го зададе съвсем съзнателно и целенасочено. Ако Ела Зелински повдигнеше въпросително вежди и го попиташе какво общо има това с убийството на мисис Бедкок, той щеше веднага да се съгласи с нея, че няма нищо

общо. Допусна обаче, че Ела Зелински може би ще изпита удоволствие от това, че ще може да сподели с него какво мисли за Марина Грег.

— Тя е голяма артистка. Притежава лично обаяние, което се чувства и на екрана по удивителен начин. Поради това човек не може да не приеме работата си с нея, освен като привилегия. А иначе в чисто човешки план тази работа е ад.

— Тъй ли?

— В нея няма никаква умереност в нищо, нали ме разбирате. Или лети във висините, или се сгромолясва в низините. Всичко при нея е ужасно преувеличено. Непрестанно си променя настроението и освен това има страшно много неща, които човек не трябва да споменава в нейно присъствие, защото я хвърлят в тревога.

— Какви например?

— Например, не трябва да се говори за нервни срывове и за санаториуми за нервнболни. Това че е чувствителна на тази тема, е съвсем разбираемо. Не трябва да се говори и нищо, свързано с деца.

— С деца? В какъв смисъл?

— В смисъл, че винаги се чувства потисната, когато види деца, или когато чуе за хора, които са щастливи родители. Чуе ли, че някоя жена е бременна или току-що е родила, веднага изпада в депресия. Тя самата не може да има повече деца, нали ме разбирате, а собственото ѝ единствено дете е увредено. Не знам дали това ви е било известно.

— Чух това. Да, то наистина е много тъжно. Логично е обаче да се предположи, че с течение на годините човек започва да не мисли непрестанно за тази работа.

— Нейният случай не е такъв. Тя е вманиачена на тази тема. Постоянно си мисли за това.

— А мистър Ръд как приема тази работа?

— А, детето не е от него. То е от предишния ѝ съпруг, Айсидър Райт.

— А, да, вярно. А той къде е сега?

— Ожени се повторно и живее във Флорида — побърза да отговори Ела Зелински.

— Бихте ли казала, че Марина Грег е успяла да си създаде много врагове?

— Не. По-точно, не повече от другите. Е, винаги има разни разправии, свързани с други мъже, с други жени и с други роли, нали

ме разбирате.

— Не ви е известно да се е страхувала от някого?

— Марина ли? Да се е *страхувала* от някого ли? Не. Защо? Би ли трябвало да се страхува?

— Не знам — отвърна Дърмът и взе списъка с имената. — Много ви благодаря, мис Зелински. Ако ми се наложи да ви попитам още нещо, ще ви потърся отново. Нали не възразявате?

— Не, разбира се. И аз, и останалите желаем да помогнем с всичко, което ни е по силите.

II.

— Казвай сега, Том, какво ми носиш?

Детектив-сержант Тидлър се усмихна добродушно. Казваше се не Том, а Уилям, но колегите му бяха свикнали да го наричат Том Тидлър.

— Кажи какви златни и сребърни монети ми носиш — продължи Дърмът Крадък.

И двамата се бяха настанили в „Синия глиган“ и Тидлър току-що се бе завърнал там след един цял ден прекаран в киностудиото.

— Златните са много малко — отвърна Тидлър. — За случилото се не се говори много. Няма и никакви сензационни слухове. Само на едно-две места подхвърлиха, че може да става дума за самоубийство.

— Защо пък самоубийство?

— Казаха, че може да се е скарала с мъжа си и да се е опитала по този начин да го накара да страда. Но че всъщност не е възнамерявала сериозно да стигне до край. Натам избиха догадките.

— Не намирам тези догадки да са ни от особено голяма полза — каза Дърмът.

— Така е, разбира се. Там всъщност не знаят нищо определено. Знаят само това, с което непосредствено се занимават. Имат нагласата на хора, за които единственото важно нещо е да не се нарушава графика на снимането на филма. Вълнува ги само това, кога Марина Грег ще се върне на снимачната площадка. Тя преди време им била провалила един или два филма със своите нервни кризи.

— Там обичат ли я?

— Бих казал, че я намират за много досадна, но че в същото време не крият възхищението си от нея. Между другото, казаха, че мъжът ѝ бил влюбен до уши в нея.

— Там какво мислят за него?

— Мислят, че е най-добрият жив режисьор или директор на продукция, не разбрах точно.

— Има ли слухове да се е замесил с някаква друга звезда, въобще, с някаква жена?

Том Тидлър примигна.

— Не — каза той. — Даже и намек нямаше за такова нещо. Защо питате? Съществува ли такава възможност?

— Не знам — отвърна Дърмът. — Марина Грег е убедена, че леталната доза е била предназначена за нея.

— И сега ли мисли така? Има ли основание?

— Почти съм убеден в това — каза Дърмът. — Но не това е важното. Важното е, че не го е казала на съпруга си. Споделила го е единствено със своя лекар.

— Смятате ли, че е щяла да му го каже, ако...

— Чудя се дали не е имала едно на ум, че съпругът ѝ би могъл да бъде отговорен за това. Стори ми се, че докторът се изрази по един доста своеобразен начин. Допускам, че може и да си внушавам това, но съм по-склонен да мисля обратното.

— Както и да е, в киностудиото няма слухове в този смисъл. Ако ги имаше, щяха веднага да се разпространят.

— А самата тя да се е забъркала с друг мъж?

— Не. Впечатлението е, че е много влюбена в Ръд.

— Нещо интересно да си научил за миналото ѝ?

Тидлър се ухили:

— Нищо, което да не можеш да прочетеш във филмовите списания.

— Май ще трябва да почна да ги чета — каза Дърмът. — За да уловя атмосферата.

— Нямате представа какви неща пишат и намекват там — предупреди го Тидлър.

— Чудя се дали мис Марпъл чете филмови списания — каза замислено Дърмът.

— Това нали е старата дама, която живее в къщичката до църквата?

— Точно така.

— Казват, че умът ѝ сечал като бръснач — рече Тидлър. — И че нямало нищо, което да става тук и мис Марпъл да не го знае. Може и да не са ѝ известни много неща за филмовия свят, но навярно би могла да ви съобщи доста неща за семейство Бедкок.

— Нещата вече са различни — каза Дърмът. — Тук вече има много нови хора. Започнаха да строят огромен жилищен район.

Семейство Бедкок са от пришълците, които живеят в него.

— Разбира се, не научих много неща за местните жители — каза Тидлър. — Съсредоточих се главно върху сексуалния живот на филмовите звезди.

— Не си научил много — изръмжа Дърмът. — А да си успял да разбереш нещо повече за миналото на Марина Грег?

— Само това, че доста често се е омъжвала на младини, макар и не по-често от останалите кинозвезди. Първият и мъж бил много обикновен човечец, търгувал със земи и къщи, как му се викаше на това?

— Агент по продажбата на недвижими имоти, ако не се лъжа.

— Както и да е, не ѝ подхождал много, та се отървала от него и се омъжила за някакъв чуждестранен княз или граф. И този брак не продължил дълго, но се разделили с добро. Тъкмо скъсала с него, и веднага се заловила за номер три, кинозвездата Робърт Тръскот. Тази връзка се описва като любовна история, наситена с много страст. На тогавашната му съпруга не ѝ се щяло много-много да го изпуска, но нямало как, наложило ѝ се. Плащал ѝ обаче голяма издръжка. Ако съм разбрал добре, на всички тези хора им е много трудно, защото плащат много пари за издръжка на бившите си съпруги.

— Обаче и този брак не е просъществувал.

— Така е. Тя страдала повече от него от раздялата им, доколкото разбрах. След година или две обаче срещнала нова голяма любов, Айсидър Едикойси, драматург.

— Наистина екзотичен живот — рече Дърмът. — Е, за днес ни стига. Утре ще трябва да се заемем с малко по-трудна работа.

— Като например?

— Като например проверката на един списък, с който се сдобих днес. От двадесет и няколко имена ще трябва да елиминираме поне една част, а сред останалите ще трябва да търсим Хикс.

— Имате ли представа кой може да е Хикс?

— Никаква. Е, разбира се, ако не е Джейсън Ръд. Ще трябва да се отбия при мис Марпъл и да понауча нещо за местната обстановка — добави Дърмът Крадък с иронична усмивка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мис Марпъл си имаше свои методи за водене на следствие.

— Това е много любезно от ваша страна, мисис Джеймсън. Наистина е много любезно. Просто не ми е по силите да ви кажа колко много съм ви благодарна.

— Моля ви се, мис Марпъл, недейте така. Много се радвам, че ще мога да ви бъда полезна с нещо. Предполагам, че ще искате най-новите броеве?

— Не, не — отвърна мис Марпъл. — Даже по-скоро бих предпочела по-старите.

— Заповядайте, в такъв случай — каза мисис Джеймсън. — Имаме много от тях и ви уверявам, че няма да ни трябват повече. Задръжте ги колкото време си искате. Май са доста тежички. Джени, ти вече приключи ли?

— Всичко е наред, мисис Джеймсън. Измих косата на госпожата и току-що включих сешоара.

— В такъв случай, би ли ми сторила една услуга? Да придружиш мис Марпъл до тях и да оставиш там тези списания? Не, моля ви се, мис Марпъл, не ни причинявайте никакво неудобство. За нас е удоволствие да ви помогнем.

„Колко са любезни хората, помисли си мис Марпъл, особено когато те познават открай време.“ Мисис Джеймсън, дългогодишна собственичка на фризьорски салон, най-сетне бе отстъпила на повика на прогреса и бе заменила фирмената табела с нова, на която пишеше „СТИЛИСТ ДАЙАНА“. Иначе салонът си беше останал същият и мисис Джеймсън не промени начина, по който обслужваше потребностите на клиентите си. Там, освен че се правеха хубави фризури, вече се подстригваше и по-младото поколение и никой нямаше възражения против качеството на услугите. Ядрото на клиентелата на мисис Джеймсън бе група консервативни дами на средна възраст, които не смятаха, че е възможно другаде да им направят фризури така, както ги правеха тук.

— Боже мой, какво е това? — попита Чери на следващата сутрин, тъкмо когато се канеше да включи бръмчащата прахосмукачка.

— Опитвам се да се пообразовам малко. Изучавам живота на филмовия свят — отвърна мис Марпъл. След това остави един брой на „Филмови новини“ и взе екземпляр от „Сред кинозвездите“. — Наистина е много интересно. Кара те да си спомняш за много неща.

— Тези хора си живеят фантастичен живот — каза Чери.

— Не, просто специализиран живот — забеляза мис Марпъл. — Високо специализиран. Също като живота на една моя приятелка, медицинска сестра в болница. Простота на отношенията, изпълнени с клюки и слухове. Достатъчно е да бъде назначен на работа един хубав млад доктор, за да се предизвика всеобщо оживление.

— И как така се появи изведнъж у вас интерес към тези неща?

— Вече ми е все по-трудно да плета — отвърна мис Марпъл. — Разбира се, шрифтът на тези списания е доста дребен, но с помощта на лупа се справям с него.

Чери продължи да я гледа с любопитство.

— Непрестанно ме изненадвате — каза тя. — От какво ли не се интересувате...

— Интересувам се от всичко — отвърна мис Марпъл.

— Думата ми е, че на вашата възраст започвате да се интересувате от нови неща.

Мис Марпъл поклати глава.

— Нови неща няма. Интересува ме човешката природа, а тя си е все една и съща, независимо дали става дума за кинозвезди, за медицински сестри или за жителите на Сейнт Мери Мийд. Или за хората, които живеят в Новия квартал — добави тя замислено.

— Не намирам да има особена прилика между мен и една филмова звезда — засмя се Чери. — Много жалко. Предполагам, че към четенето на тези списания ви подтикна идването на Марина Грег и мъжът ѝ в Госингтън Хол.

— Това, и тъжното нещо, което се случи там — отвърна мис Марпъл.

— За мисис Бедкок ли ви е думата? Извади лош късмет, горката.

— А какво мислят за това в... — започна мис Марпъл. Насмалко щеше да каже „Новия квартал“, но се сдържа. — Ти и приятелките ти какво мислите за това? — измени тя въпроса си.

— Много странна история — отговори Чери. — Изглежда да е убийство, макар и полицията да внимава да не използва тази дума. Май обаче така или иначе ще излезе убийство.

— Не виждам какво друго би могло да бъде — каза мис Марпъл.

— Не би могло да бъде самоубийство — съгласи се Чери. — Поне не, когато става дума за Хедър Бедкок.

— Ти познаваше ли я добре?

— Не бих казала. Всъщност, почти не я познавах. Беше от тези жени, които обичат да си пъхат носа навсякъде, нали ме разбирате. Все занимаваше хората с разни обществени начинания, викаше ги на събрания и така нататък. Прекалено много енергия имаше в тази жена. Струваше ми се, че с това понякога омръзваше на мъжа си.

— Не изглежда обаче да е имала истински врагове.

— Хората понякога се дразнеха от нея. Там е работата, че не виждам кой друг би могъл да я убие, освен съпруга ѝ. А той е мекушав човек. Може ли обаче да се каже нещо с положителност? Нали знаете приказката, че „и червеят може да те ухапе“? Чувала съм, че и Крипън бил много приятен човек, и онзи, хей, дето режел хората на парчета и ги разтварял в киселина, също бил очарователен. Така че нищо не се знае.

— Клетият мистър Бедкок — въздъхна мис Марпъл.

— А и хората разправят, че бил много нервен и разтревожен в деня на партито. Преди да се случи онази работа. Хората обаче винаги разправят такива работи. Ако питате мен, сега изглежда по-добре от всякога. Сякаш е живнал и придобил самочувствие.

— Наистина ли? — интересува се мис Марпъл.

— Всъщност, никой не допуска *сериозно*, че той я убил — каза Чери. — Ако обаче не е той кой друг може да бъде? Аз все си мисля, че това е някакъв нещастен случай. Животът е пълен с нещастни случаи. Мислиш си, че разбираш много от гъби, береш ги, между тях попада една отровна и хоп, ето те изкривена от болки при доктора. При това трябва да се молиш да извадиш късмет да дойде навреме.

— Коктейлите и чашите с шери трудно предизвикват нещастни случаи — рече мис Марпъл.

— Не знам — отвърна Чери. — Човек винаги може да изпие нещо по грешка. Една моя позната изпи по грешка концентриран ДДТ. Беше ужасно.

— Нещастен случай — повтори замислено мис Марпъл. — Да, това би могло да бъде най-доброто обяснение. Трябва да кажа, че не вярвам в случая с Хедър Бедкок да става дума за *предумишлено* убийство. Не казвам, че е невъзможно. Нищо не е невъзможно, но не изглежда да е било така. Не, според мен истината е някъде тук — тя взе ново списание от купчината.

— Искате да кажете, че търсите някакъв материал, специално посветен на някого?

— Не — отвърна мис Марпъл. — Просто гледам да открия нещо любопитно за някои хора. За начина им на живот. Нещо мъничко, което да може да ми помогне — продължи да прелиства списанията, а през това време Чери взе прахосмукачката и отиде на горния етаж.

Лицето на мис Марпъл бе поруменяло и изразяваше любопитство. Тъй като бе започнала да недочува, не усети стъпките на човека, който премина по градинската пътека и застана пред прозореца. Едва когато забеляза нечия сянка върху списанието, повдигна глава и видя Дърмът Крадък, който ѝ се усмихваше.

— Виждам, че си приготвяш домашното — каза той.

— Инспектор Крадък, радвам се да те видя. Много мило е, че успя да заделиш време и за мен. Искаш ли кафе? Или може би, чашка шери?

— Чашка шери ще ми дойде много добре — отвърна Дърмът. — Не ставай — добави той. — Ще сия поискам сам, когато вляза.

Отправи се към входната врата и след малко се оказа при мис Марпъл.

— Е, какво, научаваш ли нещо от цялата тази книжнина?

— Може би твърде много неща — отвърна мис Марпъл. — Знаеш, че не се шокирам лесно, но това все пак малко ме шокира.

— Кое? Частният живот на кинозвездите ли?

— О, не! *Не това*. При толкова много пари и при толкова много възможности за близост всичко изглежда *съвсем* естествено. Това не ме изненадва. Имам предвид начина, по който се описва. Аз си оставам старомодна и намирам, че такива работи не би трябвало да се позволяват.

— Новини се правят именно по този начин — каза Дърмът Крадък — и под формата на обикновен коментар могат да се кажат много хапливи неща.

— Това ми е добре известно — каза мис Марпъл — и понякога много ме дразни. Може би намираш, че е глупаво от моя страна да изчитам всичко това. На човек обаче му се иска да е *вътре* в нещата и естествено, като си седя по цял ден у дома не мога да науча толкова много неща, колкото би ми се искало.

— Това си помислих и аз — каза Дърмът Крадък — и затова реших, че ще е добре да дойда да ти ги разкажа.

— Извини ме, мило мое момче, но началниците ти биха ли одобрили това нещо?

— Не виждам причини да не го одобрят — увери я Дърмът. — Ето ти един списък. Списъкът на хората, които са се намирали на тази стълбищна площадка в краткото време между пристигането и смъртта на Хедър Бедкок. От него елиминирахме доста хора, може би донякъде прибързано, но според мен не съвсем. Елиминирахме кмета и жена му, съветник Едикойси и жена му елиминирахме и по-голямата част от местните хора, макар и да оставихме съпруга. Ако си спомням добре, ти винаги си се отнасяла много подозрително към съпрузите.

— Те са винаги сред първите заподозрени — отбеляза мис Марпъл — и нерядко, съвсем основателно.

— Не мога да не се съглася с теб — каза Крадък.

— Все пак, мило мое момче, чий съпруг имаш предвид?

— Ти как мислиш? — Дърмът я погледна в очите.

Мис Марпъл също го погледна.

— Джейсън Ръд ли имаш предвид?

— Сама виждаш, че мислите ни се движат в една посока. Да, не смятам, че трябва да се насочваме към Артър Бедкок, защото според мен не Хедър Бедкок е трябвало да бъде жертвата. Смятам, че жертвата е трябвало да бъде Марина Грег.

— Това изглежда почти сигурно, нали? — каза мис Марпъл.

— И така — рече Крадък, — след като и двамата сме на едно мнение по въпроса, полето на търсене се разширява. Не можеш да знаеш кой е бил там в този ден, какво е видял или е казал, че е видял, къде е бил или е казал, че е бил, ако не си присъствал там и самият ти. Следователно моите, както ти ги наричаш, началници не биха могли да имат възражения да обсъдят този въпрос с теб, нали?

— Добре си го измислил, моето момче — каза мис Марпъл.

— Сега ще ти разкажа в резюме това, което чух, и сетне ще се занимаем със списъка.

Разказа ѝ накратко това, което бе чул, и след това извади списъка.

— Някой от тези ще да е — продължи Дърмът. — Кръстникът ми, сър Хенри Клитеринг, ми разказваше, че преди време тук сте имали клуб, клубът „Вторник вечер“. Всички сте вечеряли заедно и някой е трябвало да размаже една история. Истинска история с неясен край. Край, който е бил известен само на разказвача. Останалите е трябвало да отгатнат завършека. Както ми каза кръстникът ми, ти винаги си го отгатвала. Така че, реших, че няма да е зле да се отбия при теб тази сутрин и да те помоля да ми помогнеш да отгатна нещо.

— Струва ми се, че поставяш въпроса по един донякъде лековат начин — рече укорително мис Марпъл. — Преди това бих искала да те попитам нещо.

— Да, кажи.

— Какво знаеш за децата?

— За децата? Тя има само едно дете. Умствено увредено, което живее в един санаториум в щатите. Него ли имаш предвид?

— Не, не него имам предвид — отвърна мис Марпъл. — Това е много тъжно, разбира се. Това е една от тези трагедии, които стават в живота и за които няма кого да виниш. Не, думата ми е за децата, за които се споменава в едно от тези списания — мис Марпъл докосна купчината пред нея. — Децата, които Марина Грег е осиновила. Две момчета, ако не се лъжа, и едно момиче. В единия случай ѝ писала една майка с твърде много деца и с твърде малко пари, за да може да ги отгледа в тази страна, и я помолила да осинови едно. Този случай е описан с много фалшива сантименталност. Пише за силните майчински чувства и за това, какъв прекрасен дом, образование и бъдеще очакват детето. За другите две деца не можах да открия много неща. Едното, струва ми се, беше бежанче, а другото — американче. Марина Грег ги осиновила по различно време. Бих искала да зная каква е била съдбата им.

Дърмът Крадък я изгледа с любопитство.

— Странно е, че си се сетила за тях — каза той. — Аз също си зададох този въпрос. Ти впрочем каква връзка намиращ, че могат да имат със случая?

— Доколкото успях да разбера, сега не живеят при нея, нали? — попита мис Марпъл.

— Предполагам, че се е погрижила за тях — каза Крадък. — Съгласно закона трябва да го е направила. Вероятно е открила банкови влогове на тяхно име.

— И какво се е получило? Когато ѝ омръзнали — мис Марпъл направи лека пауза, преди да произнесе последната дума, — *ги уволнила*. Уволнила ги, след като израснали в разкош с всички неща, произтичащи от това. Така ли?

— Вероятно е така — съгласи се Крадък. — Нямам представа — той продължи да гледа мис Марпъл с любопитство.

— Децата са много чувствителни създания — каза мис Марпъл. — Много по-чувствителни са, отколкото повечето хора могат да предположат. Лесно са нараними. Чувствителни са към това, че никой не ги иска, че ги изоставят. Това не са неща, които да могат да се компенсират с друго. Не могат да се компенсират само с добро образование, с материално осигурен живот, с пари или с добра професия. Има обиди, които не могат да се превъзмогнат.

— Да де, но не отиваш ли твърде далеч, когато мислиш... всъщност, какво мислиш?

— А, не съм стигнала до никакви определени изводи в тази връзка. Просто ми дойде на ум какво ли правят децата и на колко години са сега.

— Предполагам, че това бих могъл да го проверя — рече бавно Дърмът Крадък.

— Моля ти се, не искам да ти причинявам неудобства. Не искам даже и да намеквам, че зад тези мои думи се крие нещо важно.

— Няма да ни навреди да проверим тази работа — каза Дърмът и отбеляза нещо в тефтерчето си. — Искаш ли сега да хвърлиш едно око върху моето малко списъче?

— Наистина не вярвам, че мога да ти бъда от особена полза в това отношение. По всяка вероятност хората в него ще са ми непознати.

— Добре, в такъв случай ще те улесня с малко коментари. Почваме. *Джейсън Ръд, съпруг*. Съпрузите винаги са на първо място сред заподозрените. Всички казват, че Джейсън Ръд обожавал жена си. Това не ти ли се струва вече само по себе си малко подозрително?

— Не бих казала, че непременно трябва да ми се струва подозрително — отвърна с достойнство мис Марпъл.

— Той се е опитал много усърдно да укрие факта, че за жертва е била набелязана именно жена му. Пред полицията даже и не е намекнал, че е допускал такова нещо. Не ми е ясно защо си е помислил, че сме глупаци, неспособни сами да стигнат до този извод. Още от самото начало допуснахме и такава версия. Както и да е, по негови думи боял се да не би жена му да изпадне в паника, ако научи това.

— Тя от тези жени ли е, които изпадат в паника?

— Да. Неврастеничка е, с неуравновесен темперамент, склонна към нервни срывове и изпадане в депресия.

— Това обаче не означава задължително липса на смелост — възрази мис Марпъл.

— От друга страна — каза Крадък, — ако тя знае, че покушението е било замислено срещу нея, възможно е да ѝ е известен и извършителят.

— Искаш да кажеш, че тя знае кой го е направил, но не иска да го разкрие?

— Просто казвам, че това е възможно, и ако е наистина така, естествено е човек да си зададе въпроса защо го прави. Възможно е и мотивът, това, което е в основата на цялата работа, да е нещо, което тя не желае да стига до ушите на съпруга ѝ.

— Това е наистина интересно разсъждение — каза мис Марпъл.

— Продължаваме. Ела Зелински, секретарка. Изключително компетентна и делова млада жена.

— Допускаш ли да е влюбена в съпруга? — попита мис Марпъл.

— Бих казал, че да — отвърна Крадък. — Ти обаче защо ми зададе този въпрос?

— Защото такива неща се случват доста често — отвърна мис Марпъл. — И ако е така, клетата Марина Грег едва ли ѝ е много симпатична, нали?

— Значи, и тук е налице възможен мотив за убийство — каза Крадък.

— Безброй секретарки са влюбени в съпрузите на работодателките си — каза мис Марпъл. — Съвсем малко са тези от тях обаче, които се опитват да ги отровят.

— Е, има и изключения — каза Крадък. — Следват двама местни фотографии, един от Лондон и двама представители на печата. Не вярвам нито един от тях да има отношение към случилото се, но все пак ще проверим. Присъствала е и жената, която преди това е била омъжена за втория или третия съпруг на Марина Грег. Преди време никак не ѝ станало приятно от това, че Марина ѝ отнела мъжа. Все пак, оттогава са изминали около единадесет или дванадесет години. Вижда ми се малко вероятно да е дошла на партито специално, за да отрови Марина Грег. Следва един мъж на име Ардуик Фен, някогашен голям приятел на Марина. Не се били виждали от години. Никой не е знаел, че се е намирал в тази страна и всички са били много изненадани от появяването му.

— Допускаш ли да е изпитала смущение, когато го е видяла?

— По всяка вероятност, да.

— Смущение. А може би и страх.

— „*Проклятието ме настигна*“ — спомни си Крадък. — За това ти беше думата, нали? Така. Наоколо се е мотал и младият Хейли Престън и си е вършел работата. Беше много разговорлив, но съвсем определено даде да се разбере, че нищо не е чул, нищо не е видял и въобще нищо не знае. Много му се искаше да остави именно такова впечатление. Е, идва ли ти нещо на ум?

— Не съвсем — призна мис Марпъл. — Това, което ми каза, е интересно. И все пак, иска ми се да науча нещо повече за съдбата на децата.

Крадък я изгледа с любопитство:

— Виждам, че вече си си набила тази мисъл в главата. Добре, ще проверя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

— А дали не е възможно да е бил кметът? — рече замечтано инспектор Корниш и почука по листа със списъка с върха на молива си.

Дърмът Крадък се ухили.

— Ще ти се да е той, така ли?

— Може и така да се каже — съгласи се Корниш. — Нямах представа що за надут и противен стар лицемер е. Важничи и се преструва на много набожен, а в същото време от години е затънал в рушветчийство.

— Щом е тъй, не можете ли да го разобличите?

— Не — въздъхна Корниш. — Прекалено е хитър. Винаги знае къде да спре, за да не прекрачи ръба на закона.

— Съгласен съм, че би било много приятно да е той — каза Дърмът Крадък, — но се боя, Франк, че ще трябва да изхвърлиш тази розова мечта от ума си.

— Знам, знам — рече Корниш. — Това е само теоретическа възможност, но в практически план е крайно невероятна. Кой друг остана?

Двамата мъже отново се надвесиха над списъка. В него имаше още осем имена.

— Поне сме наясно с това, че никой не е бил пропуснат — каза Крадък. От начина, по който изрече тези думи, се разбра, че всъщност задава въпрос. Корниш побърза да му отговори.

— Можеш да бъдеш напълно уверен в това. След мисис Бантри е дошъл викарият, а след него — семейство Бедкок. На самото стълбище е имало осем души. Кметът и жена му, Джошуа Грайс и жена му от Долната ферма, Доналд Макнийл от местния вестник „Херълд енд Аргъс“, Ардуик Фен от САЩ и мис Лола Брюстър, кинозвезда, също от САЩ. Това са. А, да не забравя и художествената фотографка от Лондон, заела позиция на стълбището. Ако вярваш на думите на мисис Бантри, че на Марина Грег погледът ѝ „застинал“ при вида на някого по стълбището, ще трябва да се спреш на някой от тези хора. Кметът,

за съжаление, отпада. Семейство Грайс, също. Бих казал, че никога през живота си не са излизали извън Сейнт Мери Мийд. Остават четири души. Местният журналист не го виждам. Лондонската журналистка е била там от половин час, така че е нямало причина присъствието ѝ да предизвика ужас у Марина точно в този момент, кои остават?

— Остават двамата подозрителни чужденци от Америка — каза Крадък с лека усмивка.

— Ти го каза.

— На тях най-много им подхожда да бъдат заподозрени, съгласен съм — продължи Крадък. — Ардуик Фен е бил стара любов на Марина, с която не се е срещал от години. Лола Брюстър преди време е била омъжена за третия съпруг на Марина Грег, който се развел с нея, за да се ожени за Марина. Предполагам, че разводът не ще да е преминал в напълно дружелюбен дух.

— Аз бих я сметнал за заподозряна номер едно.

— Наистина ли, Франк? След като са изминали цели петнадесет години и оттогава тя се е омъжила още два пъти?

Корниш рече, че от жените всичко може да се очаква. Дърмът не възрази на това твърдение по принцип, като отбеляза, че най-малко на него му приляга да се произнася по него.

— Обаче си съгласен, че това е факт в отношенията им, който трябва да се отчита? — настоя Корниш.

— Вероятно е така. Не бих му отдал обаче особено внимание. А какво ще кажеш за прислугата, която е поднасяла напитките?

— Значи, засега няма да се водим по „застиналия поглед“? И това проверихме. За партито се е погрижила една местна снабдителна фирма. Колкото до самия дом, в него са били икономът Джузепе и две местни момичета от бюфета на киностудиото. Не особено умни, бих казал, но безобидни.

— Отново ми прехвърляш топката, така ли? Ще поговоря с репортера. Може да е видял нещо, което да се окаже полезно. След това заминавам за Лондон. Ще трябва да поговоря с Ардуик Фен, с Лола Брюстър и с фотографката — как ѝ беше името — Марго Бенс. И тя може би е видяла нещо.

Корниш кимна с разбиране.

— Аз все пак бих заложил на Лола Брюстър. Ти май не споделяш напълно моята убеденост?

— Мисля си за трудността — отвърна бавно Дърмът.

— За коя трудност?

— За трудността да налееш отрова в чашата на Марина без никой да те забележи.

— Но това е валидно за всички, нали? Било е много дръзко, наистина.

— Съгласен съм, че по начало е дръзко, но от страна на Лола това е щяло да бъде особено голяма дързост.

— Защо? — не схвана Корниш.

— Защото е била една от важните гостенки. Защото е някой. Защото е име. Защото всички са гледали най-вече нея.

— И това е вярно — съгласи се Корниш.

— Предполагам, че още от появяването ѝ местните хора са я загледали, започнали са да си шепнат и да коментират. След размяната на поздравите с Марина Грег и Джейсън Ръд сигурно са я поели веднага секретарките. Никак не би ѝ било лесно да направи каквото и да е, Франк. Колкото и сръчен да си, не можеш да бъдеш уверен, че *никой* няма да те види. Разбираш ли, Франк, кое би я затруднило?

— Аз вече казах, че това би затруднило всекиго.

— Не е съвсем така — отвърна Крадък. — Далеч не е така. Вземи например иконома Джузепе. През цялото време се занимава с чашите и напитките, налива ги и ги разнася. За него не би било проблем да постави едно прахче или няколко хапчета „Калмо“, в която и да е от тях.

— Джузепе ли? — Франк Корниш се замисли. — Допускаш ли той да е направил това?

— Нямам причини да мисля така — отвърна Крадък, — но бихме могли да открием и причина. Мотив, ако щеш. Да, на него му е било възложено да го направи. И за всеки друг от прислугата е щяло да бъде. Жалко, че тогава там е нямало никого от тях. Някой би могъл да се устрои на работа в компанията специално с тази цел.

— Искаш да кажеш, че може да е планирано толкова предварително?

— Все още нищо не знам — рече Крадък раздражено. — Все още не знам абсолютно нищо. Така ще е, докато не измъкнем това,

което искаме да узнаем от Марина Грег или от съпруга ѝ. *Те би трябвало* да знаят или да подозират нещо, но нищо не ни казват. А ние все още не знаем *защо* не ни го казват. Предстои ни дълга работа.

Спря за миг и продължи:

— Ако оставим настрана „застиналия поглед“, което може да е чиста случайност, има и други хора, които са могли с лекота да свършат тази работа. Онази секретарка например Ела Зелински. И тя е пълнела и поднасяла чаши. *На нея* специално никой не би ѝ обърнал внимание. Същото може да се каже и за онзи гъвкав младеж, забравих му името. Хейли? Хейли Престън, така се казваше, нали? И двамата са могли спокойно да го сторят. Ако щеш, ако някой от тях *е искал* да премахне Марина Грег, много по-безопасно за него би било да го направи именно при такива обстоятелства.

— Още някой да ти идва на ум?

— Е, да не забравяме и съпруга — отвърна Крадък.

— Значи, отново опряхме до съпруга — леко се усмихна Корниш. — Ние пък се бяхме насочили към онзи клетник, Бедкок, преди да разберем, че замисълът е бил да се убие Марина. Сега пък насочваме подозренията си към Джейсън Ръд. Не мога да не отбележа, че изглежда много привързан към нея.

— Наистина има такава репутация — отвърна Крадък. — Обаче знае ли човек?

— Ако е решил да се отърве от нея, няма ли да му е много по-лесно да се разведе?

— Това би било много по-привично — съгласи се Дърмът, — обаче в тази история може да са заложени някакви капани, които още не са ни известни.

Звънна телефонът. Корниш вдигна слушалката.

— Какво? Да? Свържи я — след миг Корниш закри микрофона с длан и обърна поглед към Дърмът. — Мис Марина Грег се чувства много по-добре — рече той. — Напълно е готова да бъде разпитана.

II.

В Госингтън Хол Крадък бе посрещнат от Ела Зелински. Тя бе, както винаги, пъргава и делова.

— Мис Грег ви очаква, мистър Крадък — покани го тя.

Дърмът я погледна с известен интерес. Още от самото начало бе сметнал, че Ела Зелински е интересна личност. Лицето ѝ е на играч на покер, бе си казал. Бе отговорила на всички негови въпроси с неприкривана готовност. Не бе дала никакви признаци да премълчава нещо, но той така си нямаше и представа какво мислеше тя или знаеше в действителност. Не изглеждаше да има никаква пукнатина в бронята на нейната деловитост. Може би ѝ бе известно повече, отколкото му беше казала. Може би ѝ бе известно много. Единственото нещо, в което бе уверен, е, че е влюбена в Джейсън Ръд, макар и да си даваше сметка, че нямаше никакви формални доводи, с които да обоснова тази си увереност. Тази влюбеност бе нещо като професионално заболяване на секретарките. По всяка вероятност не означаваше нищо. Самият факт обаче можеше да подсказе някакъв мотив, а и Крадък бе напълно уверен, че тя премълчава нещо. Може би прикриваше чувство на любов или омраза. Или просто чувство на вина. Бе възможно онзи следобед просто да се бе възползвала от удобен случай, а не бе изключено и да бе осъществила някакво отдавна планирано действие. Дърмът си представи с лекота как точно е могла да го извърши. Движела се е чевръсто, но не и припряно из помещението. Грижела се е за гостите, прибирала е празните им чаши и им е поднасяла пълни, и през цялото време е следяла къде точно Марина ще остави чашата си върху масичката. Сетне, може би точно в момента, когато Марина с възгласи на изненада и радост е посрещала гостите от САЩ и погледите на всички присъстващи са били обърнати към тях, е могла спокойно и незабелязано да постави смъртоносната доза в чашата ѝ. Наистина, за такова са необходими здрави нерви, дръзновение и сърчност. Ела Зелински притежаваше всички тези качества. Каквото и да беше правила, не би имала виновен вид докато го прави. Щеше да ѝ е напълно по силите да извърши едно едновременно просто и

блестящо престъпление. Престъпление, което нямаше как да не успее. Съдбата обаче се бе разпоредила нещата да станат иначе. В навалицата някой бе блъснал Хедър Бедкок и тя бе разляла чашата си. Марина, проявявайки импулсивно природната си любезност, ѝ бе дала своята, и в крайна сметка е била убита не тази жена, която е трябвало да умре.

„Това си е чисто теоретизиране и при това навярно напълно неоснователно“, рече си на ум Дърмът Крадък, докато разговаряше любезно с Ела Зелински.

— Да не забравя, мис Зелински. Ако съм разбрал добре, снабдяването за партито е било възложено на една фирма от Маркет Бейзинг така ли е?

— Да.

— Защо се спряхте именно на нея?

— Не знам — отвърна Ела. — Това не беше мое задължение. Доколкото ми е известно, мистър Ръд реши, че ще бъде по-тактично да се използват услугите на местните хора, а не да се търси фирма от Лондон. Всъщност, цялото това парти не бе кой знае какво за нас.

— Разбирам ви — рече Крадък и погледна Ела Зелински, която леко бе смръщила поглед. Красиво чело. Брадичка, издаваща решителност. Фигура, която можеше да се приеме и като пищна, ако стопанката ѝ пожелаеше това. Уста, говореща за твърдост и алчност. А очите? Погледна ги и се изненада. Бяха почервенели. Беше ли плакала? Така изглеждаше. И все пак можеше да се закълне, че тя не изглеждаше като младите жени, склонни към плач. Тя го погледна и, сякаш бе прочела мислите му, извади носната си кърпа и шумно се изсекна.

— Настинала сте — съжали я той.

— Не е настинка, а сenna треска. Въобще, някаква алергия. Винаги ме мъчи по това време на годината.

Чу се тихо бръмчене. В стаята имаше два телефонни апарата. Единият бе разположен върху масата, а другият — върху друга маса в ъгъла на помещението. Звукът се бе разнесъл от втория апарат. Ела Зелински отиде до него и вдигна слушалката.

— Да. Тук е. Да, сега ще го доведе — и постави обратно слушалката върху апарата. — Марина ви очаква — обърна се тя към Крадък.

III.

Марина Грег прие Крадък в една стая на първия етаж. Очевидно, бе нещо като нейна лична дневна, свързана със спалнята ѝ. След всичко, което бе чул за депресията ѝ и нервния ѝ срив, Дърмът Крадък бе очаквал да види някакъв треперещ инвалид. Макар че Марина го посрещна полуизлегнала се на дивана, гласът ѝ бе енергичен, а погледът ѝ — ясен. Бе си поставила много малко грим, но независимо от това младееше и Дърмът почувства обаянието на нейната красота. Красота, изявена в изящните черти на лицето ѝ и в свободно пуснатата ѝ коса. В големите ѝ очи с морскозелен цвят и във витите вежди, дължащи привлекателността си донякъде на козметиката, но повече — на природата. В топлата ѝ и мила усмивка. Във всичко това се криеше някакво ненаатрапчиво вълшебство.

— Старши инспектор Крадък? — посрещна го Марина. — Държах се съвсем неприлично и ви моля да ме извините за това. Позволих си да се отпусна след това ужасно нещо. Можеше и да се стегна, но не го направих. Просто се срамувам от себе си. — Усмивката ѝ бе мила и същевременно изпълнена с тъга. Подаде му ръка и той я стисна.

— Вълнението ви е било съвсем естествено — рече Крадък.

— Случилото се хвърли в тревога всички ни — каза Марина. — Нямахте причини да се тревожа повече от останалите.

— Наистина ли?

Тя го погледна замислено и след това кимна:

— Да. Проницателен сте. Всъщност, имаше причини — Марина сведе поглед и след това с дългия си показалец нежно потупа края на дивана.

Крадък си спомни, че веднъж бе видял този жест в един от филмите ѝ. На пръв поглед нищо незначещо движение, което обаче като че ли беше заредено с някакъв смисъл. Движение, издаващо едновременно унес и доброта.

— Страхлива съм — рече тя, без все още да повдигне поглед към Крадък. — Някой се опита да ме убие, а аз не желяех да умра.

— Защо смятате, че някой се е опитал да ви убие?

Марина широко разтвори очи.

— Защото бяха сипали отрова именно в моята чаша. Именно в *мое* питие. Това че го изпи тази клета глупава женица, бе чиста случайност. Това е, което прави цялата работа ужасна и трагична. Освен това...

— Да, мис Грег?

Марина очевидно се колебаеше дали да каже нещо повече.

— Може би сте имала и други причини да смятате, че именно вие сте била набелязана за жертва?

Тя кимна утвърдително.

— Кои са основанията ви да мислите така, мис Грег?

— Джейсън смята, че трябва да ви кажа всичко — отвърна Марина след малко.

— Значи, споделила сте ги с него?

— Да... В началото не ми се искаше да го правя. Доктор Гилкрисст обаче ми даде да разбера, че е редно да го сторя. После разбрах, че и Джейсън е заподозрял същото — на лицето ѝ отново се появи тъжна усмивка. — Заподозрял го е, но не е искал да ме тревожи. — Марина внезапно се изправи с рязко енергично движение. — Клетият Джинкс! Нима наистина ме е смятал за пълна глупачка?

— Мис Грег, все още не сте ми казала какви основания сте имала да мислите, че някой е искал да ви убие.

Тя замълча за миг и след това отривисто протегна ръка към чантата си, отвори я, извади оттам лист хартия и го пхна в ръката му. Той прочете съдържанието му. Съставляваше всичко на всичко един ред, написан на машина.

Не смятай, че следващият път ще ти се размине.

— Кога го получихте? — попита рязко Крадък.

— Намерих го върху тоалетката, когато излязох от банята.

— Значи някой в този дом...

— Не непременно от този дом. Някой е могъл да се покатери през балкона и да пхне бележката през прозореца. Според мен, искали са по този начин да ме уплашат още повече, но не го

постигнаха. Това просто ме вбеси и веднага поисках да се срещна с вас.

Дърмът Крадък се усмихна:

— Който и да го е сторил, постигнал е съвсем неочакван резултат. Това първото послание от този род ли е, което получавате?

Марина отново се поколеба какво да отговори.

— Не — призна тя след малко.

— Ще ми разкажете ли и за останалите?

— Това стана преди около три седмици, веднага след като се нанесохме тук. Получих го в киностудиото, не тук. Бе съвсем кратко послание. За разлика от това, не бе написано на машина. Бе написано с печатни букви. Гласеше: „Пригответи се да умреш“. — Марина се засмя. В смеха ѝ имаше може би съвсем лека истерия, но като цяло изглеждаше непресторен. — Глупашка работа. Разбира се, човек може да получава всякакви заплахи, идиотски писма и така нататък. Реших, че може да са го написали от религиозни подбуди, нали ме разбирате, има хора, които по начало не обичат киноактрисите. Скъсах го и го хвърлих в кошчето за боклук.

— Разказахте ли някому за това?

Марина поклати глава:

— Не, не казах нищо никому. Всъщност, тогава бяхме доста напрегнати при снимането на един епизод и не можех да мисля за нищо друго. Както и да е, вече казах, реших, че или е глупашка шега, или писание от някой побъркан на религиозна основа, от тези, които по начало осъждат и театралните представления и всичко, което прилича на тях.

— След това получихте ли друго послание?

— Да, в деня на партито. Донесе ми го един от градинарите, ако не се лъжа. Каза, че ми носи писмо и попита дали ще искам да му отговоря. Предположих, че е нещо свързано с партито и просто отворих плика. Вътре пишеше: „Днес ще бъде последният ти ден на тази земя“. Смачках го и казах, че няма да отговарям. След това се сетих, извиках градинаря и го попитах кой му го е дал. Каза ми, че му го дал очилат мъж с велосипед. Е, какво ще кажете? Отново реших, че е глупашка шега. И за миг не можах да допусна, че е някаква сериозна заплаха.

— А къде е сега тази бележка, мис Грег?

— Нямам представа. Тогава бях облечена с една от тези роби от италианска цветна коприна. Доколкото си спомням, след като я смачках, я пхнах в джоба си. Сега обаче вече я няма там. Навярно е изпаднала някъде.

— Нямате ли представа кой е могъл да напише тези глупави бележки, мис Грег? Или по чие нареждане са написани? Не съобразихте ли вече кой би могъл да е?

Марина широко разтвори очи, изпълнени с невинно удивление, което той забеляза. Възхити се от него, но не повярва в истинността му.

— Откъде бих могла да знам? Как бих могла да зная?

— Струва ми се, мис Грег, че бихте могла да имате някакви съвсем определени подозрения.

— Нямам, уверявам ви. Нямам.

— Вие сте много известна жена — каза Дърмът. — Постигала сте големи успехи. Успехи в кариерата си, а и в личния си живот. Във вас са били влюбени мъже, които са искали да се оженят за вас, и някои са ставали ваши съпрузи. Имало е жени, които са ревнували от вас и са ви завиждали. Имало е и други мъже, влюбени във вас, които вие сте отблъснала. Съгласен съм, ме е възможно и да фантазирам, но според мен вие би трябвало да имате *поне* някаква представа кой е могъл да ви изпраща такива бележки.

— Всеки би могъл да напише такова нещо.

— Не, мис Грег, *не всеки*. Съгласен съм, че кръгът на хората, способни да сторят това, би могъл да е голям. Авторът би могъл да е някакъв съвсем незабележим човек — гардеробиер, електротехник или слуга например. Би могъл обаче да бъде и някой от вашите приятели или от хора, които смятате за приятели. Невъзможно е да нямате някакви предположения. Не може в главата ви да не се върти поне едно име, ако не и повече.

Вратата се отвори и влезе Джейсън Ръд. Марина извърна поглед и умолително протегна ръка към него.

— Джинкс, мили, мистър Крадък настоява, че би трябвало да имам някаква представа кой е писал тези ужасни бележки. Аз просто не знам нищо. И ти знаеш, че не знам нищо. И двамата не знаем нищо. И двамата нямаме и най-малка представа.

„Това е много важно, помисли си Крадък. Много важно, наистина. Марина Грег опасяваше ли се от това, което би могъл да каже съпругът ѝ?“

Джейсън Ръд, с поглед, изпълнен с умора, и с лице, понамръщено от обичайното, се присъедини към тях. Улови Марина за ръката.

— Знам, че това ще ви прозвучи невероятно, инспекторе — проговори той, — но ви заявявам най-искрено, че нито Марина, нито аз имаме и най-малката представа за тази история.

— Значи, вие сте в щастливата житейска позиция да нямате врагове, така ли? — иронията в гласа на Дърмът бе неприкрита.

Джейсън Ръд съвсем леко поруменя.

— Врагове ли? Тази дума ми звучи прекалено библейски, инспекторе. Уверявам ви, че в този смисъл не мога да се сетя за врагове. Ако става дума за хора, които проявяват неприязън, биха се радвали да ти причиня някаква неприятност, ако им се отдаде случай, или да ти подложат крак, да, такива наистина съществуват. Всичко това обаче е твърде далеч от сипването на свръхдоза отрова в нечия чаша.

— Току-що питах съпругата ви дали има някакви предположения кой би могъл да е написал или наредил изпращането на тези бележки. Тя заяви, че няма. Така или иначе, когато подхождаме практически към въпроса, неизбежно трябва да стесним кръга на заподозрените. *Някой наистина е сипал отрова в чашата.* Сам разбирате, че кръгът на хората, които са били в състояние да направят това, е неголям.

— Аз нищо не видях — рече Джейсън Ръд.

— Аз съвсем определено нищо не забелязах — каза и Марина. — Та ако бях видяла някой да сипва нещо в чашата ми, щях ли въобще да я докосна?

— През цялото време не мога да се освободя от усещането, че знаете малко повече от това, което ми казвате — рече с учтив глас Дърмът Крадък.

— *Не е вярно* — извика Марина. — Джейсън, кажи му, че не е прав.

— Уверявам ви, че съм напълно дезориентиран — каза Джейсън Ръд. — Цялата работа ми се вижда напълно фантастична. Бих могъл да допусна, че става дума за шега. Шега, която не се е получила. Шега,

която се е оказала опасна и е била извършена от човек, който никога не е могъл да предположи, че ще има такъв край...

Думите му прозвучаха донякъде въпросително и след малко той поклати глава:

— Не, виждам, че тази възможност не ви се струва убедителна.

— Бих искал да ви задам още един въпрос — каза Дърмът Крадък. — Вие, разбира се, не можете да не си спомняте за момента на пристигането на мистър и мисис Бедкок. Пристигнали са непосредствено след викария. Доколкото успях да разбера, мис Грег, при посрещането им вие сте проявила същата очарователна любезност, каквато и към останалите си гости. От един очевидец обаче научих, че веднага след като сте ги приветствала сте преместила погледа си над рамото на мисис Бедкок и сте го вперила в нещо, което изглежда ви е разтревожило. Вярно ли е това, и ако да, какво е било това нещо?

— Разбира се, че не е вярно — бързо проговори Марина. — Нещо да ме разтревожи, така ли? Че какво би трябвало да ме разтревожи?

— Точно това бихме искали да разберем и ние — отвърна търпеливо Дърмът Крадък. — Свидетелят ми настоя, че това наистина е станало.

— Кой е този ваш свидетел или свидетелка? Какво точно каза, че е видял?

— Погледът ви е бил насочен към стълбището — поясни Дърмът Крадък. — На него е имало хора. Един журналист, мистър Грайс и жена му, стари местни жители. Били са и мистър Ардуик Фен, току-що пристигнал от САЩ, и мис Лола Брюстър. Да не би да сте се разтревожила от това, че сте видяла някой от тези хора, мис Грег?

— Казах ви, че въобще не съм била разтревожена — почти излая Марина.

— И при все това в един момент сте се разсеяла, когато сте разговаряла с мисис Бедкок. Тя е казала нещо, което вие сте оставила без отговор, тъй като през това време погледът ви е бил насочен към нещо покрай нея.

Марина Грег бързо се окопити. Започна да обяснява бързо и убедително:

— Ще ви обясня. Ако разбирахте от работата на актьора, лесно бихте схванал какво искам да кажа. Когато си изучил една роля много

добре, всъщност това *винаги* става, когато си я научил добре, в един момент започваш да я изпълняваш механично. Усмиваш се, правиш необходимите движения и жестове, произнасяш необходимите думи с необходимата интонация. Обаче въобще не се замисляш за това, което правиш. И изведнъж съвсем внезапно се появява една празнота. Не знаеш къде си, какво трябва да направиш, коя е следващата ти реплика. В нашите среди на това му казваме изцеждане. Е, точно това ми се случи тогава. И съпруг ми ще потвърди пред вас, че не съм особено издръжлива във физическо отношение. В онези дни бях доста напрегната, а и доста нервна покрай филма. Щеше ми се партито да мине успешно и всички гости да ме приемат за мила и приятна. В такива моменти обаче през цялото време ти се налага да казваш механично безброй пъти все едни и същи неща на гостите, които ти говорят все едни и същи работи — как веднъж са те видели пред кинотеатър в Сан Франциско или как са пътували в един и същ самолет с теб. Това наистина са глупости, но не можеш да не реагираш с любезни отговори. Както ви казах, това се върши автоматично и не ти се налага да мислиш какво ще кажеш, защото и преди това си го казвала безброй пъти. Изведнъж обаче ме налегна умора. Мозъкът ми просто изключи. След малко осъзнах, че мисис Бедкок ми бе разправяла някаква дълга история, която всъщност бе минала покрай ушите ми, и сега ме гледаше в очакване, а аз въобще не бях съобщила да ѝ кажа това, което е прието в такива случаи. Просто бях уморена и толкоз.

— Значи, просто сте била уморена — повтори бавно Дърмът Крадък. — Сигурна ли сте в това, мис Грег?

— Сигурна съм, естествено. Не мога да разбера защо не ми вярвате.

Дърмът Крадък се извърна към Джейсън Ръд:

— Мистър Ръд, вярвам, че вие по-лесно от съпругата си ще разберете моето поведение. Обезпокоен съм, наистина съм много обезпокоен за безопасността на съпругата ви. Имало е покушение върху живота ѝ и са ѝ били изпращани заплашителни писма. Това означава, че съществува някакъв човек, който е бил тук в деня на партито и може би и сега е тук. Човек, който има допир с вашия дом и е в течение на това, което става в него. Този човек, който и да е той, може би не е съвсем нормален. Нямам предвид заплахите. Според

поговорката заплашваните мъже живеят дълго. Това важи и за жените. В нашия случай обаче работата не се е ограничила със заплахи. Бил е направен предумишлен опит да бъде отровена мис Грег. Не си ли давате сметка, ме при това развитие на нещата този опит ще бъде повторен? Съществува един-единствен начин да се постигне тази безопасност — да ми кажете всичко, което знаете или предполагате. Не твърдя, че *ви е известно* кой е този човек, но според мен все би трябвало да можете да имате някакви предположения по този въпрос, та ако ще и да са от най-общо естество. Няма ли да ми кажете истината? Или пък в случай, че не я знаете — което е напълно допустимо — да помолите съпругата си да направи това. Моля я за това в интерес на собствената ѝ безопасност.

Джейсън бавно извърна глава към Марина:

— Чу какво каза инспекторът, мила. Възможно е, както той казва, да знаеш нещо, което на мен да не ми е известно. Ако е така, за Бога, не прави глупости. Ако имаш и най-малкото подозрение *в когото и да е*, кажи го сега.

— Никого не подозирам — гласът ѝ стана жаловит. — Трябва да ми повярвате.

— От кого се бяхте уплашила в онзи ден? — настоя Дърмът.

— От никого не съм се уплашила.

— Чуйте ме, мис Грег. Сред хората, които са били на стълбището, или са се изкачвали по него, е имало двама ваши приятели, чието появяване ви е изненадало. Приятели, които не сте виждала от дълго време, и които не сте очаквала да срещнете в онзи ден. Мистър Ардуик Фен и мис Брюстър. Вие почувствахте ли някакви особени вълнения, когато внезапно ги видяхте на стълбището? Нали тогава не сте очаквала, че ще дойдат?

— Не ги очаквахме. Даже и не знаехме, че са в Англия — обади се Джейсън Ръд.

— Аз много се зарадвах — каза Марина. — Наистина много им се зарадвах!

— Било ви е приятно да се срещнете с мис Брюстър?

— Ами... — Марина стрелна Крадък с леко подозрителен поглед.

— Ако не се лъжа, Лола Брюстър по едно време е била омъжена за третия ви съпруг, Робърт Тръскот така ли е?

— Да, така е.

— Развел се е с нея, за да се ожени за вас.

— Това всички го знаят — прекъсна го нетърпеливо Марина Грег. — Не трябва да смятате, че сте наумил нещо особено. Е, навремето имахме малко разправии, но после всичко се изглади и не се разделихме с лоши чувства.

— Тя някога заплашвала ли ви е?

— Ами... в известен смисъл, да. Обаче нека ви обясня моля ви се. Не ме заплаши по такъв начин, че да я приема *сериозно*. Това се случи по време на едно парти. Беше си пийнала повечко, отколкото трябва, и нищо чудно да ме беше гръмнала, ако беше имала пистолет под ръка. За щастие, нямаше. Всичко това обаче се случи преди *години*, Боже мой! Не е възможно такива чувства да продължават толкова време, нали, Джейсън?

— Бих казал, че си права — подкрепи я Джейсън Ръд. — Мога да ви уверя, мистър Крадък, че в деня на партито Лола Брюстър просто нямаше възможност да сипе отрова в чашата на жена ми. Повечето време бях плътно до нея. А и мисълта, че Лола изведнъж, след като дълги години се е държала приятелски, ще вземе да се вдигне до Англия, за да дойде у нас и да сипе отрова в чашата на жена ми, ми се вижда, как да ви кажа, нелепа.

— Разбирам становището ви — каза Крадък.

— Не става дума само за моето становище. Това е *факт*. През цялото време въобще не се доближи до чашата на Марина.

— А другият ви гостенин, Ардуик Фен?

Стори му се, че Джейсън Ръд направи съвсем малка пауза, преди да му отговори:

— Той е наш много отдавнашен приятел. Не го бяхме виждали от доста години, макар и понякога да сме си писали. Днес той е голяма фигура в американската телевизия.

— И ваш стар приятел ли беше? — въпросът на Дърмът Крадък бе отправен към Марина.

Тя въздъхна някак припряно, преди да му отговори:

— Да, разбира се. Открай време сме били приятели, макар че не съм го срещала често през последните години.

След това, без да си поема дъх, продължи:

— Ако мислите, че щом ненадейно съм видяла Ардуик, съм се уплашила от него, това е глупост. Това е *абсолютна* глупост. Защо ще се плаша от него? Откъде-накъде ще се плаша от него. Та ние открай време сме големи приятели. На мен просто ми стана много, много приятно, когато внезапно го видях. Идването му бе за мен приятна изненада, както вече ви казах. Да, наистина много приятна изненада — лицето ѝ бе придобило оживено и предизвикателно изражение.

— Благодаря ви, мис Грег — отвърна спокойно Крадък. — Ако в даден миг усетите желание да ми се доверите малко повече, отколкото сега, съветвам ви да го направите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

Мисис Бантри бе коленичила. Денят бе подходящ за прекопаване. Почвата бе достатъчно изсъхнала. Прекопаването обаче нямаше да е достатъчно. Бе пълно с магарешки бодли и глухарчета. Мисис Бантри се зае усилено с плевенето им.

Изправи се, задъхана от умора, но с тържествуващ вид и погледна отвъд оградата, в посока на пътя. Бе леко изненадана, когато видя как тъмнокосата секретарка на Марина Грег, чието име не бе успяла да запомни, излезе от телефонната кабина, разположена до автобусната спирка от другата страна на пътя.

Как ѝ беше името? С „Б“ ли започваше, или с „Р“? Не, Зелински се казваше, точно така. Мисис Бантри си спомни името ѝ тъкмо навреме, тъй като Ела прекоси пътя и мина покрай нея.

— Добро утро, мис Зелински — поздрави я приятелски. Ела подскочи. Всъщност не подскочи, а по-скоро трепна, също като изплашен кон. Това изненада мисис Бантри.

— Добро утро — отвърна Ела и бързо добави: — Дойдох да позвъня отгук, че нашият телефон нещо не е наред.

Мисис Бантри се озадачи още повече. Замисли се защо ѝ е необходимо на Ела Зелински да си сторва труда да обяснява действията си. Реагира съчувствено:

— Досадно е, не ще и дума. Можете да ползвате моя телефон винаги, когато ви потрябва.

— Много ви благодаря... — благодарността на Ела бе прекъсната от кихане. Мисис Бантри веднага постави диагноза.

— Имате сенна хрема — каза. — Опитайте слаб разтвор от сода бикарбонат и вода.

— О, благодаря ви, у дома имам един специален аерозол. Благодаря ви още веднъж.

Кихна отново и се отправи с бърза крачка към къщата.

Мисис Бантри я наблюдава известно време. След това отново обърна поглед към лехата. Погледът ѝ изразяваше неодобрение. Никъде не се виждаше нито един плевел.

— Така... Останах без занимание — промърмори с досада мисис Бантри. — Не съм любопитна стара жена, която си пъха носа навсякъде, но много ми се би искало да узная...

След съвсем кратко колебание мисис Бантри се поддаде на изкушението. И любопитна стара жена да беше, какво от това? Влезе в къщата, отиде до телефона, вдигна слушалката и набра един номер. След малко чу енергичен презокеански глас.

— Тук Госингтън Хол.

— Обажда се мисис Бантри от Ийст Лодж.

— Добро утро, мисис Бантри. Хейли Престън е на телефона. Запознахме се в деня на партито. С какво мога да ви бъда полезен?

— Реших, ме може би аз бих могла да ви бъда полезна. Ако телефонът ви не е изправен...

Прекъсна я един удивен глас:

— Нашият телефон да не е изправен? Нищо му няма. Кое ви кара да мислите така?

— Сигурно не съм разбрала добре — каза мисис Бантри. — Нещо недочувам в последно време — добави тя съвсем невъзмутимо.

Затвори телефона, изчака минута и след това набра още един номер.

— Ти ли си, Джейн? Доли е на телефона.

— Да, Доли. Какво има?

— Ами има нещо странно. Онази жена, секретарката, се обади някому от телефонния автомат на шосето. Направи си труда да ми обясни, без да я питам, че звъняла оттам, защото телефонът в Госингтън Хол бил развален. Аз обаче сетне позвъних там и разбрах, че нищо му няма...

Изчака малко, за да разбере отсрещната реакция.

— Да... — рече мис Марпъл замислено. — Любопитно е.

— Защо според теб го е направила?

— Съвсем ясно защо. Не е искала да рискува друг да чуе разговора ѝ.

— И аз си помислих същото.

— А за това би могло да има най-различни причини.

— Така е.

— Любопитно, наистина — повтори мис Марпъл.

II.

Трудно можеше да се намери по-разговорлив човек от Доналд Макнийл. Бе дружелюбно настроен млад червенокос мъж. Посрещна Дърмът Крадък със смесица от удоволствие и любопитство.

— Е, напредва ли работата? — осведоми се той с добър глас. — Да имате случайно малко информация за мен?

— Все още няма. Може би по-късно.

— Всичките сте същите. Мълчите като риби. Не сте ли стигнали още до фазата, когато ви трябва човек, за да „помогне на следствието“?

— Ето ме, дойдох при вас — рече Дърмът и се усмихна.

— Тези думи, да не би да крият някакъв двоен смисъл? Да не би да подозирате, че аз съм убил Хедър Бедкок? Ако е така, да не би да мислите, че съм искал да убия Марина Грег, а по грешка съм убил Хедър Бедкок? Или смятате, че още от самото начало съм искал да убия именно Хедър Бедкок?

— Нищо такова не съм казвал — рече Крадък.

— То пък оставаше и да го кажете. Добре, да пристъпим към работата по същество. Че бях там, бях. Имах възможност да го направя, обаче може ли да се каже, че съм имал мотив? Нали това искате да знаете? Дали съм имал мотив?

— Досега не съм открил такъв — призна Крадък.

— Радвам се да чуя това, така се чувствам в по-голяма безопасност.

— Просто ми е любопитно какво сте видял в онзи ден.

— Това вече го знаете. Това веднага го разказах на местната полиция. Чувствам се направо унижен. Бях там, на самото местопрестъпление, убийството е станало буквално пред очите ми и въпреки това нямам представа кой е могъл да го извърши. Срам ме е да си призная, че първото нещо, което видях от убийството, бе как клетата женица пшкеше на един стол и след това издъхна. Е, успях тогава да пусна новината преди всички останали в качеството си на очевидец и толкоз. Ще ви призная, че се чувствам унижен от това, че не зная нещо повече. Би било редно да знам повече. И никой не може да

ме излъже, че тази отрова е била предназначена, за Хедър Бедкок. Тя бе една мила, макар и прекалено приказлива жена, обаче за приказливост никого не убиват, освен ако издава тайни. Не вярвам обаче някой някога да е споделял тайните си с Хедър Бедкок. А и тя не беше от тези жени, които се интересуват от хорските тайни. Аз съм я запомнил по-скоро като жена, която непрестанно говори *единствено за себе си*.

— И общото мнение е такова — съгласи се Крадък.

— С други думи, стигаме до известната Марина Грег. Струва ми се, че има множество основателни мотиви за убийството на Марина — завист, ревност, любов и така нататък. Кой обаче е извършил тази работа? Според мен човек, на когото му е хлопала някоя дъска. Това е. Чухте ценното ми мнение. Нали това искахте?

— Не съвсем. Доколкото разбрах, вие сте пристигнал и сте започвал да се изкачвате по стълбището почти едновременно с викария и кмета.

— Точно така е. Това обаче не бе първото ми влизане в дома. Аз пристигнах по-рано.

— Не знаех това.

— Така е. Мисията ми предполагаше доста да шетам из мястото. Бях взел със себе си фотограф. Трябваше да направим няколко снимки на кмета, да го покажем как пристига, прави се на важен и така нататък. След това се върнах в къщата, не толкова, защото имах някаква работа, а за да изпия още едно-две питиета. Пиенето си го биваше.

— Така. Спомняте ли си кой друг беше на стълбището, когато се изкачвахте?

— Там беше Марго Бенс от Лондон с фотоапарата си.

— Познавате ли я добре?

— А, доста често сме се срещали, когато и двамата сме по задачи. Тя е умно момиче, което си разбира от работата. Специализирала се е в художествена фотография от необичайни ракурси. Отразява всякакви важни събития на деня — премиери, галаспектакли и така нататък. Способна е. Тя бе застанала точно на междинната площадка в средата на стълбището, за да може да снима хората и когато се задават, и в момента, когато се ръкуват с домакините на горната площадка. Точно пред мен пък беше Лола Брюстър. Не

можах да я позная веднага, защото беше с нова прическа, рижава и ситно накъдрена, като на туземка от остров Фиджи. Последният път, когато я бях виждал преди това, беше с дълга коса, спусната покрай лицето ѝ. Придружаваше я е едър мургав мъж. Американец. Не знам кой беше, имаше важен вид.

— Когато се качвахте, погледнахте ли към Марина Грег?

— Да, разбира се.

— А да сте останал с чувството, че е била разтревожена, шокирана или уплашена?

— Много е странно това, че ми задавате такъв въпрос. Тогава за миг си помислих, че е на път да припадне.

— Така... — рече замислено Крадък. — Благодаря. Има ли още нещо, което да смятате, че трябва да ми кажете?

Макнийл го погледна с широко отворени невинни очи.

— Че какво друго би могло да има?

— Не ви вярвам — каза Крадък.

— А, изглеждате съвсем убеден, че тази работа не съм я свършил аз. Тъжна работа. Ами я си представете, че съм първият ѝ съпруг? Никой не знае кой е. Известно е само това, че е бил толкова незначителен, че и името му е забравено.

Дърмът се ухили.

— Кога сте се оженил? — попита. — Като гимназист? Или когато сте бил още в ританки? Е, трябва да тръгвам, че не искам да изпусна влака.

III.

Върху бюрото на Крадък в Ню Скотланд Ярд някой бе оставил старателно подредена купчина документи. Той ги прелисти набързо и след това зададе въпрос през рамото си.

— Къде е настанена Лола Брюстър?

— В хотел „Савой“, сър. Апартамент 1800. Очаква ви.

— А Ардуик Фен?

— Той е в „Дорчестър“. Апартамент 190 на първия етаж.

— Добре.

Взе няколко телеграми и ги прегледа отново, преди да ги пхне в джоба си. Усмихна се, когато се сети за съдържанието на последната. „Само не ми казвай, че не си гледам работата, лельо Джейн“, промърмори под носа си.

Излезе и се отправи към „Савой“.

Лола Брюстър го посрещна възторжено в апартамента си. Все още мислейки за това, което току-що бе прочел, той внимателно я разгледа. Наистина беше красавица. Доста пищна и може би малко попрецъфтяла, но хората и такива ги харесваха. Разбира се, бе съвсем различен тип от Марина Грег. След като приключи встъпителното си слово, Лола приглади прическата си а ла остров Фиджи, нацупи предизвикателно щедро начервените си устни и като примига с боядисани в синьо клепащи над големи кафяви очи, го запита:

— Да не би да сте решил да ме мъчите с още от тези ужасни въпроси, които ми зададе местният полицейски инспектор?

— Надявам се да не бъдат прекалено ужасни, мис Брюстър.

— Сигурна съм, че са ужасни. Сигурна съм, че цялата работа е някакво страшно недоразумение.

— Наистина ли смятате така?

— Да. Цялата история е съвсем глупава. Наистина ли искате да кажете, че някой се е опитал да отрови Марина? Че кой би могъл да отрови Марина? Та тя е ужасна сладурана, нали ме разбирате? Всички я обичат.

— И вие ли в това число?

— Винаги съм изпитвала най-добри чувства към нея.

— Е, посмалете малко, мис Брюстър. Преди единадесет-дванадесет години между вас двете не са ли възниквали някакви малки неприятности?

— А, вие говорите за онова нещо — Лола махна с ръка. — Тогава бях страшно изнервена и ядосана и с Роб имахме ужасни кавги. В онзи момент и двамата не бяхме на себе си. Марина просто лудо се влюби в него и го изкара от равновесие, клетия човек.

— И това никак не ви бе приятно, нали?

— Да, инспекторе, тогава никак не ми бе приятно. Естествено, сега си давам сметка, че това е едно от най-добрите неща, които ми се случиха в живота ми. Всъщност тогава се вълнувах за *децата*, нали ме разбирате. Само заради тях не исках да се разтурва семейството ни. А иначе още тогава бях разбрала, че с Роб имаме несъвместими характери. Надявам се, вече знаете, че след развода си веднага се омъжих за Еди Гроувз. Сетне си дадох сметка, че всъщност отдавна съм била влюбена в него, но не съм си разтурвала брака само заради децата. Нали сте съгласен с мен, че за децата е важно да си имат *дом*?

— При все това хората говорят, че тогава сте била страшно разгневена.

— Какво ли не говорят хората — отвърна Лола неопределено.

— Обаче тогава вие в гнева си сте наговорила доста неща, мис Брюстър. Дори сте заплашила, че ще застреляте Марина Грег. Поне така ме информираха.

— Може и да съм говорила. Човек в такива случаи говори какво ли не. Разбира се, аз никога не бих застреляла *кого* и *да* е.

— А какво ще кажете за кавгата у Еди Гроувз няколко години след това?

— Тогава бях изнервена. Не можах да се овладеея.

— Научих от достоверен източник, мис Брюстър, че тогава сте казала точно следното — Крадък извади един бележник и започна да чете: — „Тази кучка хич да не си мисли, че така ще ѝ се размине. Ако не я застрелям сега, ще ѝ видя сметката по-късно. Ако трябва, и години ще чакам, но ще я очистя“.

— Не допускам да съм могла да се изразя точно така — засмя се Лола.

— Уверен съм, мис Брюстър, че точно това сте казала.

— Хората са склонни да преувеличават — отвърна Лола и се усмихна чаровно. — Тогава бях много ядосана, а когато човек е много ядосан може да наговори какво ли не — рече тя с доверителен глас. — Не допускам обаче наистина сериозно да вярвате, че четиринадесет години след това съм дошла нарочно в Англия, специално, за да сипя отрова в чашата на Марина три минути след като съм се срещнала с нея.

Дърмът Крадък наистина не вярваше това. Такава възможност му се виждаше свършено нелепа.

— Просто искам да кажа, мис Брюстър — продължи той, — че в миналото спрямо Марина Грег са били отправяни заплахи, и че в онзи ден тя е реагирала с изненада и уплаха, като е видяла някой да се качва по стълбите. Човек съвсем естествено може да допусне, че този някой сте била вие.

— Но как така, та милата Марина направо ми се зарадва! Целуна ме и ми каза, че е чудесно, дето съм дошла. Не ми се сърдете, инспекторе, но това е глупаво.

— Значи, всичките вие сте били като едно голямо щастливо семейство?

— Ако щете, това е много по-близо до истината от другите неща, които си помислихте.

— Не бихте ли могли да ни помогнете по някакъв начин? Да ни кажете кой според вас е могъл да има желанието да я убие?

— Казвам ви, че никой не би поискал да убие Марина. А и тя, клетата, е много глупава жена. Непрестанно занимава всички със здравето си, капризничи, не знае какво иска, а когато получи нещо, винаги е недоволна от него. Просто не мога да разбера какво толкова ѝ харесват хората, че я намират за симпатична. Джейсън открай време е бил влюбен до уши в нея. Какво ли не е трябвало да изтърпи този човек! Обаче си е факт. Всички гледат да са мили с Марина и да ѝ уйдисват на акъла. Тогава тя им се усмихва тъжно и мило и им благодари за това. И те решават, че си е струвало труда да я понасят. Не знам как успява да постигне това. На ваше място, въобще бих изхвърлила от главата си мисълта, че някой е могъл да поиска да убие Марина.

— Бих се радвал да го направя — отвърна Дърмът — За съжаление, не мога да изхвърля тази мисъл от главата си, защото,

видите ли, това все пак се случи.

— Какво искате да кажете с това, че „се е случило“? Нали Марина не е убита?

— Не е. Обаче беше направен опит да я убият.

— Не мога да повярвам това. Според мен, който и да е убиецът, искал е да убие другата жена. Онази, която бе убита. Сигурна съм, че някой ще се облагодетелства от смъртта ѝ.

— Не е имала никакви пари, мис Брюстър.

— В такъв случай са я убили по някаква друга причина. Така или иначе, на ваше място не бих се тревожила за Марина. На Марина винаги всичко ѝ е наред.

— Така ли мислите? Нямам впечатлението да е щастлива жена.

— А, това е така, защото от всичко прави трагедия. От нещастните си любовни истории. От това, че не може да има деца.

— Ако не се лъжа, тя май беше осиновила някакви деца? — подметна Крадък, като си спомни за разговора си с мис Марпъл.

— Имаше такова нещо, но тя и в тази работа не преуспя. Тя често действа импулсивно и след това съжалява за постъпките си.

— Какво стана с тези деца?

— Нямам представа. Изчезнаха от хоризонта и толкоз. Предполагам, че са ѝ омръзнали, както и всичко останало.

— Разбирам — каза Дърмът Крадък.

IV.

Беше ред да посети хотел „Дорчестър“. Апартамент 190.

— Е, старши инспектор... — Ардуик Фен погледна визитната картичка в ръката си.

— Крадък.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Надявам се да нямате нищо против да ви задам няколко въпроса.

— Ни най-малко. Да не би да е във връзка с тази история в Мъч Бенъм? Не, как му беше името всъщност? Сейнт Мери Мийд?

— Точно така. Имам предвид случилото се в Госингтън Хол.

— Така и не разбрах защо Джейсън Ръд купи точно тази къща. Цяла Англия е пълна с колкото щещ хубави къщи от времето на крал Джордж. И от времето на кралица Ана. Госингтън Хол е в чисто викториански стил. Какво му харесват на този стил така и не мога да разбера.

— Някои хора го харесват заради това, че създава усещане за стабилност.

— Стабилност ли? Ами да. В този смисъл може и да се намери обяснение. Марина, клетата, винаги е търсела стабилност. Никога не е имала такова усещане и заради това може би се стреми толкова много към него. Може би този дом ще я удовлетвори за известно време.

— Вие добре ли я познавате, мистър Фен?

Ардуик Фен сви рамене.

— Добре? Какво означава „добре“? Познавам я от дълги години. Срещали сме се през най-различни интервали от време.

Крадък се опита да го оцени по външния му вид. Мургав човек с яко телосложение. Умни и проницателни очи, скрити зад дебели очила. Масивна челюст и волева брадичка. Ардуик Фен продължи:

— От това, което прочетох във вестниците, излиза, че тази госпожа, как ѝ беше името, била отровена по погрешка. Отровата всъщност била предназначена за Марина. Така ли е?

— Да, така е. Отровата е била сипана в чашата на Марина Грег. Мисис Бедкок разляла питието си и Марина ѝ подала своята чаша.

— Да, това звучи убедително. Не мога да си представя, обаче, кой би искал да отрови Марина. Особено след като там я нямаше Линет Браун.

— Линет Браун? — с погледа си Крадък даде да се разбере, че се нуждае от пояснение.

Ардуик Фен се усмихна:

— Ако Марина по една или друга причина наруши договора и се раздели с новата си роля, ще я вземе Линет, а това би означавало много за нея. Даже и при това положение не мога да си представя обаче да изпрати човек, който да отрови съперницата ѝ. Прекалено мелодраматично би било.

— Да, не изглежда правдоподобно — отбеляза сухо Дърмът.

— От друга страна, изненадващо е на какво са способни жените, когато се амбицират — продължи Ардуик Фен. — Имайте предвид, че може би намерението е било не да се убива Марина, а просто да ѝ се изкара акъла. Да бъде изплашена с една доза, от която не се умира, а само се изпада в несвяст.

Крадък поклати глава:

— Дозата е била отмерена по-иначе.

— Хората често объркват дозировките.

— Това ли е наистина вашата теория?

— А, не е теория. Само предположение. Нямам теория. В края на краищата, бях само невинен страничен наблюдател.

— Марина Грег изненада ли се от появяването ви?

— Да, идването ми бе пълна изненада за нея — Фен се засмя. — Просто не можа да повярва на очите си, когато ме видя на стълбището. Трябва да признае обаче, че ме посрещна много любезно.

— Отдавна ли не се бяхте срещали?

— От около четири-пет години приблизително.

— Ако не се лъжа, няколко години преди това сте били в много близки приятелски отношения.

— Вие намеквате ли нещо с тези думи, инспектор Крадък?

Гласът на Фен се промени съвсем малко, но напълно осезаемо. Придоба стоманено звучене и заплашителен оттенък. Дърмът

изведнъж съобрази, че този човек би могъл да бъде много безскрупулен противник.

— Би било добре да обясните какво точно искате да кажете — продължи Ардуик Фен.

— Естествено, че ще го направя, мистър Фен. Наложил ми се да проуча какви отношения е имал в миналото с Марина Грег всеки един от присъствалите на партито. Според слуховете, във времето, което току-що споменах, вие сте били лудо влюбен в Марина Грег.

Ардуик Фен присви рамене.

— Човек понякога има подобни увлечения, инспекторе. За щастие, те са преходни.

— Говори се, че тя първоначално ви е давала аванси, обаче покъсно ви е зарязала и вие сте останал много обиден от това.

— Говори се! Говори се! Всичко това къде го четохте? В списание „Конфиденшъл“ ли?

— Научих го от много добре информирани и улегнали хора.

Ардуик Фен отметна глава назад и този жест подчерта бичия му врат.

— По едно време ѝ бях мераклия — призна той. — Тя бе много красива, а и привлекателна жена. И сега е такава. Да се каже обаче, че съм я заплашвал, би било пресилено. Не понасям да разстройват плановете ми, инспекторе, и повечето хора, които са се опитвали да правят това, впоследствие са съжалявали. Ръководя се от този принцип обаче предимно в работата си.

— Ако съм разбрал добре, в един момент сте използвал влиянието си, за да не ѝ дадат роля в един филм.

Фен присви рамене.

— Тя просто не бе подходяща за тази роля. А и не се разбираше с режисьора. Бях вложил пари в този филм и никак не ми се щеше да рискувам. Уверявам ви, че съображенията ми бяха изключително от делово естество.

— Марина Грег обаче може би е помислила друго.

— Естествено, че е помислила друго. Сто на сто е решила, че ѝ отмъщавам.

— Даже е споделила с някои приятели, че се страхувала от вас.

— Наистина ли? Детинска работа.

— Значи смятате, че не е имала основания да се страхува от вас.

— Нямала е, естествено. Каквито и лични огорчени да съм имал, винаги съм ги забравял. А и се ръководи, от принципа, че що се отнася до жени, има ги колкото искаш.

— Това навярно е един здравомислещ подход към живота, мистър Фен.

— Да, според мен сте прав.

— Познавате ли добре хората от филмовите среди?

— Имам финансови интереси в този бизнес.

— И навярно по силата на това знаете много за него.

— Възможно е.

— Вие сте човек, чието мнение заслужава да бъде чуто. Бихте ли могли да ми подскажете имената на хора, които да изпитват такава силна неприязън към Марина Грег, че да са готови да я отстранят?

— Такива хора има поне една дузина — каза Ардуик Фен. — В смисъл, че биха направили това, ако не бъдат лично ангажирани. Ако това можеше да се свърши с натискането на едно копче в стената, според мен биха се намерили достатъчно пръсти, желаещи да го натиснат.

— Вие сте бил там в онзи ден. Срецнал сте се с нея и сте разговаряли. Смятате ли, че сред хората, сред които сте били в онзи момент — имам предвид времето от вашето пристигане до смъртта на Хедър Бедкок — някой е имал основание да направи това? Забележете, бих искал да чуя само някое предположение, колкото и общо да е то. Предположение, което няма да ви ангажира с нищо.

— Не бих искал да говоря за това.

— Думите ви означават ли, че все пак имате някакво подозрение?

— Означават, че няма какво да кажа по този въпрос. И че вие, инспектор Крадък, няма да чуете от мен нищо повече.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дърмът Крадък хвърли поглед върху последното име и адрес, които бе записал в бележника си. Два пъти бе звънял по телефона, но никой не бе отговорил. Набра номера още веднъж. След малко сви рамене, изправи се и излезе.

Фотостудиото на Марго Бенс се намиреше в една малка задънена уличка встрани от Тотнъм Корт Роуд. Ако се изключеше името ѝ, изписано върху една табелка до вратата, нямаше друг признак за присъствието ѝ там. Отсъстваше и всякаква рекламна обява. Крадък се изкачи на първия етаж. Там видя табела, върху която на бял фон с черни букви бе написано: „Марго Бенс. Художествена фотография. Моля заповядайте“.

Крадък влезе. Озова се в малка чакалня, в която нямаше никого. Поколеба се за миг и след това шумно и театрално се изкашля. Това обаче не привлече ничие внимание.

— Има ли някой тук? — попита на висок глас.

Чу изшумоляването на чехли зад кадифената завеса. След малко завесата се разтвори и оттам се подаде млад човек с рошава коса и бяло-розово лице.

— Ужасно съжалявам, сър — рече той, — обаче не ви чух. Тъкмо ми се беше родила в главата една нова идея и реших да я проверя.

Разтвори още по-широко завесата и Крадък го последва в прилежащото помещение. То се оказа неочаквано просторно. Очевидно, именно то бе фотостудиото. Бе пълно с фотоапарати, осветителни тела от всякакъв вид и паравани на колелца.

— Голямо безредие е — извини се младият човек, който по гъвкавостта си наподобяваше Хейли Престън. — Според мен обаче би било много трудно да се работи, ако наоколо ти всичко е подредено. Така, какво ви води при нас?

— Искам да разговарям с мис Марго Бенс.

— А, да. Марго. Много жалко. Ако бяхте дошъл преди половин час, щяхте да я заварите. Отиде да снима модели за „Фешън Драйм“.

Знаете ли, нямаше да е зле ако се бяхте обадил предварително по телефона. Тези дни Марго е страшно заета.

— Звънях няколко пъти, обаче никой не вдига слушалката.

— Ох, да, сетих се — възкликна младият човек. — Сега си спомням, че го изключихме, защото ни пречеше. — Той приглади престилката си. — Мога ли да ви помогна с нещо? Ако искате, да ви запиша час? Помагам на Марго в работата ѝ. По какъв въпрос я търсите? Личен или служебен?

Дърмът Крадък показа на младия човек служебната си карта.

— Възхитително! — реагира той с ентузиазъм. — Централен следствен отдел! Знаете ли, струва ми се, че съм виждал ваши снимки. Вие не сте ли от Голямата четворка или Голямата петорка? Или вече в Голяма шесторка, като се има предвид колко е нараснала престъпността? Боже мой, да не би да приемете думите ми като израз на неуважение? Май така се получи, а пък съвсем нямах такова намерение. Така. За какво ви трябва Марго? Надявам се, че не искате да я арестувате.

— Искях просто да ѝ задам един-два въпроса.

— Тя не се занимава с неприлични фотографии и неща от този род — рече развълнувано младият човек. — Ако някой ви е разправял нещо подобно, да знаете, че не е вярно. Марго се занимава с художествена фотография. Снима и на сцената, и в студиото. Студийните ѝ фотографии са си направо пуритански, ако питате мен.

— Ще ви кажа съвсем определено за какво искам да разговарям с мис Бенс — рече Дърмът. — Неотдавна е била свидетел на престъпление на едно място в близост до Мъч Бенъм. В едно селце на име Сейнт Мери Мийд.

— О, разбира се, разбира се. Това ми е известно. Марго ми разказа всичко, когато се върна оттам. Някой беше сипал татул в коктейлите или нещо от този род, нали? Много зловеща история. И май беше свързана с болницата Сейнт Джон. Вие обаче вече не разпитахте ли Марго по въпроса? Или някой друг я беше разпитвал?

— В хода на следствието винаги възникват нови въпроси — каза Дърмът.

— Да, да. Разбирам. Както става при проявяването на снимка, нали?

— Наистина се получава както при проявяването на снимка. Сравнението ви е много удачно.

— Благодаря ви. Веднага ли искате да говорите с Марго?

— Ако сте в състояние да ми помогнете да направя това, да.

Младият човек погледна часовника си:

— Точно сега би трябвало да е пред дома на Кийтс на Хампстед Хийт. Аз съм с кола. Да ви закарам ли там?

— Това е много любезно от ваша страна, мистър...

— Джетроу. Джони Джетроу.

— А защо именно пред дома на Кийтс? — попита Дърмът, докато слизаха по стълбите.

— Как да ви кажа, в наше време истински художествени фотографии вече не се правят в студио. Стремим се да изглеждат поестествени, по-непосредствени. И по възможност, на интересен фон. Например, да заснемем вечерна рокля на Аскът на фона на затвора Уондсуърт. Или ексцентричен костюм пред дома на някой поет.

Като шофираше бързо, но умело, мистър Джетроу премина по Тотнъм Корт Роуд, прекоси Кемдън Таун и най-сетне навлезе в района на Хампстед Хийт. На тротоара пред дома на Кийтс се разиграваше приятна малка сцена. Стройно момиче, облечено в рокля от прозиращ муселин, придържаше огромна черна шапка. Застанало на колене непосредствено зад него, второ момиче придръпваше роклята на първото така, че да се очертаят добре бедрата и краката му. Едно момиче с фотоапарат им даваше напътствия с плътен дрезгав глас.

— За Бога, Джейн, снижи се. Задникът ти се подава зад дясното й коляно. А така. Не, по-наляво. Така е добре. Не мърдай. Ще направим още една снимка. Този път дръж шапката с двете ръце. Добре. Изправи главата, Елзи. Сега се наведи. Още. Още. Все едно, че трябва да повдигнеш тази цигарена кутия. А така. Чудесно. Готово. Сега иди по-наляво. Заеми същата поза, само че гледай през рамото си. Готово.

— Така и не разбрах защо искаш да снимаш точно задника ми — каза по-скоро сърдито момичето на име Елзи.

— Чудесен задник е, мила. Ще излезе прекрасно — каза фотографката. — А когато си извъръщаш главата брадичката ти е като полумесец, изгряващ над планина. Достатъчно засега.

— Здравсти, Марго — обади се мистър Джетроу.

— А, ти ли си? Какво правиш тук?

— Водя ти посетител. Старши инспектор Крадък от Централния следствен отдел.

Момичето бързо извърна погледа си към Дърмът. Той реши, че тя го оглежда и в това не намери нищо удивително. Хората често реагираха така при срещата си с детективи. Бе възслабо момиче, с ъгловати лакти и колене, но с интересна фигура. Лицето ѝ бе почти изцяло закрито от гъстата ѝ черна коса. Стори му се, че момичето бе възмръсно и не дотам привлекателно. Личеше му обаче, че има характер. Момичето повдигна вежди и без това вече малко приповдигнати от грима, и го заговори.

— С какво мога да ви бъда полезна, старши инспектор Крадък?

— Приятно ми е да се запознаем, мис Бенс. Искях да разбера дали бихте била така любезна да ми отговорите на няколко въпроса във връзка с онова нещастие в Госингтън Хол, близо до Мъч Бенъм. Ако си спомням добре, вие сте била там и сте правила снимки.

Момичето кимна утвърдително.

— Спомням си много добре. Май обаче не ви видях там. Разговарях с друг човек. С инспектор... с инспектор...

— С инспектор Корниш? — подсказа Дърмът.

— Точно така.

— Нас ни привлякоха към този случай по-късно.

— Вие от Скотланд Ярд ли сте?

— Да.

— И какво? Нахълтахте и поехте случая от местната полиция, така ли?

— Не бих казал, ме сме нахълтвали, където и да е. В правомощията на началника на полицията в графството е да решава дали сам да се заеме с един или друг случай, или да го прехвърли на нас.

— И на каква основа взима това решение?

— В зависимост от това, дали случаят е от местна значимост или от по-голяма. Например международна.

— И какво, решил е, че този случай е от международна значимост, така ли?

— Ако кажем „трансатлантическа“ ще бъдем по-точни.

— Това е версията, която се разнася и от вестниците, нали? Всичките намекват, че убиецът, който и да е бил той, искал да очисти Марина Грег, а вместо това видял сметката на някаква клета местна женица. Това вярно ли е или по този начин правят реклама на филма?

— Боя се, че няма особени съмнения относно това, мис Бенс.

— Какво искате да ме питате? Трябва ли да идвам в Скотланд Ярд с вас?

— Единствено ако самата вие желаете това. Ако нямате нищо против, бихме могли да отидем във вашето студио.

— Така е по-добре. Да вървим. Колата ми е ей там.

Тръгна с бърза крачка по тротоара и Дърмът я последва. Джетроу си взе довиждане с тях.

— Довиждане, мила. Няма да ви преча. Сигурен съм, че с инспектора ще споделяте някакви важни тайни — след това Джетроу отиде при двете манекенки и започна оживен разговор с тях.

Марго влезе в колата, отвори другата врата и Дърмът Крадък седна до нея. Тя не проговори и дума, докато шофираше обратно по Тотнъм Корт Роуд. Зави по малката задънена улица, стигна до края ѝ и прекоси един отворен портал.

— Тук си имам място за паркиране — поясни момичето. — Това е мебелен склад и имаха добрината да дадат под наем малко пространство. Сигурно знаете, че паркирането е ужасна мъка в Лондон, макар и навярно да не се занимавате с уличното движение.

— Права сте. То не е моя грижа.

— Убийствата навярно са къде-къде повече за предпочитане — подметна Марго Бенс.

Поведе го към студиото, покани го да седне на един стол и му предложи цигара. След това самата тя потъна в едно кресло срещу него. Иззад завесата от черна коса го стрелна с мрачен и въпросителен поглед.

— Казвайте какво има.

— Ако съм разбрал добре, по време на нещастията вие сте правила снимки.

— Да.

— В професионалното си качество ли присъствахте там?

— Да. Трябваше им човек, който да направи професионални снимки. Често се занимавам с такава работа. Понякога работя и за

филмовите компании, но този път просто трябваше да снимам самото парти, а след това да заснема как Марина Грег и Джейсън Ръд приемат по-важните гости. Местните величия и така нататък.

— Да, разбирам. Била сте с фотоапарата на стълбището, нали?

— Само известно време. Оттам ъгълът на снимане е много удобен. Първо заснемаш хората, които са на стълбището под теб, и след това се извърщаш и ги фотографираш как се ръкуват с Марина. Можеш да ги уловиш от най-различни ракурси без самата ти много да се движиш.

— Знам, разбира се, че вече са ви задали някои въпроси в смисъл, дали сте видяла нещо необичайно, нещо, което да помогне на следствието. Тези въпроси са били от твърде общ характер.

— А вие сега ще ми задавате специализирани въпроси, така ли?

— Да, малко по-специализирани. Оттам, където бяхте, виждаше ли се добре Марина Грег?

— Виждаше се чудесно.

— А Джейсън Ръд?

— И той. Само дето се движеше. Поднасяше напитки, запознаваше местните първенци със знаменитостите и така нататък, поне така предполагам. А що се отнася до тази мисис Бедли, не видях...

— Бедкок.

— Точно така, Бедкок. Та искам да кажа, че не я видях как изпива чашата с отровата. Всъщност, не съм сигурна дали въобще мога да се сетя коя точно беше тя.

— Спомняте ли си пристигането на кмета?

— О, да спомням си го. Беше си сложил и огърлицата, и официалните одежди. Хванах го в едър план, когато се изкачваше по стълбището — направи ми впечатление, че профилът му издава жестокост — и после го заснех, когато се ръкуваше с Марина.

— В такъв случай може би ще се сетите. Мисис Бедкок и съпруга ѝ са били приветствани от Марина непосредствено преди кмета.

— Съжалявам. Въпреки това не мога да си спомня.

— Това няма особено значение. Предполагам, че след като Марина Грег е била в обзора ви вие често сте насочвала погледа си и фотоапарата към нея.

— Точно така. Почти през цялото време. Стремях се да уловя най-подходящите мигове.

— Познавате ли по лице един мъж на име Ардуик Фен?

— Да. Познавам го доста добре. Телевизионен продуцент е. Занимава се и с кино.

— Него снехте ли го?

— Да. Когато идваше отдолу по стълбите. Беше заедно с Лола Брюстър.

— Това стана, след като заснехте кмета, така ли?

Тя се замисли за миг и след това кимна утвърдително.

— А забелязахте ли на Марина Грег в този момент внезапно да ѝ прилошава? Да има някакво необичайно изражение на лицето?

Марго Бенс се приведе напред, отвори цигарена кутия и извади цигара. Запали я. Макар и да не бързаше и му отговори, Дърмът не повтори въпроса си. Изчака, чудейки се каква ли е причината за нейната мудност.

— Защо ми задавате такъв въпрос? — попита внезапно тя.

— Защото е въпрос, на който много държа да получа отговор. Надежден отговор.

— И според вас моят отговор ще е надежден, така ли?

— Да, точно така мисля. Не може да не притежавате навика да наблюдавате много внимателно хорските лица, да следите израженията им, да издебвате най-подходящите моменти.

Тя кимна утвърдително.

— Видяхте ли нещо такова?

— И някой друг го е забелязал, така ли?

— Да. Забелязали са го няколко души. Всичките обаче описаха това, което са видели, по различен начин.

— Как точно го описаха?

— По едно описание била е на път да припадне.

Марго Бенс бавно поклати глава.

— Според друг, на лицето ѝ внезапно се изписала изненада. По думите на трети, придобило застинало изражение.

— Значи, застинало изражение — повтори Марго Бенс замислено.

— Съгласна ли сте с последното описание?

— Не знам. Може би.

— Всъщност, беше използвано по-образно сравнение — каза Дърмът. — Цитираха ми стихове на Тенисън: „Огледалото на късчета разби се. «Проклятието ме настигна» — изплака Дамата от Шалот.“

— Там нямаше огледало — рече Марго Бенс, — обаче ако имаше, нищо чудно и да се беше разбило. — Марго изведнъж стана: — Почакайте. Дето ще ви описвам изражението ѝ, по-добре ще е да ви го покажа.

Дръпна отдалечения край на завесата и за малко изчезна от погледа на Крадък. Той чу нетърпеливото ѝ мърморене.

— Уф, по дяволите — появи се отново тя. — Като търсиш нещо, никога не го намираш. Успях да го открия, все пак.

Доближи се до него и му подаде гланцирана снимка. Той я погледна. Беше една много добра фотография на Дарина Грег. Тя се ръкуваше с жена, застанала с лице към нея и, следователно, с гръб към обектива. Погледът на Марина Грег обаче не бе насочен към жената. Очите ѝ гледаха не в обектива, а някъде вляво от него. Това, което се стори интересно на Дърмът Крадък, бе, че лицето ѝ не изразяваше нищо. Нито болка, нито страх. Жената на снимката бе втренчила поглед в *нещо*. В нещо, което бе видяла и което бе предизвикало толкова силно вълнение у нея, че бе физически неспособна да го изрази, с каквато и да е промяна на изражението на лицето си. Дърмът Крадък си спомни, че такова изражение бе имало лицето на един мъж, който секунди след това бе убит.

— Доволен ли сте? — попита Марго Бенс.

Крадък дълбоко въздъхна:

— Да, благодаря ви... Знаете ли, много е трудно да разбереш дали очевидците не преувеличават, дали понякога просто не си въобразяват, че са видели нещо. В този случай обаче са прави. *Наистина* е имало нещо и тя го е видяла. Може ли да задържа тази снимка?

— О, да. Разбира се. Негативът е у мен.

— Не сте я предоставила на вестниците, нали?

Марго Бенс поклати глава.

— Чудя се защо не сте го направила. В края на краищата, снимката е много драматична. Някой вестник щеше да ви заплати добре за нея.

— Никога не бих сторила такова нещо — отвърна Марго Бенс. — Ако по някаква случайност си надзърнал в нечия душа, не върви да осребряваш видяното.

— Вие познавала ли сте Марина Грег отпреди?

— Не.

— Вие сте от Щатите, нали?

— Родена съм в Англия. Образование обаче получих в Америка. Върнах се тук преди... преди около три години.

Дърмът Крадък кимна с разбиране. Отговорите на неговите въпроси му бяха предварително известни. Имаше ги изписани върху един от многото листове върху бюрото му. Момичето изглеждаше прямо.

— Къде се подготвихте като фотограф? — попита.

— В студиото Райнгардън. Работех известно време при Ендрю Куилп. От него научих много неща.

Студиото „Райнгардън и Ендрю Куилп“. Дърмът Крадък внезапно изостри вниманието си. Тези имена му припомниха нещо.

— Вие сте живяла в Севън Спрингс, нали?

Тя го погледна така, сякаш й стана забавно.

— Изглежда, знаете доста неща за мен. Специална проверка ли сте правил?

— Вие сте една много известна фотографка, мис Бенс. Знаете, че за вас са писани статии. Защо се завърнахте в Англия?

Тя присви рамене.

— Защото обичам промените. Освен това, нали ви казах, че съм родена тук, макар като дете да съм живяла в Щатите.

— Била сте съвсем малка, когато сте отишла там, ако не се лъжа.

— Петгодишна, щом държите да знаете точно.

— Любопитно ми е. Струва ми се, че бихте могли да ми разкажете нещо повече.

Изражението на лицето и внезапно се втвърди.

— Какво искате да кажете?

Дърмът Крадък я погледна в очите и реши да рискува. Нямахше за какво да се залови, освен за студиото „Райнгардън“, за Ендрю Куилп и за името на един град. Изведнъж бе обхванат от усещането, че зад рамото му е застанала мис Марпъл и го окуражава да действа по-смело.

— Струва ми се, че познавате Марина Грег по-добре, отколкото казвате.

Тя се засмя.

— Докажете го, тогава. Само си въобразявате разни неща.

— Наистина ли си въобразявам? Аз мисля, че не. А и това, което ще ви кажа, мис Бенс, може да се докаже, макар и с цената на малко време и усилия. Хайде, мис Бенс, защо не кажете истината? Защо не си признаете, че като малка Марина Грег ви е осиновила и че сте живели при нея четири години?

Марго си пое дълбоко дъх със съскане.

— Мръсно нахално копеле!

Тонът ѝ малко го изненада. Контрастираше твърде рязко с дотогавашното ѝ поведение. Тя се изправи и разтърси черната си грива:

— Добре, добре, вярно е. Марина Грег ме взе в Щатите със себе си. Майка ми имаше осем деца и живееше в някакъв бордей. Едва ли е единствената, която в това положение е писала до разни знаменитости, оплаквала е съдбата си и ги е молила да осиновят някое от децата ѝ. Пошла история.

— Били сте три деца — каза Дърмът. — Три деца, осиновени в различни места и по различно време.

— Точно така. Аз, Род и Енгъс. Енгъс бе малко по-голям от мен, а Род бе бебче. Чудесно си живеехме! Наистина чудесно! — в гласа ѝ се прокрадна подигравателна нотка. — Всичко си имахме. И дрехи, и коли, и прекрасен дом, и бавачки. И в добри училища се изучихме, и с вкусна храна се хранехме. Наистина всичко си имахме. И „мамче“ си имахме. „Мамче“ в кавички. То си играеше ролята, демонстрираше грижовност, правеше си снимки с нас. Много трогателна история, наистина.

— Тя обаче наистина е искала да има деца — прекъсна я Дърмът Крадък. — Не сте ли съгласна, че това е самата истина? Че не ви е осиновила, за да си прави самореклама?

— Може и така да е. Всъщност, прав сте. Искаше да има деца. *Нас* обаче не ни искаше. Въобще не ни искаше. Просто играеше театър. „Моето семейство“ или „Колко е славно да си семеен“. А Изи ѝ вървя по акъла. Можеше да постъпи и по-умно.

— Изи? За Айсидър Райт ли ви е думата?

— Да, за нейния трети или четвърти съпруг, забравих точно кой по ред. Той бе наистина прекрасен човек. Струва ми се, че я разбираше, а понякога се вълнуваше и за нас. Нямаше нагласата на баща. Всъщност, интересуваха го само собствените му писания. Чела съм някои от тях. Излъчват скръб и жестокост, но са силни. Мисля, че някой ден хората ще го оценят като голя писател.

— И всичко това докога продължи?

Усмивката на Марго Бенс внезапно се изкриви:

— До момента, когато тази роля ѝ омръзна. Всъщност, не съм права. До момента, когато разбра, че ще има дете.

Марго горчиво се засмя:

— Тогава дойде и нашия ред. Престанахме да бъдем желани. Бяхме си свършили работата като отдушник на чувствата ѝ, но в действителност съвсем не ѝ бяхме домилели. Хич не ѝ пукаше за нас. Иначе, както му е редът, пенсионирани по всички правила. Осигури ни къща, настойница, пари за образованието ни и по една хубава сума за стартиране в живота. Никой не може да твърди, че не се е отнесла коректно и благородно с нас. Работата е там, че *никога* не ни бе желала. Бе способна да обича само свое собствено дете.

— Не можете да я укорявате за това — каза тихо Дърмът.

— Не я укорявам, задето е искала да има свое собствено дете. С нас обаче какво направи? Откъсна ни от собствените ни родители. От средата, към която принадлежахме. Майка ми ме продаде за паница леща, ако щете, но не го е направила за своя собствена изгода. Продала ме е, защото е била проста жена и е мислила, че ще заживея „човешки“ и ще получа „образование“ и въобще ще си живея живота. Мислела ми е доброто. Добро ли? Ох, де да знаеше!

— Както виждам, все още сте изпълнена с горчивина.

— Вече не съм. Вече я изживях. Ако сега говоря така, то е, защото ме върнахте към спомените ми. Защото ме върнахте към онези дни. На всички тогава ни стана много мъчно.

— На всичките вас, така ли?

— Е, не на Род. Характерът му не бе такъв, а и самият той тогава бе твърде малък. Енгъс обаче изпита същите чувства, каквито и аз. Струва ми се обаче, че бе по-отмъстителен по душа. Каза, че когато порасне, ще убие детето ѝ.

— Знаете ли какво се случи с детето ѝ?

— Разбира се, че знам. Всички знаят. Просто се бе побъркала на тема свое собствено дете, а то пък взе, че се роди малоумно. Така й се пада. Малоумно или не, нас не пожела да ни приеме обратно.

— Ненавиждате я.

— А защо да не я ненавиждам? Тя ми стори най-лошото нещо, което един човек може да стори на друг. Да го убеждава, че милее за него и че го обича, а после да му даде да разбере, че всичко това е било преструвка.

— А какво стана сетне с вашите двама... нека ги наречем братя?

— А, сетне съдбата ни раздели. Род се занимава с фермерство нейде из Средния Запад. Той си е оптимист по нагласа и никога не е изпадал в униние. За Енгъс не знам нищо. Не поддържаме връзка.

— Той остана ли си с желанието да отмъщава?

— Не ми се вярва — отвърна Марго. — Отмъщението не е нещо, което човек желае до края на живота си. Последния път, когато се видяхме, ми каза, че ще става артист. Не знам дали го е направил.

— *Вие* обаче не сте забравила нищо — каза Дърмът.

— Вярно е, нищо не съм забравила — потвърди Марго Бенс.

— Марина Грег изненада ли се, когато ви видя? Тя ли пожела да дойдете на партито именно *вие*, за да ви достави удоволствие?

— Тя ли? — момичето се усмихна презрително. — Тя и хабер си нямаше кого ще изпратят. Беше ми любопитно да я видя, затова се натиснах да отида именно аз. Имам връзки с хората от киностудиото, така че го уредих — Марго удари с ръка върху масата. — Тя даже не ме позна. Какво ще кажете за това? Живях при нея четири години. От петгодишна до деветгодишна възраст, а тя въобще не ме позна.

— Децата се изменят — отбеляза Дърмът Крадък. — Изменят се толкова много, ме понякога наистина не можеш да ги познаеш. Онзи ден се видях с една моя племенница. Уверявам ви, че ако я бях срещнал улицата, нямаше да я позная.

— Това защо ми го казвате? За да ме успокоите ли? Това никак не ме интересува. Всъщност, нека да бъда искрена. Интересува ме. Не ми е все едно. Марина винаги е излъчвала някакво вълшебно обаяние. Можеш да я мразиш, но няма как да не й признаеш това.

— *Вие* казахте ли й коя сте?

Марго поклати глава.

— Не, не й казах. Никога не бих го направила.

— Опитайте ли се да я отровите, мис Бенс?

Настроението на Марго се промени. Изправи се и се засмя.

— Що за смехотворни въпроси ми задавате? Впрочем, сигурно това е ваше задължение. Не. Уверявам ви, че не съм я убила.

— Не ви зададох такъв въпрос, мис Бенс.

Тя го погледна, озадачена.

— Марина Грег — продължи той, — все още е жива.

— Докога?

— Какво искате да кажете?

— Не допускате ли, инспекторе, че някой ще повтори опита си? И че втория път може и да успее?

— Ще бъдат взети предпазни мерки.

— А, разбира се, че ще бъдат взети. Влюбеният съпруг ще се погрижи за нея и ще я предпази от всякакво зло.

Дърмът внимателно се вслуша в подигравателния й тон.

— А вие какво имахте предвид, когато казахте, че не сте ми задал такъв въпрос? — попита го тя с внезапно наежен глас.

— Попитах ви дали сте се опитала да я убиете. Вие ми отговорихте, че не сте я убила. Това е вярно, но *някой* все пак умря. *Някой* все пак бе убит.

— А, искате да кажете, ме съм се опитала да убия Марина, а вместо това съм убила мисис Едикояси. Добре, ще ви отговоря съвсем ясно. Не съм се опитвала да отрова Марина и не съм отравяла мисис Бедкок.

— Обаче може би знаете кой го е сторил?

— Не знам нищо, инспекторе, уверявам ви.

— Може би имате някакво предположение?

— Човек винаги може да предполага какво ли не — Марго се усмихна подигравателно. — Може да бъде кой ли не. Например онзи робот, чернокосата секретарка, елегантният Хейли Престън, слугите, прислужниците, масажистът, фризьорът, някой от киностудиото. *Някой от тях може да не е такъв, за какъвто се представя.*

Дърмът неволно направи стъпка напред и Марго енергично поклати глава.

— Спокойно, инспекторе. Само ви дразня. *Някой* наистина иска да очисти Марина, но нямам представа кой може да е. Нямам никаква представа, уверявам ви.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

В дома си на Обри Клоуз номер 16 младата мисис Бейкър водеше разговор със съпруга си. Джим Бейкър, русокос великан с представителна външност, бе съсредоточил вниманието си върху сглобяването на детско пластмасово самолетче.

— Съседи! — възкликна Чери, като отметна гъстата си черна коса. — Аман от съседи!

Внимателно вдигна капака на тигана, поставен върху печката, и след това старателно прехвърли съдържанието му в две чинии, като в едната сипа повече, отколкото в другата. Постави по-пълната чиния пред съпруга си.

— Мешана скара — обяви тя.

Джим подуши скарата с удоволствие.

— Това си го бива — одобри той. — Да не би днес да имам рожден ден?

— Трябва да се храниш добре — отвърна Чери.

В червено-бялата си престилка изглеждаше много хубавка. Джим Бейкър отмести встрани детайлите един свръхзвук бомбардировач, за да освободи повече място за чинията.

— Това последното кой ти го каза? — попита усмивка.

— Мис Марпъл — отвърна Чери. — Ако питаш мен — продължи тя, след като седна срещу Джим и придърпа своята чиния към себе си, — и тя не би изгубила, ако започне да се храни малко *по-добре*. Оная, дъртата котка, я тъпче само с тестени изделия. Главата ѝ не може да измисли нищо по-добро от „хубав кекс“, „хубав пудинг“ или „чудни макарони“. Пудинги със сладка заливка и толкоз. Че и по пъл ден ѝ надува главата. Не млъква.

— Е, то на инвалидите сигурно точно такава храна им трябва — каза Джим разсеяно.

— Инвалид! — отвърна с негодувание Чери. — Мис Марпъл не е инвалид. Просто е стара. Че и навсякъде си вре носа.

— Коя, мис Марпъл ли?

— Не. Оная жена, мис Найт. И ми дава акъл какво да правя. Обяснява ми как трябвало да готвя. Чунким разбира от готвене, колкото аз.

— Като готвачка нямаш грешка, Чери — потвърди одобрително Джим.

— Готвенето иска чалъм — каза Чери. — Искан да си вършиш работата като хората.

— Е, ти това го умееш — засмя се Джим. — А твоята мис Марпъл защо все пак е казала, че трябва да се храня добре? Да не би да ме е намерила за изпосталял, когато онзи ден отидох да й монтирам шкафче в банята?

Чери се засмя.

— Ще ти кажа, какво ми рече. Рече ми: „Имаш красив съпруг, мила. Много красив съпруг“. Рече го също като в телесериалите.

— Надявам се, че си се съгласила с нея — ухили се Джим.

— Казах й, че нищо ти няма.

— Че нищо ми няма. Браво. Много деликатно си се изразила.

— А сетне ми рече: „Трябва да се грижиш за съпруга си мила. Да го храниш добре. Мъжете обичат храната да е много и да е вкусна“.

— Браво, браво.

— И ми каза да те храня с повече риба и да не купувам готови манджи и само да ги претоплям. Аз и без това не го правя — добави самодоволно Чери.

— Няма свестен вкус — съгласи се Джим.

— Щеше да забелязваш по-често какво ядеш — каза Чери, — ако не си запълваше цялото свободно време с тези бомбардировачи. Само не ми казвай, че си купил този модел като коледен подарък за племенника си Майкъл. Купил си го, за да си играеш ти.

— Майкъл още е малък за такива сложни модели — оправда се Джим.

— Както те гледам, май си решил да се занимаваш с него цялата вечер. Не е ли по-добре да си пуснем малко музика. Ти купи ли тази нова плоча, за която ми говореше?

— Купих я. „1812 година“ от Чайковски.

— Това е оная, в която имаше и духовна музика, нали? — Чери направи гримаса. — На мисис Хартуъл хич няма да й е приятно. Аман от съседите! Все се оплакват от нещо или мърморят. Трудно ми е да

определя кои са по-калпави: Хартуълови или Барнеби. Хартуълови са ми чукали по стената дори преди да стане единадесет без двадесет. Прекаляват. Че то и телевизията и Би Би Си свършват предаванията си по-късно. Защо пък да не можем да си позволим да послушаме *малко* музика, щом ни прави удоволствие? Откъде-накъде ще ми казват да намалявам звука?

— Тази музика не може да се слуша тихо — рече авторитетно Джим. — Ако не я пуснеш силно, не можеш да хванеш тоналността. Това всички го знаят. Това е всеизвестно в музикалните среди. Аз оплаквам ли се от тяхната котка? Винаги идва да ми рови лехите точно, след като съм ги подравнил.

— Знаеш ли, Джим, това място ми писна.

— Когато живеехме в Хъдерсфилд съседите не пречеха — отбеляза Джим.

— Там беше друго. Там си бяхме независими. Там си помагахме. Ние на тях, те на нас. Обаче не си пъхахме носа в техните работи. Май в тези нови квартали човек не може да има добри отношения със съседите си. Може би заради това, че всичките сме пришълци. Нямах представа как ме дразнят всички тези клюки и подмятания, да не говорим за писмените жалби до общината. Хората в истинските градове нямат свободно време, за да се занимават с такива глупости.

— Тук май си права, моето момиче.

— Харесва ли ти тук, Джим?

— Работата си я бива. А и къщата си е чисто нова. Е, щеше да е добре да има малко повече помещения, че да мога да си направя работилница.

— В началото и на мен много ми хареса, обаче вече не съм сигурна дали е така. И къщата ми хареса, и синята боя ми хареса, и банята ми хареса. Не ми харесват обаче нито хората, нито манталитета им. Аз казах ли ти, че Лили Прайс скъса с онзи, нейния Хари? Знаеш ли какво станало? Отишли да оглеждат къщата и тя насмалко щяла да изпадне от прозореца. Каза ми, че Хари през това време стоял и гледал като пукал.

— Радвам се, че го е направила. Този човек още когато го видях, разбрах, че нищо не чини — каза Джим.

— Откъде-накъде пък трябва, щом очаква дете от него, задължително да се жени? Той и без това се дърпал. Не е стока. Това и

мис Марпъл го разбрала — добави Чери замислено. — Каза го на Лили. Тя първоначално решила, че мис Марпъл е откачила.

— Мис Марпъл ли? Аз пък не знаех, че го познава.

— А, видяла го е. Това станало в деня, когато се разхождала из нашия квартал, паднала и мисис Бедкок я прибрала у дома си. Ти как мислиш, Артър ще се ожени ли за мисис Бейн?

Джим се намръщи, защото бе взел в ръка парче от бомбардировача и бе започнал да чете указанията.

— Слушай ме, когато разговарям с теб — скара му се Чери.

— Ти какво каза?

— Казах ти нещо за Артър Бедкок и Мери Бейн.

— За Бога, Чери, че жена му още не е изстинала! Страшна работа сте вие, жените. Чух, че човекът още не бил дошъл на себе си. Подскачал, когато го заговорят.

— Странна работа. Чудно ми е, че е приел нещата толкова надълбоко. Ти какво мислиш?

— Би ли поразчистила тази част на масата? — попита Джим, който бе решил да не се преструва, че го интересуват проблемите на неговите съседи. — Искам малко да подредя тези детайли.

Чери въздъхна отчаяно.

— В тази къща трябва да си изстребител или бомбардировач, за да ти обърнат внимание — каза тя горчиво. — Аман от тези играчки!

Взе приборите и ги занесе до умивалника. Реши да не се занимава веднага с тях — гледаше да мие чинии колкото се може по-рядко — и вместо това облече кадифеното сако и се запъти към изхода.

— Ще отскоча за малко до Гладис Диксън — подхвърли през рамо към Джим. — Ще я помоля да ми услужи с някоя от кройките си от „Вог“.

— Върви, върви — рече Джим, надвесил се над самолета.

След като отправи сърдит поглед към вратата на съседите си, Чери зави и се оказа пред дома на Бленъм Клоуз номер 16. Входната врата бе отворена. Чери почука, влезе в антрето и извика.

— Глади тук ли е?

— Ти ли си, Чери? — мисис Диксън се подаде от кухнята. — Горее, в стаята си. Шие нещо.

— Ще отида при нея.

Чери се изкачи по стълбите до горния етаж и влезе в малка спалня. Там Гладис пълно момиче с невзрачно лице, бе коленичило на пода над хартиена кройка. От устата ѝ стърчаха няколко карфици.

— Здравсти, Чери. Я виж какво взех от разпродажбата в „Харпър“ в Мъч Бенхъм. Ще направя още една пола също като онази, териленовата, ти я знаеш.

— Онази бе много хубава — каза Чери. Гладис тежко се изправи.

— Поотпуснала съм се — оплака се тя.

— Не би трябвало да се занимаваш с такива работи непосредствено след вечеря. Искам да кажа, да се навеждаш.

— Трябва да сваля някое и друго кило — рече Гладис и седна на кревата.

— Има ли нещо ново в студиото? — попита Чери, винаги жадна за новини от филмовия свят.

— Нищо особено. Само дето Марина Грег вчера отново се появи за снимки и взе, че вдигна скандал.

— По какъв повод?

— Не ѝ харесал вкуса на кафето. Нали знаеш, че всяка сутрин има почивка за кафе. Тя отпила малко и каза, че не било наред. Това са глупости, разбира се, защото не може да не е наред. Носят ни го в кана направо от бюфета. На нея, разбира се, винаги ѝ го наливам в специална порцеланова чашка, но кафето си е същото. Нали си съгласна, че не може да не е наред?

— Предполагам, че е зле с нервите — каза Чери. — И какво точно стана?

— Нищо особено. Дойде мистър Ръд и я успокои. Няма грешка в това отношение. Взе кафето и го изля в умивалника.

— Това ми се вижда глупаво — рече бавно Чери.

— Защо, какво искаш да кажеш?

— Ами, ако на кафето му е имало нещо, вече никой няма да може да го установи.

— Че ти допускаш ли наистина да е имало нещо? — попита разтревожено Гладис.

— Знае ли човек? — Чери сви рамене. — Оказа се, че по време на партито питието в чашата ѝ не е било наред. Защо да не може да се случи същото и с кафето ѝ? Човек, не успее ли веднъж, опитва отново.

Гладис потрепери.

— Не ми харесва тази работа, Чери — призна тя. — Че някой наистина ѝ има зъб. Да знаеш, че получава заплашителни писма? Пък и да не ти говоря за онази работа с бюста преди няколко дена.

— Какъв бюст?

— Мраморен бюст. От декора на стая в австрийски дворец. С едно смешно име. Шотбраун или нещо от този род. Декорът беше на стая, пълна с картини, порцелан и мраморни бюстове. Този бюст беше на поставка, ама май не го бяха закрепили както трябва. Та като мина един голям камион по шосето, от вибрациите взе, че падна. Точно върху стола, където трябваше да седи Марина по време на снимките, когато разговаря с граф Едикойси. Стана целия на парчетии. Голям късмет извадихме, че не стана по време на снимките. Мистър Ръд рече да не ѝ казваме и думичка за случилото се и донесе друг стол. Когато Марина дойде вчера и попита защо са сменили стола, той ѝ каза, че предишният не съответствал на тогавашния стил. Обаче мога да ти кажа, че и на него тази работа хич не му беше приятна.

Двете момичета се спогледаха.

— Това е много любопитно... — започна бавно Чери.

— И все пак...

— Реших да не работя повече в бюфета на студиото — съобщи ѝ Гладис.

— Защо? Та тебе никой не иска да те трови или да ти хвърля мраморни бюстове върху главата.

— Така е. Ама невинаги става зян този, когото са нарочили. Може да си изпати някой друг. Я виж какво ѝ се случи на Хедър Бедкок.

— Права си.

— Знаеш ли — каза Гладис, — в този ден и аз бях в Госингтън Хол. Като сервитьорка. Бях съвсем близо до тях в този момент.

— В кой момент? Когато Хедър умря?

— Не. Когато разля коктейла. Накваси цялата си рокля. Хубава рокля беше, от морскосин найлон. Беше чисто нова. Много странно беше.

— Кое ти се видя странно?

— Нещо, което тогава не съобразих. После обаче се замислих за него и ми се видя странно.

Чери я погледна в очакване. Бе приела думата „странно“ в буквалния смисъл.

— Та кажи, за Бога, де, какво беше странно — подкани тя приятелката си.

— Ами почти съм сигурна, че тя го направи нарочно.

— Че нарочно е разляла коктейла, така ли?

— Да. И това го намирам за странно, не си съгласна?

— Върху чисто нова рокля? Не мога да повярвам.

— Чудя се — продължи Гладис, — какво ще прави Артър Бедкок с дрехите на Хедър. На тая рокля нищо й няма. От нея бих могла да направя чудесна пола. Ти как смяташ, дали Артър Бедкок ще реши, че е некрасиво от моя страна, ако му предложи да я купя от него? Наистина нищо й няма, а пък платът е чуден.

— Ами на теб — Чери се поколеба, — няма ли да ти е неудобно?

— Кое да ми е неудобно?

— Ами... Да облечеш дрехата на мъртва жена. Искам да кажа, на жена, която е умряла по този начин.

Гладис я погледна.

— Това не го бях съобщила — замисли се тя, но след малко продължи с бодър глас. — Ами че какво значение има? Нали и без това, когато купуваме дрехи от втора ръка, знаем, че е най-вероятно да ги е носил някой, който е умрял.

— Да, де, обаче не е съвсем същото.

— Много хубава рокля е — повтори Гладис. — Чуден син цвят, а платът е наистина скъп. А колкото до онази странна работа — продължи тя замислено, — ще взема утре да се отбия при мистър Джузепе да разменя две думи с него.

— Кого имаш предвид? Италианският иконом ли?

— Да. Страшно е красив. Очите му блестят. И е страхотно темпераментен. Да знаеш само как ни закача нас, момичетата, когато ни извикат да свършим някаква работа там — изкикоти се Гладис. — Ние обаче не му се сърдим. Понякога е страшно мил. Та може би няма да е зле да му кажа какво съм видяла и да го попитам какво да направя.

— Според мен, нямаш нищо за казване — рече Чери.

— Ами защо, странно си беше — настоя Гладис, предизвикателно държейки на своето.

— Според мен — каза Чери — ти просто си търсиш предлог за разговор с мистър Джузепе. Внимавай, моето момиче. Знаеш какви са италианците. С гореща кръв и горещ темперамент.

Гладис въздъхна замечтано.

Чери погледна месестото и покрито с петна лице на приятелката си и реши, че предупреждението ѝ е неуместно. Мистър Джузепе навярно имаше възможности за по-добър улов.

II.

— Какво правим? — попита доктор Хейдък. — Пак разплитаме, както виждам.

Премести погледа си от мис Марпъл към купчина бяла пухкава прежда.

— Именно вие ме посъветвахте да разплитам, след като не ми е по силите да плета — припомни му мис Марпъл.

— Виждам, че сте приела съвета ми присърце.

— Направих няколко грешки при плетенето още в самото начало. Плетката не се получи, така че ми се наложи да разплета всичко... Много сложна плетка се оказа.

— Че какво са сложните плетки за вас? Нищо работа.

— Боя се, че при сегашното състояние на зрението ми би трябвало да се ограничи само с най-прости плетки.

— С риска да бъда банален ще ви кажа, че съм поласкан от това, че следвате съветите ми.

— Та няма не съм следвала винаги вашите съвети, доктор Хейдък?

— Следвате ги единствено, когато ви изнася.

— Кажете ми, докторе, няма наистина именно плетенето имахте предвид, когато ми дадохте този съвет?

Докторът забеляза закачливостта в погледа ѝ и отвърна също така дяволито:

— Как напредва разплитането на убийството?

— Страхувам се, че умът ми е изгубил някогашната си острота — поклати глава мис Марпъл и въздъхна.

— Глупости — рече доктор Хейдък. — Само не ми казвайте, че вече не сте стигнала до *някакви* изводи.

— Естествено, че стигнах до изводи. И то съвсем определени.

— Като например? — полюбопитства Хейдък.

— Ако в онзи ден някой е пипал тази чаша, а не виждам как това е могло да бъде сторено...

— Извършителят е могъл да зареди предварително отровата в пипетка — прекъсна я Хейдък.

— Подхождате наистина професионално към нещата — рече мис Марпъл с възхищение. — Даже и при това положение ми се вижда много странно, че никой не е забелязал нищо.

— Какво излиза? Че убийството трябва не само да се извършва, но и да бъде забелязано. Така ли?

— Разбирате много добре какво искам да кажа — отвърна мис Марпъл.

— Убиецът не е могъл да избегне определен риск.

— Не ще и дума. *Това* не го оспорвам дори и за миг. Открих обаче, след като направих необходимите проучвания, че там са присъствали между осемнадесет и двадесет души. Струва ми се, че от двадесет души *поне един* е трябвало да забележи това действие.

Хейдък изрази съгласието си с кимване.

— Да. Звучи логично. Очевидно обаче, никой не го е забелязал.

— Дали наистина е така — рече мис Марпъл замислено.

— Какво точно имате предвид?

— Добре. Съществуват три възможности. Излизам от предпоставката, че поне един човек *е трябвало* да забележи нещо. Един от двадесетте. Струва ми се, че такова предположение е правдоподобно.

— Карате ме да се сещам за тези ужасни упражнения по вероятност — каза Хейдък, — където шестима мъже имат бели шапки, а други шестима — черни, и трябва по математически път да се установи вероятността шапките им да се смесят в една или друга пропорция. То започнете да разсъждавате по този начин, не след дълго ще откачите, позволете ми да ви уверя в това.

— Такъв подход въобще не ми дойде на ум — успокои го мис Марпъл. — Просто реших да помисля кое би било най-правдоподобно...

— Да — рече Хейдък замислено. — За това ви бива. И винаги ви е бивало.

— Не можете да не се съгласите — поде мис Марпъл, — че от двадесет души поне един ще бъде наблюдателен.

— Предавам се — рече Хейдък. — Хайде да чуем трите възможности.

— Боя се, че ще трябва да ги изложя в съвсем общи линии — каза мис Марпъл. — Още не съм ги обмислила обстойно. Инспектор Крадък, а вероятно преди него и Франк Корниш навярно са разпитали всички, които са били там, така че най-естественото би било, ако някой е видял нещо подобно, веднага да им го е съобщил.

— Това ли е едната от възможностите?

— Не, разбира се — каза мис Марпъл, — защото това не е станало. Трябва да анализираме защо, ако някой *действително* е видял нещо, не го е съобщил?

— Слушам ви.

— Първа възможност — започна мис Марпъл, а бузите ѝ поруменияха от оживление. — Човекът, който е забелязал нещо, не е разбрал какво всъщност е видял. Това би означавало, естествено, че такъв човек би трябвало да е най-малкото глуповат. Да е човек, който — нека се изразя така — може да използва очите си, но не и мозъка си. Човек от тези, които, ако ги запиташ „Видя ли някой да слага нещо в чашата на Марина Грег?“ ще отговори „Не съм“, но ако му зададеш въпроса „Видя ли някой да поставя ръката си върху чашата на Марина Грег?“ ще отговори „А, видях, разбира се“.

Хейдък се засмя.

— Съгласен съм, че често забравяме наличието на тъпаци сред нас. Добре, приемам правдоподобността на първата възможност. Тъпакът е забелязал действието, но не е схванал значението му. Коя е втората възможност?

— Тя изглежда по-малко вероятна, но *все пак* съществува като възможност. Извършителят е могъл да бъде човек, за когото поставянето на нещо в чаши се е приело от останалите като нещо естествено.

— Почакайте, почакайте. Бихте ли се изразила малко по-ясно?

— Струва ми се, че днес хората непрестанно добавят разни неща към това, което ядат и пият — обясни мис Марпъл. — По мое време поглъщането на лекарства по време на храна пред погледите на други хора се смяташе за проява на много лоши обноски. Приравняваше се към секненето пред други по време на вечеря. Просто *не беше прието*. Ако на човек му се наложеше да вземе някакви лекарства във вид на капсули, хапчета или течности, излизаше от стаята и там ги поемаше. Днес нравите са различни. Когато гостувах на племенника си Реймънд,

забелязах, че някои от гостите му носеха със себе си голямо количество флакончета, пълни с хапчета и капсули. Поглъщаха ги по време на ядене, преди ядене и след ядене. Носеха купища аспирина и други подобни в чантите си и ги гълтаха непрестанно. И с чая си, и със следобедното кафе. Нали разбирате какво искам да ви кажа?

— Разбрах — каза Хейдък. — Разбрах ви и това ми се вижда интересно. Искате да кажете, че някой... я по-добре ми го разкажете със свои думи.

— Искам да кажа, че би било напълно възможно, макар и много дръзко, някой да е взел въпросната чаша, да е преценил, че другите ще помислят, че след като я държи в собствената си ръка, това си е неговата чаша и да е сипал в нея това, което си е наумил, съвсем *неприкрито*. Би могъл да разчита, че това въобще няма да впечатли никого.

— Все пак, не би могъл да бъде напълно уверен в последното — отбеляза Хайдък.

— Така е — съгласи се мис Марпъл. — Това би било рисковано. Става обаче дума за риск, който някой би могъл да поеме. Остава и третата възможност.

— Значи, първата възможност е свързана с тъпак. Втората, с наглост. Коя е третата?

— Третата възможност е някой да е видял какво е станало, но умишлено да крие това.

— Защо? — намръщи се Хейдък. — Да не би да намеквате за изнудване? Ако е така...

— Ако е така — каза мис Марпъл, — това би било много опасно.

— Вярно е — докторът втренчи поглед в спокойната стара дама с бяла плетка в скута си. — Третата възможност ли ви се струва най-вероятна?

— Не — каза мис Марпъл. — Не бих казала това. Все още нямам достатъчно основания да го твърдя. Нещата ще стоят иначе — добави тя предпазливо, — ако още някой бъде убит.

— Смятате ли, че още някой ще бъде убит?

— Надявам се това да не се случи. Моля се на Бога да не стане. Обаче тези неща стават толкова често, доктор Хейдък. Това е тъжното и страшното. Стават много често.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ела закачи слушалката, усмихна се и излезе от кабинката на уличния телефон. Беше доволна от себе си.

„Старши инспектор Крадък“, каза си тя на ум, „аз съм поне два пъти по-кадърна от теб. Всичко знам.“

Представи си с голямо удоволствие реакцията, която бе предизвикала у телефонния си събеседник. Как ли бе приел заплашителния тих шепот, идващ от слушалката? „*Видях те...*“

Краищата на устата ѝ се извиха в жестока котешка усмивка. Навярно в момента щеше да представлява интерес за някой студент по психология. Усещането за власт я бе облагодавало едва от няколко дни и тя все още не си даваше напълно сметка колко много я бе опиянило то.

„Отново тази проклета бабичка“, помисли си Ела. Усещаше погледа на мисис Бантри почти физически, докато завиваше по алеята.

Без каквато и да е причина си спомни за една поговорка.

Веднъж със стомна за вода, дважд със стомна за вода... Глупости. Никой нямаше да разбере, че именно тя бе произнесла тези заплашителни думи. Кихна.

„Пак пустата му сенна хрема“, помисли си Ела Зелински.

Когато се прибра в кабинета си, видя, че Джейсън Ръд е застанал до прозореца. Той се извърна.

— Нямах представа къде си.

— Наложих ми се да поговоря с градинаря. Имаше... — тя спря по средата на изречението, като видя изражението на Джейсън. — Какво ти е?

Очите му бяха по-хлътнали от всякога. Всякаква следа от веселието на клоун бе изчезнала. Пред нея стоеше един напрегнат мъж. И по-рано го беше виждала напрегнат, но никога чак в такова състояние.

— Какво ти е? — повтори тя. Той ѝ подаде къс хартия.

— Ето анализа на онова кафе. Кафето, което Марина намери за странно и не пожела да пие.

— Как успя да го дадеш за химически анализ? — тя бе изненадана. — Нали го изля в умивалника? Сама видях как го направи. Голямата му уста се изкриви в усмивка.

— Доста съм сръчен в ръцете, Ела. Това май не го знаеше, нали? Така е, излях по-голямата част от него, но запазих малко и го дадох за анализ.

Тя погледна листа, който държеше в ръката си.

— *Арсеник* — прочете тихо. В гласа ѝ имаше недоверие.

— Да, арсеник.

— Значи, Марина е била права, когато каза, че ѝ горчи?

— За това не е била права. Арсеникът няма вкус. Инстинктът ѝ обаче не я е подвел.

— А пък ние си помислихме, че това е истерия!

— Тя наистина е изпаднала в истерия. Че кой няма да изпадне в истерия на нейно място? Онази жена умря буквално пред очите ѝ. Непрестанно получава заплашителни писма, едно след друго. Днес появи ли се нещо?

Ела поклати глава в знак на отрицание.

— Кой ли оставя тези боклуци? Всъщност, това едва ли е трудно. През тези широко отворени прозорци би могъл да се промъкне всеки.

— Според теб какво би трябвало да направим? Да залостим всички врати и прозорци? В тази горещина? Пък и нали най-сетне в имението има охрана.

— Така е, а и не бих искал Марина да се наплаши още повече. Заплашителните писма не ме смущават. Обаче арсеникът, Ела, е нещо съвсем различно.

— В този дом никой не би могъл да постави нещо в храната.

— Така ли мислиш, Ела? Сигурна ли ся?

— Опита ли се да го стори някой, ще го видят. Никой...

Джейсън я прекъсна.

— Хората за пари са готови на всичко, Ела.

— Едва ли и на убийство.

— И на убийство са готови. Пък и могат да не разберат, че извършват убийство. Прислугата...

— На прислугата ѝ имам доверие.

— Не знам дали бих изпитвал пълно доверие в Джузепе, когато става дума за пари. Вярно, че работа при нас от доста време, но все

пак...

— Джейсън, трябва ли да се измъчваш по този начин?

Той се отпусна в креслото. Наведе се и дългите му ръце се провесиха между коленете му.

— Какво да правим? — пророни той бавно и тихо. — Боже мой, какво да правим?

Ела не каза нищо. Продължи да го наблюдава.

— Тук се чувстваше щастлива — продължи Джейсън Говореше повече на себе си, отколкото на Ела, втренчил поглед някъде между коленете си, в килима. Ако бе повдигнал очи, изражението на лицето на Ела може би щеше да го изненада.

— Беше щастлива — повтори той. — Очакваше да бъде щастлива и *наистина* беше щастлива. Каза го в онзи ден, деня, в който онази дама, мисис... как ѝ беше името?

— Да не е мисис Бантри?

— Да, в деня, когато мисис Бантри дойде на чай. Каза, че мястото „излъчва покой“. Каза, че най-сетне е намерила място, където може да пусне корени и да се чувства щастлива и в безопасност. Каква ти безопасност, Боже мой!

— И след това ли беше щастлива? — в гласа на Ела имаше лека ирония. — Цялата работа звучи като приказка за феи.

— Така или иначе, тя си вярваше.

— Ти обаче не повярва в това — каза Ела. — Нали никога не повярва в това?

Джейсън Ръд се усмихна.

— Разбира се, че не повярвах. Обаче реших, че тук може да поживее година или две в мир и спокойствие. И че за това време щеше да стане нов човек. Да си възвърне вярата в себе си. Тя може да изпитва щастие. Когато е щастлива, прилича на дете. И точно *това* трябваше да ни се случи сега!

Ела се размърда нетърпеливо.

— На всички ни се случват неприятни неща — каза тя грубо. — Такъв е животът. Едни от нас се научаваме да живеем с тях, други не успяват. Тя е от тези, които не успяват.

Кихна.

— Пак ли страдаш от сенна хрема?

— Да. Между другото, Джузепе замина за Лондон.

Джейсън бе леко изненадан.

— За Лондон ли? Защо.

— Имал си някакви семейни неприятности. Имал роднини в Сохо и един от тях е безнадеждно болен. Поискал разрешение от Марина и тя му позволила да си вземе почивен ден. Тази вечер ще се прибере. Нали нямаш нищо против?

— Не — отвърна Джейсън. — Нямам...

Стана и започна да се разхожда.

— Де да можех да я отведа още сега. Веднага.

— Да я накараш да зареже филма? Я си помисли.

— Мисля си единствено за Марина. Не ме ли разбираш? Тя е в опасност. За друго не мога да мисля.

Ела понечи да каже нещо, но не го направи. Опита се да приглуши още едно кихане и се изправи.

— Май ще трябва да направя инхалация.

Излезе от стаята и се запъти към спалнята си. В главата ѝ се въртеше едно име.

„Марина... Марина... Марина... Все Марина.“

Почувства, как в нея се надига гняв. Потисна го. Отиде в банята и взе аерозола. Пъхна накрайника му в едната си ноздра и натисна бутона.

Закъсня само с една секунда. Мозъкът ѝ разпозна непривичното ухание на горчиви бадеми, но не подаде сигнал достатъчно бързо, за да спре натиска на пръстите.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

Франк Корниш затвори телефона.

— Мис Брюстър днес е извън Лондон — съобщи той.

— Така ли? — учуди се Крадък.

— Мислиш ли, че тя...

— Не знам. Не ми се вярва, но просто не знам. Ардуик Фен Къде е?

— И него го няма. Оставих му бележка да ти позвъни. И Марго Бенс, фотографката, е нейде из провинцията. Педерастичният ѝ съдружник не знае къде точно. Или поне така ми каза. Че и икономът е отпрашил за Лондон.

— Чудя се — каза замислено Крадък, — дали този иконом не е решил да изчезне въобще. По начало изпитвам недоверие към приказките за умиращи роднини. Защо е бързал толкова много да замине за Лондон именно днес?

— За него не е представлявало никаква трудност да постави цианкалия в спрея, преди да замине.

— За никого не би представлявало трудност.

— Все пак, добре е да го поогледаме. Тази работа трудно би могъл да я свърши външен човек.

— Защо да е трудно? Важно е да съумееш да избереш момента. Паркираш колата в някоя от страничните алеи, изчакваш всички да отидат в столовата, шмугваш се през някой прозорец и отиваш на горния етаж. Къщата е плътно обградена от храсталаци.

— Много рисковано ще е.

— Точно този убиец не се страхува от риска, знаеш това. То стана ясно от самото начало.

— Нали оставихме наш човек да охранява имението?

— Знам. Оказа се, че един човек не е бил достатъчен. Бяхме отчели само анонимните писма. Самата Марина Грег е добре охранявана. Никога не ми дойде на ум, че някой друг може да е застрашен. Мисля...

Телефонът позвъня. Корниш вдигна слушалката.

— Обаждат се от хотел „Дорчестър“. Мистър Ардуик Фен е на телефона.

Подаде слушалката на Крадък, който я пое.

— Вие ли сте, мистър Фен? Крадък е на телефона.

— Разбрах, че сте ме търсил. Цял ден бях навън.

— Неприятно ми е да ви съобщя това, мистър Фен, но тази сутрин почина Ела Зелински. От отравяне с цианкалий.

— Така ли? Много неприятно. Нещастен случай ли е? Или не е нещастен случай?

— Не е нещастен случай. Някой е поставил циановодородна киселина в един пулверизатор, който тя е имала навика да използва.

— Да... да... — настъпи кратко мълчание. — Ако смея да попитам, защо ми съобщавате това тъжно събитие?

— Мистър Фен, вие познавахте ли мис Зелински?

— Разбира се, че я познавах. Познавах я от години. Не ми е била обаче близка приятелка.

— Надявахме се, че може би ще ни помогнете.

— По какъв начин?

— Чудехме се, дали не бихте могли да ни изложите някои свои съображения за възможните мотиви за смъртта ѝ. Тя е чужденка в тази страна. Знаем твърде малко за нейните приятели и познати, въобще за живота ѝ.

— Според мен по тези въпроси е по-добре да разпитате Джейсън Ръд.

— Естествено. Вече го направихме. Допуснахме обаче възможността вие да знаете нещо за нея, което на него да не му е известно.

— За съжаление, не е така. Не знаех почти нищо за Ела Зелински, освен че е много способна млада жена и първокласен работник. За частния ѝ живот въобще нищо не знам.

— Значи, нямате никаква представа?

Крадък се бе настроил да чуе едно поредно отрицание, но за негова изненада, не го чу. Вместо това настъпи пауза. В слушалката се чуваше тежкото дишане на Ардуик Фен.

— Там ли сте, старши инспекторе?

— Да, мистър Фен, тук съм.

— Ще ви кажа нещо, което би могло да ви бъде от полза. Когато го чуете ще разберете, че имах всички основания да го запазя за себе си. Реших обаче в крайна сметка, че това би било неразумно. Фактите са следните. Преди два дни ми се обадиха по телефона. Чух нечий шепот. Сега ще ви цитирам какво ми каза. „Видях те. Видях те как сипваш хапчетата в чашата. Не знаеше, че има свидетел, нали? Това е всичко засега. Скоро ще ти се каже какво трябва да направиш.“

Крадък възкликна от изненада.

— Нали това е наистина изненадващо, мистър Крадък? Категорично ви уверявам, че това обвинение няма никакви основания. Не съм сипвал хапчета в ничия чаша. Призовавам всеки, който пожелае, да докаже, че съм го направил. Твърдението е съвсем нелепо. Реших обаче, че мис Зелински е започнала да се занимава с изнудване.

— Разпознал сте гласа ѝ?

— От шепот не може да се разпознае глас. Обаче това беше Ела Зелински.

— Откъде знаете?

— Притежателят на Гласа кихна шумно, преди да затвори телефона. А аз знаех, че мис Зелински страда от сенна хрема.

— И какво мислите?

— Мисля, че мис Зелински при първия си опит за изнудване не случи. Сетне може би е извадила повече късмет. Изнудването може да бъде твърде опасна игра.

Крадък се взе в ръце.

— Благодаря ви за информацията, мистър Фен. Необходимо е, освен това да ви уведомя, че днес ще трябва да знам къде мога да ви откроя.

— Добре. Най-точна информация ще получите от шофьора ми.

Крадък затвори телефона и разказа това, което бе чул от Фен.

Корниш подсвирна.

— Или този човек няма никакво отношение към цялата работа, или...

— Или блъфира чудесно. Това е възможно. Този човек има здрави нерви. Ако съществува и най-малкият шанс Ела Зелински да е намекнала за подозренията си, то това хващане на бика за рогата е превъзходен блъф.

— Но той нали има алиби?

— С какви ли не фалшиви алибита се сблъскваме в наше време
— рече Крадък. — А и той има достатъчно пари, за да си заплати едно.

II.

Джузепе се върна в Госингтън Хол след полунощ. От Мъч Бенъм се прибра с такси, тъй като последният влак по разклонението до Сейнт Мери Мийд бе отпътувал. Бе в много добро настроение. Оправи си сметката с шофьора на портала и за по-пряко зацепи през храсталаците. Отвори задната врата с ключ. Къщата бе потънала в тишина и мрак. Джузепе затвори и заключи вратата. Когато се извърна в посока към стълбата, водеща към собствения му удобен апартамент, състоящ се от спалня и баня, усети течение. Някой навярно бе забравил някой прозорец отворен. Реши да не си сторва труда да проверява къде е. Усмехнат, изкачи се на горния етаж и пъкна ключ в бравата на вратата си — винаги заключваше своя апартамент. След като отключи и отвори вратата, почувства как в гърба му се опря кръгъл и твърд метален пръстен.

— Вдигни си ръцете и не издавай звук — рече му един глас.

Джузепе веднага вдигна ръце. Не желаше да рискува. Всъщност, нямаше какво да рискува.

Спусъкът е натиснат. Веднъж. Дваж.

Джузепе се свлече напред.

Бианка повдигна глава от възглавницата.

Това изстрел ли беше? Бе почти сигурна, че е чула изстрел. Изчака да мине малко време. Сетне реши, че само ѝ се е сторило, и отново си легна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

— Това е наистина прекалено ужасно — влетя възбудена мис Найт. Остави пакетите и въздъхна.

— Нещо случило ли се е? — попита мис Марпъл.

— Не искам да те занимавам с това, мила. Наистина не искам. Не ми се ще да те тревожа.

— Ако не ми разкажеш какво се е случило — рече мис Марпъл, — някой друг ще го направи.

— Наистина си права, мила — съгласи се мис Найт. — Страшно нещо. Хората само за това говорят. И съм сигурна, че е истина, макар че по начало не вярвам много на хорските приказки.

— Та беше започнала да разказваш, че се било случило нещо наистина ужасно — насочи я мис Марпъл.

— Ох, това наистина ме съкруши — рече мис Найт. — Сигурна ли си, мила, че това течение откъм прозореца не е опасно за теб?

— Малко свеж въздух ще ми дойде добре — каза мис Марпъл.

— Не искаме обаче да настинем, нали? Знаеш ли какво, мила, ще взема да направя един хубав яйчен пунш. Нали искаме да пийнем малко хубав яйчен пунш?

— Не знам дали ти го искаш — отвърна мис Марпъл, — но ще се радвам, ако си пийнеш яйчен пунш, щом ти е приятно.

— Хайде, сега пък — мис Найт закачливо я укори, като поклати пръст, — трябва ли непременно да се шегуваме с това?

— Ти щеше да ми казваш нещо — рече мис Марпъл.

— Няма защо да се тревожиш — пак започна мис Найт — и не трябва въобще да се вълнуваш, защото съм абсолютно сигурна, че това няма нищо общо с нас. Като гледаш обаче как този свят се е изпълнил с американски гангстери, вече нищо не може да те учуди.

— Значи, убили са още някого — заключи мис Марпъл. — Така ли е?

— Много си съобразителна, мила. Просто не мога да проумея откъде си научила.

— Всъщност, очаквах това да стане — рече мис Марпъл замислено.

— Наистина ли? — възкликна мис Найт.

— Хората виждат всичко — каза мис Марпъл. — Само дете невинаги осмислят веднага това, което са видели. Така. Кого са убили този път?

— Италианският иконом. Снощи го застреляли.

— Да... — промълви замислено мис Марпъл. — Да, да, много е логично, разбира се. Ако питаш обаче мен, той навярно доста време преди това е разбрал важността на онова, което е видял.

— Говорите така, сякаш всичко ви е било известно — възкликна мис Найт. — Защо е трябвало да го убиват?

— Предполагам — каза замислено мис Марпъл, — че се е опитал да шантажира някого.

— Хората говорят, че вчера бил заминал за Лондон.

— Така ли? Това е много интересно. Навежда към някои размисли.

Мис Найт се отправи към кухнята с намерението да приготви полезната напитка. Мис Марпъл продължи да гледа замислено до момента, когато я смути силното агресивно бръмчене на прахосмукачката, придружено от звънкия глас на Чери. Чери изпълняваше последния хит „Аз ти казах, ти ми каза“.

Мис Найт подаде глава откъм кухненската врата.

— Не вдигай толкова шум, Чери, ако обичаш — смъмри я тя. — Нали не искаш да смуцаваш спокойствието на мис Марпъл? Трябва да се сещаш за тези работи.

След това мис Найт затвори вратата, а Чери промърмори тихичко „Откъде-накъде пък ти ще ме наричаш «Чери», стара вещице?“ и продължи да акомпанира с песента си бръмченето на прахосмукачката, но вече по-тихичко. Чу се звънкият и силен глас на мис Марпъл.

— Чери, би ли дошла при мен за малко?

Чери изключи прахосмукачката и отвори вратата.

— Прощавайте, мис Марпъл, ако ви е подразнило пеенето ми.

— Пеенето ти е несравнимо по-приятно от ужасния шум на прахосмукачката — успокои я мис Марпъл, — но човек трябва да живее в крак с времето. Би било нелепо да очакваме от днешните млади хора да чистят с метли и парцали.

— Какво? Да коленича и да чистя с парцал, така ли? — гласът на Чери бе изпълнен с тревога и изненада.

— Естествено, това вече не се прави — каза мис Марпъл. — Ела затвори вратата. Извиках те, защото искам да си поговорим.

Чери се подчини и изгледа озадачено мис Марпъл.

— Не разполагаме с много време — рече мис Марпъл. — Онази стара... всъщност, за мис Найт ми е думата, може всеки момент да се яви с някакво яйчно питие.

— Радвам се. Дано да е вкусно — рече доброжелателно Чери.

— Ти чула ли си, че снощи са застреляли иконома на Госингтън Хол? — копита мис Марпъл.

— Кого, италианеца ли?

— Да. Казвал се Джузепе, доколкото разбрах.

— Не — отговори Чери. — Това не го бях чула. Чух, че вчера секретарката на мистър Ръд получила сърдечен удар, а някои даже казаха, че била умряла. Това обаче може би е само слух. А кой ви каза за иконома?

— Мис Найт, преди малко.

— Аз наистина тази сутрин все още не съм се срещала с никого — каза Чери. — От къщи дойдох направо тук. Сигурно новината още не се е разпространила. Значи утрепали са го, така ли?

— Поне така се говори — отвърна мис Марпъл, — макар и да не знам дали е вярно или не.

— Много любопитно — отбеляза Чери. — Интересно дали Гладис е успяла да го види преди това.

— Гладис?

— А, пада ми се малко приятелка. Живее през няколко къщи. Работи в бюфета на киностудиото.

— И тя ти е казала нещо във връзка с Джузепе?

— Ами, разказа ми нещо, което ѝ се видяло много странно, та беше решила да отиде при Джузепе и да го попита какво мисли той по въпроса. Ако питате мен, само си търсеше предлог да го види, май е малко хлътнала по него. Той, разбира се, е хубавец, а и италианците знаят как да общуват с жените, та ѝ казах да бъде внимателна. Добре знаете що за хора са италианците.

— Вчера заминал за Лондон — каза мис Марпъл — и доколкото разбрах, се върнал късно вечерта.

— Така и не знам дали е успяла да се срещне с него преди заминаването му.

— За какво искаше да го види, Чери?

— За да го пита за нещо, което на нея ѝ се сторило странно.

Мис Марпъл я изгледа въпросително. Смисълът, който всички квартални Гладиси влагаха в думата „странно“ ѝ бе известен.

— Била е ангажирана в Госингтън Хол в деня на партито — поясни Чери. — Нали се сещате? Денят, в който мисис Бедкок хвърли топа.

— Продължавай — мис Марпъл бе придобила вида на фокстериер, застанал пред леговицето на плъх.

— Та там видяла нещо, което ѝ се видяло малко странно.

— Защо тогава не е отишла да го разкаже в полицията?

— Ами как да ви кажа, мислеше си, че то всъщност не е чак толкова важно. Във всеки случай бе решила, че е по-добре първо да поговори с мистър Джузепе.

— И какво е видяла в онзи ден?

— Да ви кажа правата, стори ми се, че ми говори глупости. Даже си помислих дали не си прави майтап с мен, а да иска да се срещне с мистър Джузепе за нещо съвсем различно.

— Та какво ти каза? — настоя търпеливо мис Марпъл.

— Говори ми за мисис Бедкок и за напитката ѝ. Гладис била съвсем близо до нея в този момент. Каза, че тя сама го направила.

— Какво направила сама?

— Че сама си разляла коктейла върху роклята и я направила на нищо.

— В смисъл, че е била несръчна?

— Не. Не несръчна. Гладис каза, че го била направила *нарочно*. Умишлено. Ами според мен в това, което казва, няма никаква логика. Нали?

Мис Марпъл, много озадачена, поклати глава.

— Така е — съгласи се тя. — Не виждам никаква логика в това.

— Отгоре на всичко била с чисто нова рокля — продължи Чери. — От нея всъщност ни тръгна разговора. Гладис се чудеше дали ще бъде удобно да поиска да я купи. Не знаеше дали върви да разговаря за това с мистър Бедкок. Гладис много я бива като шивачка и страшно

разбира от дрехи. Каза ми, че платът бил чуден и че можела да преправи роклята.

Мис Марпъл се замисли малко върху чисто шивашкия аспект на проблема и след това премина на друга вълна.

— Ти сигурна ли си, че твоята приятелка Гладис ти е казала всичко?

— Ами, тя много ме учуди, когато ми каза, че ще отива да обсъжда с мистър Джузепе как мисис Бедкок нарочно си заляла роклята. Според мен това не е тема за разговор, не сте ли съгласна?

— Съгласна съм — каза мис Марпъл. — Нещата, които не виждаш, винаги са ти интересни. Ако не можеш да разбереш нещо, обикновено е заради това, че не го оглеждаш от необходимия ъгъл. Друго е, когато разполагаш с пълна информация — въздъхна тя. — Жалко, че не е отишла направо в полицията.

Вратата се отвори и през нея нахълта мис Найт с поднос, върху който имаше висока чаша с течност с приятен жълт цвят.

— Заповядай мила. Да знаеш само, колко е вкусно.

Взе една малка масичка и я премести до работодателката си. След това извърна поглед към Чери.

— Прахосмукачката е оставена на съвсем неподходящо място наред хола — процеди студено тя — и насмалко не се препънах в нея. *И друг* на мое място би могъл да пострада.

— Я по-добре да отида да си върша работата — каза Чери и излезе от стаята.

— Тази мисис Бейкър така се държи, че непрестанно трябва да ѝ правя бележки — оплака се мис Найт. — Оставя прахосмукачките там, където не им е мястото, и отгоре на това идва да ти досажда, когато се нуждаеш от отдих.

— Аз я извиках — каза мис Марпъл. — Искях да си поговоря с нея.

— Надявам се тогава да си успяла да ѝ кажеш и какво мислиш за начина, по който оправя леглата. Направо бях шокирана, когато снощи ти видях леглото. Наложих се да го оправя отново.

— Много мило от твоя страна — промълви мис Марпъл.

— Нищо особено, нали за това съм тук, за да помагам. За да се чувстваш колкото се може по-приятно и удобно. Ах, Боже мой, отново си развалила плетката.

Мис Марпъл се отпусна върху облегалката на креслото и затвори очи.

— Сега малко ще си почина — рече тя. — Ако обичаш, остави тази чаша тук и нека никой не ме смущава поне четиридесет и пет минути.

— Няма, мила, няма. Ще кажа и на мисис Бейкър да работи тихо.

Излезе подчертано безшумно от стаята.

II.

Красивият млад американец се огледа озадачено. Размерите на имението го бяха изненадали. Реши да помоли за съдействие една стара дама с бяла коса и розови бузи, единственото живо същество, което успя да забележи.

— Извинете ме, госпожо, бихте ли ми казала как да стигна до Бленъм Клоуз?

Старата дама не отговори веднага. Тъкмо бе започнал да си задава въпроса дали не е глуха и дали да не я заговори с по-висок глас, когато тя му даде исканата информация.

— Оттук направо, после завийте наляво, после тръгнете по втората пряка отдясно и карайте направо. Кой номер търсите?

— Номер 16 — отвърна той, след като погледна написаното на малък къс хартия. — Гладис Диксън.

— Правилно — рече старата дама. — Ако не се лъжа, обаче, тя работи в киностудиото в Хелингфърт. В бюфета. Ако ви е нужна сега, би трябвало да я потърсите там.

— Тази сутрин не е отишла на работа — каза младият човек. — Искаме да я ангажираме временно на работа в Госингтън Хол, че сме зле с прислугата.

— Разбирам ви — кимна старата дама. — Нали там снощи застреляха иконома?

Младият човек бе леко удивен от тези думи.

— В тукашните краища новините се разпространяват доста бързо — отбеляза той.

— Вярно е — съгласи се старата дама. — Доколкото разбрах, вчера и секретарката на мистър Ръд почина вследствие на удар — тя поклати глава. — Ужасно. Наистина ужасно. В какъв свят живеем?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

I.

Малко по-късно пред дома на Бленъм Клоуз номер 16 се яви още един посетител, сержант детектив Уилям (Том) Тидлър.

Почука на спретнатата врата, боядисана в жълт цвят, и след малко му отвори момиче на около петнадесет години. Имаше дълга разрошена светла коса и бе облечено с плътно прилепнали черни панталони и оранжев пуловер.

— Добър ден. Тук ли живее мис Гладис Диксън?

— Гладис ли ви трябва? Не извадихте късмет. Няма я.

— А къде е? Ще се върне ли тази вечер?

— Не. Замина. Реши да излезе за малко в отпуск.

— И къде е отишла?

— Нямам представа.

Том Тидлър се усмихна по най-дружелюбния възможен начин.

— Може ли да вляза? Майка ти у дома ли е?

— Мама е на работа. Ще се върне в седем и половина. Обаче и тя не знае нищо повече от мен. Гладис е в отпуск.

— Разбирам. Кога замина?

— Тази сутрин. Съвсем внезапно. Каза, че получила възможност за безплатно пътуване.

— А ще ми дадеш ли адреса ѝ?

Светлокосото момиче поклати глава.

— Не го остави. Обеща да ни изпрати адреса си, след като разбере къде точно ще отседне. А може и да не го изпрати. Миналото лято беше в Нюкей и оттам ни изпрати само една пощенска картичка. Такава си е, освен това смята, че майките не бива чак толкоз да се тревожат за децата си.

— А някой ще ѝ помогне ли с пари за сегашния отпуск?

— Би трябвало — каза момичето. — В момента е съвсем зле с парите. Миналата седмица отиде да пазарува на една разпродажба.

— Дали имаш някаква представа кой ѝ е осигурил това безплатно пътуване? Кой е платил?

Светлокосото момиче изведнъж настръхна.

— Не си мислете такива неща, господине. Нашата Гладис не е от тия. С приятеля си прекарват отпуска всеки път на едно и също място през август, обаче в това няма нищо лошо. Тя винаги си плаща своя дял от сметката. Така че не си мислете разни работи.

Тидлър отговори възпитано, че няма да си мисли никакви работи, но че би се радвал да научи адреса на Гладис Диксън, ако тя изпрати картичка.

Завърна се в участъка, където съобщи резултатите от многобройните си посещения. В киностудиото му казали, че Гладис Диксън се била обадила през деня и уведомила, че една седмица нямало да може да дойде на работа. Беше научил и някои други неща.

— Там си е направо лудница — поясни той. — Марина Грег имала безкрайни пристъпи на истерия. Плакала се, че й били дали отровно кафе. Нагарчало й. Била в ужасно състояние. Мъжът й го взел, излял го в умивалника и й казал да не шуми повече...

— Слушам те — каза Крадък. Бе очевидно, че ще чуе още нещо.

— Да, ама работата е там, че не го бил излял всичкото. Говорят, че бил запазил част от него, бил го дал за анализ и то наистина се оказало отровено.

— Тази работа не ми се вижда много правдоподобна — усъмни се Крадък. — Все пак, ще трябва да поговоря с него.

II.

Джейсън Ръд бе нервен и раздразнителен.

— Ето какво, инспектор Крадък, направих нещо, което бе напълно в правото ми.

— Щом у вас са се появили някакви съмнения, че това кафе не е наред, мистър Ръд, щеше да бъде много по-добре, ако бяхте оставили тази работа на нас.

— Истината е, че аз даже и за миг не предположих, че наистина може да му има нещо.

— Независимо от това, че жена ви намерила вкуса му за странен?

— Това ли имахте предвид? — Ръд тъжно се усмихна. — От деня на партито жена ми намира, че всичко, което яде или пие, има странен вкус. Пък и като започнаха да се получават тези заплашителни писма...

— Нови писма ли има?

— Пристигнаха още две. Едното беше хвърлено ей там, до прозореца. Другото бе пуснато в пощенската кутия. Ето ги, най-добре е да ги видите.

Крадък ги погледна. Бяха написани с печатни букви, както и първото.

„*Малко време остана. Пригответи се*“ — гласеше едното.

На другото бяха грубо изрисувани череп и кръстосани кости, придружени от текст: „*Това е за теб, Марина*“.

Крадък присви вежди.

— Детинска работа — рече той.

— Искате да кажете, че според вас не представляват никаква опасност?

— Ни най-малко — потвърди Крадък. — На убийците по начало е присъщо инфантилно мислене. Нямате ли представа, мистър Ръд, кой може да ги е изпратил?

— Никаква — отвърна Джейсън. — През цялото време не мога да се освободя от чувството, че някой си прави някаква зловеща шега.

По едно време допуснах... — поколеба се дали да продължи.

— Да, мистър Ръд?

— По едно време предположих, че това може да е работа на някой от местните хора. На някой, който може би се е превъзбудил от убийството в деня на партито. Има селски местности, където на работата на актьорите се гледа с много лошо око, едва ли не като на нещо сатанинско.

— С други думи, допускате, че мис Грег всъщност не е застрашена? Какво мислите обаче за историята с кафето?

— Така и не разбрах откъде научихте за това — отвърна Джейсън не без раздражение.

Крадък поклати глава.

— Всички само за това говорят, така че човек рано или късно научава. Беше редно да ни се обадите. Та вие не ни потърсихте дори и след като сте научил резултата от химическия анализ. Защо?

— Защото други неща ми лежаха на главата. Като почнем със смъртта на клетата Ела и приключим със случилото се с Джузепе. Инспектор Крадък, кога ще мога да отведа жена си оттук? Тя само дето не е полудяла.

— Разбирам положението ви, но предстои следствие.

— Давате ли си сметка, че животът ѝ все още е в опасност?

— Надявам се да не сте прав. Ще бъдат взети всички предпазни мерки.

— Всички предпазни мерки! Това и по-рано съм го чувал. Разберете, инспекторе, че трябва да отведа жена си оттук. Че е *необходимо* да го направя.

III.

Марина се бе излегнала върху шезлонга в спалнята си със затворени очи. Лицето ѝ бе придобило землист цвят вследствие на напрежението и умората. Съпругът ѝ продължаваше да я гледа. Тя отвори очи.

— Това пак ли беше онзи човек, Крадък?

— Да.

— Този път пък за какво дойде? Заради Ела?

— Заради Ела и заради Джузепе.

Марина се намръщи.

— Джузепе? Разбраха ли кой го е застрелял?

— Все още не са.

— Всичко това е същински кошмар. Каза ли дали може вече да си тръгваме?

— Каза, че все още трябва да останем тук.

— Защо пък да не можем? Трябва да го направим. Ти не му ли обясни, че не мога да седя тук и да чакам всеки ден да ме убият? Това е просто нелепо.

— Ще бъдат взети всички необходими предпазни мерки.

— Те това и преди го казаха. Предотвратиха ли убийството на Ела? Или на Джузепе? Ти не си ли даваш сметка, че накрая ще стигнат и до мен? Аз пък ти казвам, че онзи ден в студиото наистина ми бяха сипали нещо в кафето. Не биваше да го изливаш. Трябваше да го запазим и да го дадем за анализ. Така щяхме поне да сме сигурни...

— И ако се беше уверила, че в него наистина има отрова, това щеше ли да те успокои?

Тя го погледна с широко разтворени очи.

— Не мога да разбера какво искаш да кажеш. Ако се беше потвърдило, че някой наистина се опитал да ме отрови, сигурно щяха да ни позволят да се махнем оттук.

— Не е сигурно.

— Това обаче не може да продължава така! Не мога повече да издържам?! Трябва да ми помогнеш, Джейсън. Трябва да направиш

нещо. Страх ме е. Ужасно ме е страх. Тук някъде се е спотаил враг и не знаем кой е. Може да е всеки. Наистина всеки. Може да е човек от студиото, а може и да е някой в дома. Някой, който ме мрази. Защо обаче ме мрази? Защо? Някой, който иска да ме види мъртва. Кой може да е? Кой е? По едно време бях почти сигурна, че е Ела. Сега обаче...

— Решила си, че е Ела? — Джейсън изглеждаше направо изумен.
— Защо?

— Защото тя ме ненавиждаше. Наистина ме ненавиждаше. Вие, мъжете, как не забелязвате тези неща? Беше лудо влюбена в теб. Сигурна съм, че даже не си го и подозирал. Не е възможно обаче да е Ела, защото Ела е мъртва. О, Джинкс, Джинкс! Помогни ми. Отведи ме далеч оттук, някъде, където да съм в безопасност... Някъде, където да не изпитвам страх.

Скочи от шезлонга и бързо започна да се разхожда из стаята, кършейки ръце. Като режисьор Джейсън се възхити от тези изпълнени със страст и мъка движения. Трябва да ги запомня, рече си той. Може би за ролята на Хеда Габлър? Сетне с чувство на неудобство съобрази, че наблюдава собствената си жена все пак.

— Добре, Марина, добре. Знаеш, че се грижа за теб.

— Трябва веднага да напуснем този омразен дом. Веднага. Мразя го, мразя го, мразя го.

— Виж какво, не можем да отпътуваме веднага.

— Защо да не можем? Защо?

— Защото — каза Ръд, — убийствата усложняват нещата. А и други неща трябва да имаме предвид. Нима наистина мислиш, че бягството може да разреши нещо?

— Разбира се, че ще разреши. Ще избягаме от този човек, който така силно ме мрази.

— Ако има хора, които те мразят толкова силно, лесно биха могли да тръгнат по следите ти.

— Какво искаш да кажеш? Че никога няма да мога да избягам от тях? Че никога вече няма да бъда в безопасност?

— Мила, всичко ще бъде наред. Аз ще се грижа за теб. Аз ще бдя над теб.

Тя го прегърна.

— Нали ще го сториш, Джинкс? Нали няма да позволиш да ми се случи, нищо лошо?

Тя се отпусна в ръцете му и той внимателно я положи отново върху шезлонга.

— Знам, че съм страхлива — промърмори тя. — Ох, ако знаех кой е... И защо го прави... Донеси ми хапчетата, ако обичаш. Жълтите, не кафявите. Трябва нещо, което да ме успокои.

— За Бога, Марина, не ги взимай така често.

— Добре, мили, добре. Всъщност, те понякога въобще не ми действат — Марина го погледна в лицето. Усмихна му се нежно и неотразимо.

— Ще се грижиш за мен, нали, Джинкс? Закълни ми се, че ще го направиш.

— Винаги ще бъда редом с теб — отвърна Джейсън Ръд. — Докрай.

Тя широко разтвори очи:

— Имаше толкова странен вид, когато го каза.

— Така ли? Как изглеждах?

— Трудно ми е да ти го обясня... Като клоун, който се смее на нещо ужасно тъжно... Нещо, което никой друг не е видял.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато инспектор Крадък посети мис Марпъл на следващия ден, имаше уморен и потиснат вид.

— Седни и се разположи удобно — покани го тя. — Виждам, че не ти е било леко.

— Не обичам пораженията — отвърна инспектор Крадък. — Две убийства в рамките на двадесет и четири часа. Излиза, че професионално съм по-слаб, отколкото си мислех. Дай ми чаша чай, лельо Джейн, заедно с малко хляб и масло и ми помогни да се разтоваря, като ми разкажеш най-ранните си спомени от Сейнт Мери Мийд.

Мис Марпъл цъкна с език в знак на разбиране.

— Не бива да се говори така, моето момче, а и не мисля, че сега са ти необходими тъкмо хляб и масло. Джентълмените, когато претърпят някое разочарование, се нуждаят от нещо по-силно от чай.

Както винаги, мис Марпъл произнесе думата „джентълмени“, сякаш описваше някакъв непознат вид.

— Бих ти препоръчала едно уиски със сода — предложи тя.

— Наистина ли, лельо Джейн? Няма да ти откажа.

— Ще отида да го донеса — изправи се мис Марпъл.

— Моля те, не си прави труда. Нека аз да го донеса. Или ако предпочиташ, онази мис Едикояси.

— Не е необходимо мис Найт да ни се мотае тук — каза мис Марпъл. — Тя ще ми донесе чай едва след двадесет минути, така че ще имаме време да поразговоряме спокойно. Много умно направи, че влезе отзад, а не през входната врата. Ще можем да посъбеседваме спокойно.

Отиде до един ъглов шкаф, отвори го и извади от там бутилка, сифон със сода и чаша.

— Винаги ме изненадваш с нещо — каза Дърмът Крадък. — Нямах представа, че криеш такива неща в шкафа си. Сигурна ли си, лельо Джейн, че не си тайна пияница?

— Е, де — укори го мис Марпъл. — Никога не съм твърдяла, че трябва да се пие единствено чай. Малко концентрат винаги помага, когато човек е под напрежение или стрес. Дори е направо незаменим в такива случаи. Разбира се, и в случаите, когато един джентълмен пристига неочаквано. Заповядай — мис Марпъл му подаде лекарството. — И не е необходимо да се шегуваш повече. Просто се отпусни и си почини.

— По времето на твоята младост навярно е имало прекрасни съпруги — въздъхна Дърмът Крадък.

— Уверена съм, моето момче, че младите дами от моето време нямаше никак да ти допаднат. Тогава не се гледаше добре на женската ученост и много малко от тях имаха университетски, пък и какъвто и да е диплом.

— Има неща, по-важни от дипломите — отвърна Дърмът Крадък. — Едно от тях е да знаеш кога на един мъж би му дошло добре едно уиски със сода.

Мис Марпъл топло се усмихна.

— Хайде, разкажи ми, какво се е случило — подкани го тя. — Или поне това, което ти е позволено да разкажеш.

— Предполагам, че знаеш толкова, колкото и аз. А нищо чудно да ти е известно и нещо повече. Какво би ми казала за компаньонката си, за скъпата ти мис Найдт? Допускаш ли тя да е извършител на престъпленията?

— Че защо ще ѝ е на мис Найдт да върши такива неща? — попита удивено мис Марпъл.

— Споменах я, защото тя е последният човек, който би бил заподозрян — каза Дърмът. — Това нали се връзва и с твоята логика?

— Ни най-малко — отвърна решително мис Марпъл. — Винаги съм твърдяла, и не само пред теб, драги ми Дърмът, ако позволяваш да те наричам така, че извършителят на престъплението винаги е този, който дава най-много основания да бъде заподозрян в това. Подозираш съпруга или съпругата и най-често се оказва, че извършител е именно съпругът или съпругата.

— Джейсън Ръд ли имаш предвид? — поклати глава той в знак на несъгласие. — Та този човек просто обожава Марина Грег.

— Говорих по принцип — отвърна с достойнство мис Марпъл. — Първо се разбра, че мисис Бедкок е била убита. Задаваш си въпроса

кой би могъл да стори такова нещо и, естествено, първо се сецаш за съпруга. Следователно, оказва се необходимо да се проучи тази възможност. След това решаваме, че истинският обект на престъплението е бил Марина Грег и в същия ред на мислене се насочваме първо към човека, най-близко свързан с Марина Грег, сиреч, отново към съпруга. Защото няма никакви съмнения в това, че съпрузите много често искат да се освободят от съпругите си, макар и понякога да си остават само с това желание и да не правят нищо. Съгласна съм с теб, мило мое момче, че Джейсън Ръд наистина е много влюбен в Марина Грег. Вярно, не трябва да се изключва и възможността изявите на тази му обич да са престорени, макар никак да не ми се вярва в това. А и човек определено не може да види никакъв мотив за негово евентуално желание да я убива. Ако той бе пожелал да се ожени за някоя друга жена, можеше да прибегне до много по-просто средство. До развод. Още повече, че разводите са нещо като втора природа на кинозвездите. Няма и някаква материална изгода от смъртта ѝ, тъй като в никакъв случай не е беден човек. Има си собствена кариера и, доколкото съм разбрала, преуспява в нея. Значи, трябва да продължим по-нататък, колкото и да е трудно. Наистина е много трудно.

— Така е — съгласи се Крадък. — На теб навярно този конкретен случай ти се вижда доста труден, тъй като светът на кинозвездите ти е напълно непознат. Не познаваш нито техните скандали, нито разправиите им.

— Известно ми е може би малко повече, отколкото предполагаш — каза мис Марпъл. — Запознах се с някои броеве от теченията на „Конфиденшъл“, „Филмов живот“, „Да поговорим за киното“ и „Филмови новини“.

Дърмът Крадък се засмя. Не можа да се сдържи.

— Много ми е забавно да те гледам, както си седнала, и да слушам каква литература си проучила.

— Намерих я за много интересна — каза мис Марпъл. — Наистина като литература не чини много, ако смея да се изразя така. Разочаровах се, когато видях, че не е станало нищо ново от времето на моята младост. Тогава пишеха по този начин в „Модерно общество“ и „Дреболии“. Ключки и скандали. Голям интерес към това кой в кого е влюбен и така нататък. Знаеш ли, същите тези неща стават всеки ден в

Сейнт Мери Мийд. Също и в Новия квартал. Човешката природа си е една и съща навсякъде. Нека се върнем пак към въпроса кой би могъл да иска да убие Марина Грег. Да желае това толкова силно, че да повтаря опитите си и да изпраща заплашителни писма. Според мен, това е някой, който е малко... — Мис Марпъл многозначително почука с пръст по челото си.

— Така е — съгласи се Крадък. — Така изглежда. И за съжаление това невинаги е видимо.

— Знам, знам — побърза да се съгласи мис Марпъл.

— Малкият син на старата мис Пайк, Алфред, *изглеждаше* напълно разумен и нормален. Та даже и прекалено прозаичен, ако разбираш какво искам да кажа. Оказа се обаче, че е имал ненормална психика, че е бил наистина опасен. Мисис Пайк ми каза, че сега, когато е в психиатричната болница във Феъруейз, е щастлив и уравновесен, или поне така изглежда. Там проявяват разбиране към него и докторите го смятат за много интересен случай. Това, разбира се, го ласкае. Слава Богу, че всичко приключи щастливо, защото той два пъти насмалко не я уби.

Крадък се опита на ум да открие прилика между някой от хората около Марина Грег и по-малкия син на мисис Пайк.

— Да видим сега италианския иконом — продължи мис Марпъл. — Този, когото убиха. Както разбрах, в деня на смъртта си е бил в Лондон. Известно ли е какво е правил там? Разбира се, ще те помоля за отговор единствено в случай, че не ти е забранено — добави тя най-доброръчително.

— Пристигнал е в Лондон в единадесет и тридесет сутринта — съобщи Крадък. — Какво точно е правил там, не е известно, освен че някъде към два без петнадесет е отишъл в своята банка и е оставил на влог петстотин лири в банкноти. Неговото обяснение, сиреч, че трябвало да отиде в Лондон, за да навести някакъв болей роднина, не се потвърди. Не се е срещал с никой от тамошните си роднини.

Мис Марпъл кимна с разбиране.

— Петстотин лири — рече тя. — Интересна сума, нали? Човек би могъл да предположи, че е само първата вноска от една дълга поредица вноски, не си ли съгласен?

— Така изглежда — съгласи се Крадък.

— По всяка вероятност, това са всичките пари, които човекът, когото е заплашвал, е могъл да събере в момента. Нищо чудно и да си е дал вид, че е доволен от сумата, или да я е приел като авансово плащане при положение, че жертвата му е обещала да осигури допълнителни суми в непосредствено бъдеще. Всичко това говори против хипотезата, че човекът, който е желал да убие Марина Грег, е бил материално притеснен и е изпитвал спрямо нея някаква ненавист от съвсем лично естество. Според мен, опровергава и предположенията да е човек, който се е вредил на служба като прислужник или градинар. Освен ако не е бил само изпълнител — отбеляза мис Марпъл, — докато този, който е дърпал конците, е бил външен човек. Това може да обясни и пътуването до Лондон.

— Точно така. В Лондон се намират Ардуик Фен, Лола Брюстър и Марго Бенс. И тримата са присъствали на партито. Всеки един от тях е могъл да си уреди среща с Джузепе на определено място някъде между единадесет и два без четвърт. През това време Ардуик Фен е бил извън офиса си. Лола Брюстър напуснала апартамента си и излязла да пазарува. Марго Бенс не е била във фотостудиото си. Да не забравя...

— Да? — попита мис Марпъл. — Имаш ли нещо да ми казваш?

— Ти нали ми каза да проверя за децата — напомни ѝ Дърмът. — За децата, които Марина Грег е осиновила, преди да разбере, че може да си има свое.

— Така е.

Крадък и разказа това, което бе научил.

— Марго Бенс — повтори тихо мис Марпъл. — Все имах чувството, че тази работа по някакъв начин е свързана с децата...

След толкова години? Не мога да повярвам.

— Така е, разбирам те. Можеш ли обаче да ми кажеш, скъпи ми Дърмът, че разбираш от деца? Я си припомни собственото си детство. Не можеш ли да си спомниш някоя случка, някое събитие, които да са предизвикали у теб страдания или чувства, съвсем несъразмерни с истинската им значимост? Скръб или обида, които след това да не си изживявал? Спомних си за една книга от един блестящ писател, мистър Ричард Хюз. Не мога да се сетя за заглавието ѝ, но беше за деца, преживели ураган. Сега си спомням, в Ямайка. Та това, което децата не забравили, било, че котката им тичала като бясна из къщата.

Друго не могли да си спомнят. Целият ужас и страх, които изживели, били въплътени в паметта им само в това едно-единствено наблюдение.

— Интересно ми е да те слушам — каза замислено Крадък.

— Нима и ти си припомни нещо?

— Спомних си за смъртта на мама. Бях на пет години, ако не се лъжа. На пет или на шест години. Тъкмо вечерях в детската стая. Имаше пудинг със сладко, много го обичах. По едно време влезе едни от слугите и каза на гувернантката: „Ужас. Мисис Крадък току-що е загинала при нещастен случай“. Знаеш ли какво си представям, когато си спомням за смъртта на майка си?

— Какво?

— Чиния със сладък пудинг, в който съм се втренчил. И до ден-днешен си спомням как от единия край бе хванал корица. Тогава не се разплаках, въобще не реагирах. Просто останах на мястото си като вцепенен, с поглед, втренчен в пудинга. И знаеш ли какво? И до ден-днешен, видя ли някъде пудинг, било то в магазин, в ресторант или някъде на гости, душата ми веднага се изпълва със скръб и отчаяние. Понякога дори не съобразявам защо. Това не ти ли се вижда странно?

— Напротив — рече мис Марпъл. Вижда ми се съвършено естествено. Това, дето ми го разказа, всъщност е много интересно. Знаеш ли, сетих се за нещо...

Вратата се отвори и влезе мис Найт с поднос за чай.

— А-а... Дошъл ни е гостенин, колко приятно. Колко мило. Добре дошъл, инспектор Крадък, как сте? Ей сега ще донеса още една чаша.

— Благодаря ви, но няма защо да си правите труда — отклони я Дърмът. — Вече ме почерпиха.

На излизане от стаята мис Найт се извърна:

— Прощавайте, инспектор Крадък, може ли да поговоря с вас за минутка?

Дърмът излезе след нея. Отидоха в столовата и тя затвори вратата.

— Нали ще внимавате, инспектор Крадък?

— Да внимавам? В какъв смисъл, мис Найт?

— Да внимавате в приказките си с нашата скъпа стара приятелка. Знаем, ме тя от всичко се интересува, но за нея не е добре да слуша

разни работи за убийства и всякакви там ужасии. Нали наистина не искаме да сънува кошмари и да бълнува? Много е стара и много уязвима и трябва да бъде държана настрана от такива неща. Уверена съм, че всички тези истории за убийства и гангстери й действат ужасно, наистина ужасно зле.

На Дърмът му стана забавно.

— Не ми се вярва — възрази учтиво той, — мис Марпъл да се развълнува или шокира, от каквато и да е информация за убийства, която би могла да получи от вас или от мен. Смея да ви уверя, драга ми мис Нйт, ме мис Марпъл приема убийствата и всякакви други престъпления със самообладание и невъзможност.

Върна се при мис Марпъл, а мис Нйт, като промърмори нещо в знак на възмущение, го последва. По време на цялото чаепитие говори с бодър глас за политическите новини, които бе прочела във вестника, и по всякакви други теми, които според нея можела да повдигнат настроението на присъстващите. След като най-сетне прибра подноса и затвори вратата, мис Марпъл дълбоко въздъхна.

— Дано да не ми се наложи някой ден да убия тази жена, Дърмът. А сега ще те попитам за някои работи.

— Да. Заповядай.

— Искам още веднъж да направя един много внимателен обзор на всичко, което се е случило в деня на партито. Пристига мисис Бантри, а малко след нея, и викарият. След това пристигат мистър и мисис Бедкок. През това време на стълбището се намират кметът и жена му, този човек — Ардуик Фен, Лола Брюстър, репортерът от „Хералд и Аргъс“ и онова момиче Марго Бенс, фотографията. Ти ми беше казал, че Марго Бенс била застанала на междинната площадка и фотографи, рала всички. Ти видя ли някои от тези снимки?

— Всъщност, ей сега ще ти покажа една.

Извади снимката от джоба си. Мис Марпъл я взе и внимателно започна да я разглежда. Марина Грег и Джейсън Ръд, застанал до нея, но малко по-назад. Артър Бедкок, сякаш леко смутен, повдигнал ръка към лицето си, докато жена му през това време е стиснала ръката на Марина Грег, гледа я в очите и й разправя нещо. Марина не гледаше мисис Бедкок. Марина бе втренчила поглед някъде над главата ѝ, или право в обектива, или малко по-наляво от него.

— Наистина *много* интересно — продума мис Марпъл. — Да, вече няколко души ми описаха изражението ѝ. Застинало изражение. Така е, думата е много точна. Обречен поглед. Всъщност, не съм съвсем сигурна в това. Погледът ѝ говори по-скоро за парализа на чувствата, отколкото за осъзнаването на предстоящата гибел. Не си ли съгласен? Не бих казала, че погледът ѝ изразява страх, макар че и това не е невъзможно. И страхът може да те парализира. Според мен обаче, тогава не е изпитала страх. По-скоро е изпитала шок. Дърмът, милото ми момче, искам да ми кажеш, стига да си си записал някъде, какво точно е казала Хедър Бедкок на Марина Грег в този момент. Най-общата информация я имам, но ми се иска, ако е възможно това да се разбере, да узная *какви са били точните ѝ думи*. Предполагам, че вече си ги чул от различни хора.

Дърмът ѝ кимна утвърдително.

— Разбрах те. Чакай да погледна. Значи, говорих с твоята приятелка, мисис Бантри, после с Джейсън Ръд и накрая, ако не се лъжа, с Артър Бедкок. Информацията, както ти се изрази, е една и съща, но вариациите ѝ бяха различни.

— Естествено. Тъкмо вариациите обаче ме интересуват. Струва ми се, че това би могло да ни бъде от полза.

— Не виждам с какво — усъмни се Дърмът, — макар че ти може би по-добре знаеш. Приятелката ти, мисис Бантри, определено бе най-конкретна. Каза... чакай по-добре да си видя бележките.

Извади малък бележник от джоба си и го прелисти, за да освежи паметта си.

— Буквално няма да мога да ти цитирам, но с доста голяма точност — да. Значи, мисис Бедкок е била в много добро настроение и много доволна от себе си. Така, казала е нещо от този род: „Нямате си представа какво удоволствие е за мен пак да ви срещна. Едва ли ще си спомните, обаче преди години на Бермудските острови бях болна на легло с шарка, и въпреки това станах и отидох да ви видя и вие ми дадохте автограф. Това бе един от най-щастливите дни в живота ми, ден, който никога няма да забравя.“

— Така... — рече мис Марпъл. — Значи, споменала е мястото, но не и деня, нали тъй?

— Да.

— А Ръд какво ти каза?

— Джейсън Ръд ли? Той ми разправи, че мисис Бедкок била казала на жена му, че преди време, макар и болна от грип, отишла да види Марина и взела автограф от нея. Разказа ми това, което бях чул и от твоята приятелка, само че по-накратко.

— Той спомена ли ти дата и място?

— Не. Мисля, че не. Май каза, че това било станало преди десетина-дванадесет години.

— Така. А мистър Бедкок?

— Мистър Бедкок ми каза, че Хедър била крайно възбудена от срещата с Марина Грег, разказала й, че била нейна стара почитателка и че още като младо момиче, макар и болна, се вдигнала от леглото, само и само за да вземе автограф от нея. Не влезе в повече подробности, тъй като това явно е станало в дните, преди да се ожени за бъдещата си съпруга. Пък и останах с чувството, че тази случка не го беше впечатлила кой знае колко.

— Да... — продума мис Марпъл. — Да... Виждам...

— Какво виждаш? — попита Крадък.

— Виждам по-малко от това, което ми се иска да видя — призна си честно мис Марпъл. — Ох, де да знаех само защо е заляла новата си рокля...

— Кой? Мисис Бедкок ли?

— Да. Много странна ми се вижда тази работа. Съвсем необяснима. Освен ако... Боже мой, как може да съм толкова глупава!

Вратата се отвори и мис Найт запали осветлението в движение.

— Малко светлинка ще ни дойде добре — рече тя с бодър глас.

— Да, права си — отвърна мис Марпъл. — Точно от това се нуждаехме, от малко светлинка, и ето че дойде.

Разговорът определено отиваше към приключване и Крадък се изправи.

— Остава да ми кажеш само едно нещо — попита той на тръгване. — Да ми кажеш точно кой спомен от твоята младост те вълнува сега.

— Всички се шегуват с мен на тази тема — отвърна мис Марпъл.

— Ако искаш да знаеш, сетих се за камериерката на семейство Лористън.

— За камериерката на семейство Лористън? — Крадък не скри недоумението си.

— На нея ѝ се налагаше да записва съдържанието на телефонните послания до работодателите ѝ, но това ѝ се удаваше доста трудно. Обикновено схващаше *общия* смисъл на посланията, ако ме разбираш добре, но често пъти ги записваше по такъв начин, че се получаваше пълна глупост. Предполагам, че това се дължеше на лошия ѝ правопис. В края на краищата се стигаше до много конфузни положения. Спомням си едно от тях. Обадил се някой си мистър Бъроус, ако не се лъжа, и съобщил, че бил разговарял с мистър Елвстоун за съборената ограда, но онзи му рекъл, че не било негова работа да оправя оградата. Оградата била извън имота и той казал, че иска потвърждение дали това е точно така, за да разбере дали може да му се търси отговорност и да знае какво точно да каже на адвокатите си. Както виждаш, доста заплетено послание. От тези, които по-скоро те объркват.

— Щом говориш за камериерки — каза усмихнато ме Найд, — това трябва да се е случило *много отдавна*. Не мога да си спомня кога за последен път съм чула да се говори за камериерки.

— Това наистина се случи преди много години — съгласи се мис Марпъл, — но и тогава човешката природа си бе същата, каквато и днес. О, Божичко — сети се изведнъж тя, — слава Богу, че това момиче е на безопасно място в Борнмът.

— За кое момиче говориш? — попита Дърмът.

— За онова момиче, дето се занимава с шев и онзи ден отишло да разговаря с Джузепе. Гладис май се казваше, не си спомням фамилното ѝ име.

— Да не би да е Гладис Диксън?

— Да, точно така. Диксън се казваше.

— И казваш, че е в *Борнмът*? Откъде знаеш?

— Знам — каза мис Марпъл, — защото аз я изпратих там.

— Какво? — Дърмът я погледна. — Ти? Защо?

— Извиках я — поясни мис Марпъл. — Дадох и пари и ѝ казах да замине някъде в отпуск и да не съобщава адреса си на домашните.

— Защо, за Бога, ти е трябвало да правиш това?

— Защото не исках да я убият, естествено — каза мис Марпъл и спокойно се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Такова мило писмо получих от лейди Конуей — съобщи мис Найт, когато донесе таблата със закуската на мис Марпъл на сутринта, два дни след посещението на Крадък. — Нали си спомняш, че съм ти говорила за нея? Само дете понякога — мис Найт се почука по челото — издишва ей тук. И паметта ѝ хич я няма. Не можела да разпознава роднините си и когато дойдат при нея, казва им да се махат.

— Може би това се дължи не на загуба на паметта — каза мис Марпъл, — а на нежелание да ги види.

— Хайде пък сега — възрази мис Найт, — редно ли е да я подозираме в такива неща? Ще прекара зимата в хотел „Белгрейв“ в Ландидно. Много *красив* хотел. С прекрасен парк и хубава остъклена тераса. Моли ме да отида при нея и да ѝ правя компания — мис Найт въздъхна.

Мис Марпъл приседна в леглото си.

— Но, моля те — каза тя. — Щом те кани, щом се нуждае от тебе и ти се иска да отидеш...?

— Не, не, и дума да не става — възкликна мис Найт. — Най-малко това нещо съм имала предвид. А и какво ще каже мистър Реймънд Уест? Той ми беше обяснил, че работата ми тук може да стане постоянна. А и на мен никога не би ми минало през ума да бягам от задълженията си. Аз ти споменах това ей така, между другото, така че не се тревожи, мила — мис Найт потупа мис Марпъл по рамото. — Нас никой няма да ни изостави, нали? Нас ще ни гледат и ще се грижат за нас, и винаги ще ни е добре.

След тези думи излезе от стаята. Мис Марпъл с решителност в погледа дори не докосна храната. Вдигна слушалката на телефонния апарат и решително набра един номер.

— Доктор Хейдък?

— На телефона.

— Джейн Марпъл се обажда.

— Радвам се да ви чуя. Да не би да се нуждаете от професионалните ми услуги?

— Не. Но искам да разговарям с вас колкото се може по-скоро.

Когато доктор Хейдък се яви, завари мис Марпъл в леглото ѝ.

— Изглеждате в цветущо здраве — рече той укорително.

— Тъкмо затова пожелах да ви видя. За да ви кажа, че се чувствам чудесно.

— Твърде необичаен повод, за да се вика лекар.

— Здрава съм, в чудесна форма съм и е нелепо с мен да живее компаньон. Достатъчно е някой да идва да чисти всеки ден. Не виждам причини да е наложително някой постоянно да се грижи за мен.

— Според вас е така, но според мен — не — възрази доктор Хейдък.

— Май започвате да се превръщате в някакъв превзет мърморко — рече мис Марпъл не дотам любезно.

— Не ме обиждайте! — повиши тон доктор Хейдък. — За възрастта си наистина се радвате на много добро здраве. Е, вярно, поизмъчи ви бронхитът, който не е безопасен за хора на вашата възраст. На тази възраст обаче е рисковано човек да живее сам. Ами я си представете, че някой ден паднете по стълбището или се подхлъзнете в банята? Ей така ще останете да си лежите и никой няма да ви чуе.

— Човек може да си представи какво ли не — каза мис Марпъл. — Мога да си представя как мис Найдт ще се пребие на стълбището и как аз ще се стоваря отгоре ѝ, след като отида да проверя какво става.

— Не трябва да се подигравате с мен — рече доктор Хейдък. — Вие сте стара дама и е редно за вас да се грижат по подобаващ начин. Ако тази ви компаньонка не ви харесва, заменете я с друга.

— Това невинаги е лесно — отвърна мис Марпъл.

— Открийте някоя ваша стара прислужница. Някоя, която да е живяла дълго време с вас и да ви е симпатична. Чудесно виждам, че тази стара кокошка ви дразни. Тя и мен би ме дразнила. Вашият племенник е един от най-четените автори в страната. Той би могъл да има грижата да ви открие подходяща компаньонка.

— Разбира се, че милият ми Реймънд би направил това — каза мис Марпъл. — Той е много грижовен. Не е лесно обаче да се открие подходящ човек. Младите хора си имат собствен живот. А колкото до

старите ми верни прислужници, колкото и това да ми е неприятно повечето от тях измряха.

— Вие обаче сте жива — каза доктор Хейдък. — И ще живеете още дълго, ако се грижите за себе си.

Докторът се изправи.

— Няма защо да оставам повече тук — заяви той. — Нищо ви няма. Няма защо да ви губя времето с мерене на кръвното или на пулса. И вие сте засегната от тази възбуда, която е обхванала цялото село, макар и да не можете да научавате толкова много неща, колкото би ви се искало. Довиждане, че ме чака истинска работа. Имам осем или десет пациента с рубеола, половин дузина грипозни и един, за който имам съмнение за скарлатина. Да не говоря за редовните ми пациенти.

Докторът излезе, а мис Марпъл остана в леглото си с озадачен поглед. Нещо в думите му бе събудило някаква асоциация у нея. Нещо, свързано с болестите. Мис Марпъл решително отстрани подноса със закуската и се обади на мисис Бантри.

— Доли, ти ли си? Джейн се обажда. Искам да те попитам нещо. Слушай ме внимателно. Вярно ли е, че си казала на инспектор Крадък как Хедър Бедкок е разказала на Марина Грег една дълга и глупава история за това как била болна от дребна шарка и въпреки това станала от леглото, за да вземе автограф от нея?

— Горедолу така беше.

— Дребна шарка ли беше болестта?

— Ами, нещо такова. През това време мисис Алкок ме занимаваше с някакви свои страхове относно пиенето на водка, та не слушах внимателно.

— А сигурна ли си — мисис Марпъл си пое дъх, — че не е казала „коклюш“?

— Коклюш ли? — в гласа на мисис Бантри се прокрадна удивление. — Не разбира се. Когато си болен от коклюш, не ти е необходимо да се пудриш и гримираш, за да не личи, че си болна.

— Да, да. Значи си запомнила, че ѝ се е наложило да се гримира.

— Да, тя всъщност на това най-много наблегна, че ѝ се е наложило да се гримира. А ѝ личеше, че не е от тези жени, които ползват грим. Колкото до болестта, май си права. Май не беше дребна шарка. Да не би пък да беше копривна треска?

— Казваш го — рече хладно мис Марпъл, — защото самата ти веднъж бе хванала копривна треска и не можа да отидеш на една сватба. Безнадеждна си, Доли, съвсем безнадеждна.

Затвори грубо телефона, така че не можа да чуе протестния и удивен възглас на мис Бантри:

— Ама Джейн, моля ти се...

Мис Марпъл издаде звук, напомнящ раздражено котешко съскане, в знак на възмущение. Мислите ѝ се върнаха към собствените ѝ домашни проблеми. Вярната Флоренс? Дали можеше вярната Флоренс, тази някогашна нейна предана камериерка с вид на гренадир, да бъде убедена да напусне малката си хубава къщичка и да се завърне в Сейнт Мери Мийд, за да се грижи за бившата си господарка? Вярната Флоренс винаги ѝ бе била много предана. Вярната Флоренс обаче бе силно привързана към собствената си малка къщичка. Мис Марпъл поклати тъжно глава. Чу се бодро почукване на вратата. Мис Марпъл каза „Да“ и в стаята влезе Чери.

— Дойдох да прибера подноса — каза тя. — Да не би да се е случило нещо? Виждате ми се разтревожена.

— Чувствам се безсилна — оплака се мис Марпъл. — Стара и безсилна.

— Не се тревожете — утеши я Чери, като взе подноса. — Далеч сте от това, да сте безсилна. Просто си нямате представа какви неща чувам за вас. Целият Нов квартал само за вас говори. За това какви изключителни неща сте разкрила. *Хората* съвсем не ви смятат за стара и безсилна. Само онази ви набива такива неща в главата.

— Онази?

Чери кимна енергично с глава в посока към вратата зад нея.

— Да, да. Точно за вашата мис Найт ми е думата. Не ѝ позволявайте да ви се качва на главата.

— Тя е много любезна — рече мис Марпъл. — *Наистина* е много любезна — добави тя с тона на човек, който иска сам да се убеди в истинността на думите си.

— От прекалено много любезност на човек може да му се надуе главата — каза Чери. — Не сте ли съгласна с мен?

— Е — въздъхна мис Марпъл. — Предполагам, че всеки от нас си има проблеми.

— Така е — съгласи се Чери. — Не обичам да се оплаквам, но понякога имам чувството, че ако продължавам да имам за съседка мисис Хартуъл, скоро би могло да се случи нещо неприятно. Проклетата дърта котка, само с клюки и оплаквания се занимава. И на Джим му е писнало от нея, вчера голяма кавга изкараха. И за какво, според вас? Само заради това, че сме били пуснали „Месия“ прекалено силно. Може ли човек да има нещо против „Месия“? Та това е религиозна музика!

— А тя е имала някакви възражения, така ли?

— Вдигна ужасна шумотевица — оплака се Чери. — Започна да чука с юмрук по стената и да крещи какво ли не.

— Наистина ли е необходимо да пускаш музиката силно? — попита мис Марпъл.

— На Джим така му е приятно да я слуша. Казва, че ако не се пуска силно, не се долавят полутоновете.

— Това може би е леко смущаващо за някой, който не е *дотоам* музикален.

— Къщите са виновни — каза Чери. — Стените им са много тънки. Това ново строителство започна никак да не ми харесва. Отвън тези къщи хващат око, не ще и дума, но в тях не е възможно да дадеш простор на настроението си, без някой да започне да ти трие сол на главата.

Мис Марпъл се усмихна.

— Ти наистина се нуждаеш от простор в това отношение, Чери.

— Нали? — на Чери ѝ стана приятно от думите ѝ и се засмя. — Чудя се... — започна, и изведнъж ѝ пролича, че се чувства неловко. Остави подноса и се върна при леглото. — Чудя се дали ще имате нещо против, ако ви помоля за нещо. Ако го намерите за неприемливо, веднага ми кажете, че не сте съгласна и приключваме.

— Искаш от мен да направя нещо?

— Не съвсем. Става дума за стаите над кухнята. Нали не ги използвате за нищо?

— Не.

— Едно време там живеели градинарят и жена му, доколкото разбрах. Обаче това е минала работа. Та си помислих, или по-точно, заедно с Джим си помислихме, дали не можем да се настаним в тях. Накратко, да се заселим тук.

Мис Марпъл я погледна изумено.

— А какво ще правиш с хубавата си нова къща в Новия квартал?

— Писна ни от нея, пък и е купена на изплащане. Днес на изплащане можеш да купиш какво ли не. Дойдем ли тук, ще ни е широко, особено ако Джим може да ползва стаята над конюшната. Така ще я ремонтира, че ще стане като нова и ще може да държи там всичките си модели, та да няма да ми се налага да ги разтребвам през цялото време. А ако там си слушаме стереограмофона, въобще нищо няма да чуете.

— Ти сериозно ли говориш, Чери?

— Съвсем сериозно. С Джим дълго време обмисляхме тази работа. Него го бива за всякакъв майсторлък. И от водопровод разбира, и от дърводелство, така че ще поддържа дома. Аз пък мога да се грижа за вас не по-зле от вашата мис Найт. Е, знаете, че понякога съм малко забързана, обаче и леглата ще ги докарам, и с миенето на чинии ще се справя. А и като готвачка ме бива. Снощи например приготвих „Бьоф Строганов“, съвсем лесно беше.

Мис Марпъл през това време я наблюдаваше.

Чери й заприлича на малко палаво котенце, изпълнено с пъргавина, веселие и радост от живота. Мис Марпъл си помисли още веднъж за Вярната Флоренс. Вярната Флоренс, разбира се, щеше да се справи с домакинството къде-къде по-добре от Чери (мис Марпъл така и не повярва на обещанията на Чери). Вярната Флоренс обаче беше поне на шестдесет и пет години ако не и на повече. А и щеше ли да й се иска тепърва да я изтръгват от корените й? Нищо чудно и да се съгласеше, тъй като бе много предана на мис Марпъл. Искаше ли обаче наистина мис Марпъл хората да се жертват заради нея? Не страдеше ли вече достатъчно от саможертвата и добросъвестността на мис Найт?

Чери пък, колкото и да не чинеше като къщовница, *изпитваше искрено желание* да дойде. А и притежаваше качества, които в този момент в очите на мис Марпъл бяха от изключителна важност. Добро сърце, жизненост и интерес към всичко.

— Разбира се — каза Чери, — не бих искала да правя нищо зад гърба на мис Найт.

— Не се безпокой за мис Найт — прекъсна я мис Марпъл, която вече бе взела решение. — Тя ще замине при една своя позната на име

лейди Конуей в един хотел в Ландидно и ще се чувства много добре при нея. Ще трябва да уредим някои подробности, Чери, а и ще се наложи да поговоря със съпруга ти. Ако наистина смяташ, че тук ще ти бъде добре...

— Казах ви, че това място напълно ни устройва — рече Чери. — А и може да сте уверена в това, че ще си върша работата както трябва. Ако искате, мога да почиствам даже и с метла и лопатка.

От тази проява на великодушие мис Марпъл се засмя. Чери взе отново подноса от закуската.

— Е, аз по-добре да си гледам работата. Че тази сутрин закъснях, докато слушах какво е станало с клетия Артър Бедкок.

— Артър Бедкок? Какво му се е случило?

— Не знаете ли? Сега е в полицейския участък — заразправя Чери. — Помолили го да отиде и да „окаже съдействие на следствието“. Знаете какво означава това.

— Кога се е случило това нещо? — попита мис Марпъл.

— Тази сутрин — отвърна Чери. — Предполагам, че има някаква връзка с това, дете някога е бил женен за Марина Грег.

— Какво! — мис Марпъл отново приседна на леглото си. — Артър Бедкок е бил женен за Марина Грег?

— Така е — потвърди Чери. — Никой и хабер си нямаше за това, докато мистър Апшоу не го разказа. Той е бил командирован в Щатите няколко пъти от фирмата си, та знае много тамошни клюки. Това било много отдавна. Още преди тя да започне кариерата си. Били женени само една година или две, когато тя спечелила някаква филмова награда. Естествено, тогава ѝ се видял вече недостоен за нея и се развели набързо, по американски. Артър Бедкок е кротък човек. Не искал да се шуми за тази работа, сменил си името и се завърнал в Англия. Много стара история, наистина. Според мен, вече не е от никакво значение. Обаче ето ти, полицията е решила, че това е достатъчно основание да се занимава с него.

— О, не — възкликна мис Марпъл. — Я прибери подноса, Чери, ако обичаш, и помоли мис Нйт да дойде при мен. Ще излизам.

Чери отиде да изпълнява нареждането ѝ. Мис Марпъл се облече и забеляза, че пръстите ѝ леко трепереха. Дразнеше се, когато забелязваше, че възбудата се отразява на физическото ѝ състояние.

Тъкмо приключваше закопчаването на роклята си, когато влезе мис Найт.

— Търсила ли си ме? Чери ми каза...

— Извикай Инч — нареди мис Марпъл.

— Моля? — попита слисаната мис Найт.

— Инч — повтори мис Марпъл. — Извикай Инч. Обади се по телефона веднага да изпратят кола.

— А, да, имаш предвид таксиметровата фирма. Собственикът ѝ обаче не се ли казваше Робъртс?

— За мен е Инч и винаги ще бъде Инч — отвърна мис Марпъл. Както и да е, нека веднага да изпратят кола.

— Искаш да се поразходиш ли?

— Ох, моля те, обади се веднага! Побързай, ако обичаш.

Мис Найт я изгледа с известно съмнение, но изпълни нареждането.

— Нали се чувстваме добре? — осведоми се тя с известно външение в гласа.

— И двете се чувстваме много добре — отвърна мис Марпъл, — специално аз се чувствам *особено* добре. Безделието не е и никога не е било черта на моя характер. Сега ще действам, откога чакам този момент.

— Да не би тази мисис Бейкър да ти е казала нещо, което да те е разтревожило?

— Нищо не ме е разтревожило — отвърна мис Марпъл. — Нали ти казах, чувствам се по-добре от всякога. Яд ме е, че бях такава глупачка, та не можах досега да се сетя. Всъщност, добре че тази сутрин доктор Хейдък каза нещо, което ме подсети. Дано само да си спомням добре думите му. Къде ми е медицинският справочник? — мис Марпъл даде знак на мис Найт да се отстрани от пътя ѝ и с решителна крачка се отправи към стълбището. Сама откри необходимата ѝ книга в един библиотечен шкаф. Взе я, погледна съдържанието, промърмори „страница 210“, разтвори я на въпросната страница, прочете нещо и кимна удовлетворено.

— Да... Много интересно. Много любопитно. Не вярвам някой да е съобразил. Едва ли щях и самата аз да се сетя за това, ако не бях намерила връзката.

След това отново поклати глава. Ако можеше да намери поне един човек да ѝ потвърди...

Отново прехвърли през ума си всички описания на въпросната сцена...

Замисли се. Да, имаше такъв човек. Дали обаче щеше да ѝ помогне. Никой не можеше с положителност винаги да разчита на викария. Беше твърде непредсказуем. Все пак, отиде до телефона и набра номера му.

— Добро утро, отче. Мис Марпъл се обажда.

— Радвам се да ви чуя, мис Марпъл. С какво мога да ви бъда полезен?

— Не знам дали не бихте могли да ми помогнете с малко информация. Става дума за партито, на което умря мисис Бедкок. Доколкото разбрах, вие сте се намирал непосредствено до мис Грег, когато са пристигнали мистър и мисис Бедкок.

— Да, така беше. Пристигнах малко преди тях, ако не се лъжа. Трагичен ден наистина.

— Прав сте. Доколкото разбрах, мисис Бедкок разправяла на мис Грег, че години преди това се били срещали на Бермудските острови. Че отишла да я види, независимо от това, че била болна.

— Да, така беше. Спомням си.

— А спомняте ли си дали мисис Бедкок ѝ разказа от какво точно е била болна?

— Чакай да си спомня... Не беше шарка. Май беше рубеола. Да, точно така, рубеола. Много по-леко заболяване от шарката. Някои хора въобще не го усещат. Спомням си как братовчедка ми Каролайн...

Мис Марпъл решително пресече описанието на патилата на братовчедката Каролайн.

— Благодаря ви, отче — каза тя и след това затвори телефона.

Беше озадачена от викария. Начинът, по който той съумяваше да запомни някои неща, бе една от големите тайни на Сейнт Мери Мийд. Начинът, по който успяваше да забрави други, бе още по-голяма тайна.

— Таксито пристигна, мила — нахълта в стаята мис Найт. — Много старо е и не бих казала, че е много чисто. Не знам дали бива да се возиш на такава кола. Кой знае каква болест можеш да хванеш от нея.

— Глупости — прекъсна я мис Марпъл. Сложи си шапката, закопча лятното си манто и се отправи към таксито.

— Добро утро, Робъртс.

— Добро утро, мис Марпъл. Много сте подрани днес. Къде да ви закарам?

— В Госингтън Хол, ако обичате — каза мис Марпъл.

— Дали няма да е добре да те придружа, мила? — попита мис Найт. — Ще се преобуя само за секунда.

— Не, благодаря ти — отсече твърдо мис Марпъл. — Ще пътувам сама. Карай, Инч, искам да кажа, Робъртс.

Мистър Робъртс поде разговор едновременно с потеглянето.

— А, Госингтън Хол. Там вече всичко било променено. То къде ли вече не е променено. И този Нов квартал, да му се не види. Никога не бях предполагал, че и такива неща ще сполетят Сейнт Мери Мийд.

След пристигането си в Госингтън Хол мис Марпъл позвъни и пожела да говори с мистър Джейсън Ръд.

Приемникът на Джузепе, възрастен човек с неуверени движения, изрази съмнение в тази възможност.

— Мистър Ръд не приема никого без предварителна договореност, госпожо. Особено пък днес...

— Не съм си договаряла среща — каза мис Марпъл. — Ще го почакам, обаче — добави тя.

Отправи се към приемната и се устрои в едно кресло.

— Боя се, че тази сутрин това ще е абсолютно невъзможно, госпожо.

— В такъв случай ще почакам, докато стане следобед — каза мис Марпъл.

Новият иконом, претърпял поражение, се оттегли. След малко се появи един млад мъж с приятни обноски и бодър глас с лек американски акцент.

— Срещали сме се — каза мис Марпъл. — В Новия квартал. Вие ме попитахте как да стигнете до Бленъм Клоуз.

Хейли Престън добродушно се усмихна.

— Предполагам, че сте имала най-доброто желание да ми помогнете, но тогава ме заблудихте.

— Боже мой, наистина ли? — попита мис Марпъл. — Всъщност там толкова много улици се казват „Клоуз“. Мога ли да поговоря с

мистър Ръд?

— Как да ви кажа, доста е трудно. Той е по начало много зает човек, а тази сутрин наистина няма никакво свободно време и не върви да бъде обезпокояван.

— Да, да, знам, че той е много зает човек. Затова, когато тръгнах насам, вече се бях подготвила за необходимостта да почакам.

— Бих предложил да споделите с мен това, което имате да ми казвате. Видите ли, мистър Ръд по начало ме е натоварил с тази задача. Всеки, който желае да го види, трябва да говори първо с мен.

— Боя се — отклони предложението мис Марпъл, — че е наложително да говоря лично с мистър Ръд.

Устрои се още по-удобно в широкото дъбово кресло.

Хейли Престън се поколеба, понечи да каже нещо, но размисли и се насочи към стълбището.

След малко се върна в компанията на един едър мъж в спортен костюм.

— Това е доктор Гилкрис. А това е мис...

— Мис Марпъл.

— Значи вие сте мис Марпъл? — възкликна доктор Гилкрис и я изгледа с неприкрит интерес.

Хейли Престън побърза да се измъкне.

— Чувал съм за вас — поясни доктор Гилкрис. — За вас ми е говорил доктор Хейдък.

— Доктор Хейдък е мой много стар приятел.

— Да, знам. Значи, желаете да говорите с мистър Ръд? По какъв повод?

— Необходимо е да разговарям лично с него — каза мис Марпъл.

Доктор Гилкрис се опита да оцени решителността ѝ с поглед.

— Значи, решила сте да стоите тук, докато го видите, така ли?

— Точно така.

— Май наистина сте способна да го направите — поклати глава доктор Гилкрис. — В такъв случай ще ви съобщя, че има съвсем основателна причина да не можете да видите мистър Ръд. През нощта жена му почина, докато спеше.

— Починала е! — възкликна мис Марпъл. — Как е станало това?

— Поела е свръхдоза приспивателно. Смятаме да изчакаме няколко часа, преди да съобщим тази новина на пресата. Поради тази

причина бих ви помолил засега да не споделяте с никого това, което ви казах.

— Естествено. Нещастен случай ли беше?

— Категорично съм на това мнение — каза Гилкрис.

— Обаче би могло да бъде и самоубийство.

— Да. Но едва ли е така.

— Или някой може би й е сипал това приспивателно?

Гилкрис сви рамене.

— Това е вече една съвсем хипотетична възможност — усъмни се той. — А и би било съвсем невъзможно да се докаже — добави с увереност.

— Разбирам — каза мис Марпъл и си пое дълбоко дъх. — Съжалявам, но сега е необходимо повече от всякога да поговоря с мистър Ръд.

Гилкрис я погледна.

— Почакайте, ако обичате — кимна той.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джейсън Ръд погледна въпросително доктор Гилкрисст.

— Търси ви една стара дама — съобщи докторът. — Изглежда поне на сто години. Иска да разговаря с вас. Не приема никакви обяснения за отказ и казва, че ако трябва, ще чака целия следобед. Имам чувството, че е способна да прекара и нощта тук. Твърди, че трябва непременно да разговаря с вас. На ваше място бих я приел.

Джейсън Ръд не стана от мястото си. Лицето му бе бледо и напрегнато.

— Да не е смахната?

— Не. Ни най-малко.

— Не виждам защо... Всъщност, нека заповяда. Сякаш вече нещо има значение.

Гилкрисст кимна, излезе от стаята и извика Хейли Престън.

— Мистър Ръд се съгласи да ви отдели няколко минути, мис Марпъл — съобщи Хейли, който отново се появи при старата дама.

— Благодаря ви. Това е много любезно от негова страна — мис Марпъл се изправи. — Отдавна ли работите при мистър Ръд?

— Да. От около две години и половина. Отговарям най-вече за връзките с обществеността.

— Да... — мис Марпъл го огледа замислено. — Много ми напомняте един мой познат. Казваше се Джерълд Френч.

— Така ли? И с каква работа се занимаваше Джерълд френч?

— Кажете-речи, с никаква — отговори мис Марпъл, — но затова пък говореше много красиво. Имаше нещастно минало — въздъхна мис Марпъл.

— Я виж ти — възкликна Хейли Престън. Пролича му, че бе изпитал леко неудобство от думите ѝ. — И що за минало е било?

— Няма да ви кажа — отвърна мис Марпъл. — Той не обичаше да се говори за миналото му.

Джейсън Ръд стана от бюрото си и погледна не без изненада дребничката възрастна дама, която се отправи към него.

— Искала сте да ме видите? С какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да ви изкажа своите съболезнования за смъртта на съпругата ви. Знам, че скръбта ви е огромна. Ще ми се да повярвате, че не бих си позволила да нарушавам уединението ви в такъв миг, дори и за да ви изкажа съчувствие, ако това не беше крайно необходимо. Някои неща обаче трябва да се изяснят, за да не пострада един невинен човек.

— Невинен човек? Не ви разбирам.

— Имам предвид Артър Бедкок — обясни мис Марпъл. — Той сега е задържан в полицията за разпит.

— Да не би да го разпитват във връзка със смъртта на жена ми? Та това е нелепо, съвсем нелепо. Та той въобще не е идвал тук. Дори не я познаваше.

— Според мен я е познавал — каза мис Марпъл — Преди време е бил женен за нея.

— Кой? Артър Бедкок? Той нали беше съпругът на Хедър Бедкок? Да не би — гласът му стана подчертано доброжелателен и любезен — да правите някаква малка грешка?

— Бил е женен и за двете — каза мис Марпъл. — Бил е женен за съпругата ви, когато е била още много млада. Още преди да започне да се занимава с кино.

Джейсън поклати глава.

— Първият съпруг на жена ми е бил един човек на име Алфред Бидъл. Занимавал се е с търговия с недвижимост. Не са си подхождали и не след дълго са се разделили.

— Същият този Бидъл след време се е преименувал на Бедкок — каза мис Марпъл. — И сега пак работи във фирма за търговия с недвижимости. Странно е как някои хора никога не искат да сменят професията си и се занимават все с едно и също нещо. Предполагам, именно това е станало причина Марина Грег да стигне до извода, че този човек не ѝ подхожда. Не му е било по силите да бъде на нейната висота.

— Това, което ми казвате, е много изненадващо.

— Уверявам ви, че не фантазирам и нищо не си измислям. Това, което ви казвам, е самата истина. Такива неща в едно село бързо стават достояние на всички. Естествено, отнема им повече време, докато стигнат до Госингтън Хол.

— Добре... — Джейсън Ръд сякаш не бе съвсем уверен как трябваше да реагира. — С какво мога да ви бъда полезен, мис Марпъл?

— Ако не възразявате, бих желала да застана на това място на стълбищната площадка, където вие и съпругата ви сте посрещали гостите в деня на партито.

Той я погледна с известно подозрение. Да не би да беше просто една поредна търсачка на сензации? Лицето на мис Марпъл обаче имаше сериозно и спокойно изражение.

— Разбира се, щом желаете. Елате с мен.

Отведе я до стълбищната площадка.

— Доста неща са променени в този дом от времето на семейство Бантри — отбеляза мис Марпъл. — Така, сега нека да видим. Масичките навярно са били разположени тук. А вие със съпругата си навярно сте били застанали...

— Жена ми бе застанала тук — посочи Джейсън. — Гостите се изкачваха по стълбището, тя се ръкуваше с тях и след това ги поемах аз.

— Значи, била е застанала тук — повтори мис Марпъл.

Застана на точното място, където преди това бе стояла Марина Грег. Застина неподвижно. Джейсън Ръд я наблюдаваше. Поведението ѝ му се стори озадачаващо, но същевременно интересно. Тя повдигна леко дясната си ръка, сякаш се опитваше да потисне треперене, и насочи поглед към стълбището, като че ли се опитваше да види изкачващи се по него хора. След това погледна право пред себе си. На височината на средата на стълбището се намираше огромна картина, копие на творбата на стар италиански майстор. От двете ѝ страни имаше тесни дълги прозорци. Единият гледаше към градината, а другият — към конюшните. Мис Марпъл обаче не им обърна внимание. Погледът ѝ бе насочен към самата картина.

— Разбира се, че първите наблюдения са най-точни — промълви тя. — Мисис Бантри ми каза, че жена ви се била втренчила в картината със „застинал“ поглед, както тя се изрази.

Мис Марпъл продължи да оглежда разкошните синьо-червени одеяния на Мадоната. Мадона, отметнала леко глава назад и усмихваща се на Младенеца, който държеше в ръцете си.

— Това е Усмихващата се Мадона на Джакомо Беллини — продължи мис Марпъл. — Религиозна картина, но в същото време и

изображение на една щастлива майка и детето ѝ, нали, мистър Ръд?

— Съгласен съм с вас.

— Сега вече разбирам — въздъхна мис Марпъл. — Сега вече ми е ясно всичко. Цялата работа се оказа твърде проста, не сте ли съгласен?

— В какъв смисъл проста?

— Струва ми се, че ви е ясно — каза мис Марпъл.

Чу се звънеца на входната врата.

— Не съм сигурен дали ви разбирам — отвърна Джейсън Ръд и отправи поглед надолу. Чуха се гласове.

— Този глас ми е познат — обади се мис Марпъл. — Това не е ли инспектор Крадък?

— Да, изглежда е той.

— Значи и той иска да ви види. Имате ли нещо против да се присъедини към нас?

— Що се отнася до мен, нямам нищо против. А дали той ще се съгласи...

— Според мен няма да възрази — каза мис Марпъл. — Още повече, че според мен вече няма защо да се губи повече време. Стигнахме до момента, когато трябва да разберем как точно е станало всичко.

— Струва ми се, казахте, че работата е проста — рече Джейсън Ръд.

— Наистина е проста — потвърди мис Марпъл. — Толкова проста, че направо се набива в очи.

Умореният иконом се появи на стълбището.

— Пристигна инспектор Крадък, сър — съобщи той.

— Кажете му да заповяда тук, ако обичаш — нареди Джейсън Ръд.

Икономът отново изчезна и след малко на стълбището се появи Дърмът Крадък.

— Това ти ли си? — обърна се Крадък изненадано към мис Марпъл. — Как се оказа тук?

— Дойдох с Инч — отвърна мис Марпъл, като отново предизвика всеобщо недоумение с този отговор.

Застаналият малко зад нея Джейсън Ръд озадачено се почеса по челото. Дърмът Крадък поклати глава.

— Тъкмо бях започнала да обяснявам на мистър Ръд — започна мис Марпъл. — Впрочем, икономът излезе ли?

Дърмът Крадък хвърли поглед надолу по стълбите.

— Да — отговори той. — Не може да ни чуе. Сержант Тидлър ще се погрижи за това.

— В такъв случай, всичко е наред — успокои се мис Марпъл. — Разбира се, бихме могли да проведем разговора си в някоя от стаите, но според мен е по-добре да протече тук. Тук сме на самото място, където всичко се е случило, и затова ще бъде много по-лесно да се обясни.

— Ако съм разбрал добре, говорите за деня на партито — уточни Джейсън Ръд. — Денят, в който Хедър Бедкок беше отровена.

— Да — потвърди мис Марпъл. — Това, което искам да кажа, е, че нещата са много лесни за разбиране, стига да ги погледнеш от правилния ъгъл. В началото трябва да се спрем на характера на Хедър Бедкок. При характер като нейния неминуемо някой ден щеше да ѝ се случи нещо от този род.

— Не ви разбирам — обади се Джейсън Ръд. — Въобще нищо не разбирам.

— Прав сте, трябва да направя някои пояснения. Видите ли, когато моята приятелка мисис Бантри, която в онзи ден е била у вас, ми описа случилото се, тя ми цитира стихове от една поема, която много обичах в младостта си. Поемата на лорд Тенисън „Дамата от Шалот“.

— Мис Марпъл продължи на малко по-висок глас:

*Върху гладката повърхност тънка паяжина плъзна,
огледалото на късчета разби се.*

*„Проклятието ме настигна“ — изплака
Дамата от Шалот.*

— Това е видяла мис Бантри или поне това си е помислила, че е видяла. Може би не ми цитира стиховете съвсем точно. Не съм сигурна дали вместо „проклятие“ не каза „прокоба“ или „гибел“. Впрочем, някоя от тези думи може би би била по-уместна при създадите се обстоятелства. Видяла как жена ви разговаря с Хедър Бедкок. Чула

какво Хедър разправяла на жена ви и ми описа изражението на обреченост, появило се върху нейното лице.

— За това не сме ли разговаряли вече няколко пъти? — рече Джейсън Ръд.

— Необходимо е да го споменем още веднъж — настоя мис Марпъл. — Именно така ми беше описано изражението на лицето на жена ви и при това погледът ѝ бил отпратен не към Хедър, а към една картина. Картина, на която е била изобразена смееща се щастлива майка, която държи щастливото си дете в ръце. Всъщност проклятието, изписано на лицето на Марина Грег, е било надвиснало не над нея. Стоварило се е върху главата на Хедър. Хедър е била обречена още в момента, когато е започнала да говори и да описва със самодоволство нещо, което се е случило преди години.

— Би ли могла да поясниш какво искаш да кажеш? — попита Дърмът Крадък. Мис Марпъл го погледна.

— Естествено. Има нещо, което ти не знаеш. Не би могъл да го знаеш, след като никой не ти е казал какво точно е говорила Хедър Бедкок.

— Как да не са ми казали — възрази Дърмът. — Чух го и то от устата на няколко души.

— Така е — съгласи се мис Марпъл, — но ти не го знаеш, защото Хедър не ти го е казала *лично* на теб.

— Не виждам как е могла да ми разкаже лично какво е говорила, след като беше вече умряла, когато дойдох тук.

— Вярно е. Всичко, което знаеш, е, че тя е била болна и на легло, обаче въпреки това намерила сили да излезе и да отиде на някакво тържество, където присъствала Марина Грег, да я заговори и да вземе от нея автограф.

— Това го знам — каза Крадък нетърпеливо. — Това вече съм го чувал.

— Не си чул обаче най-важното словосъчетание. Това, което всички са пренебрегнали като несъществено — каза мис Марпъл. — Хедър Бедкок е била болна от *рубеола*.

— Рубеола? Та какво значение има това?

— Рубеолата всъщност е едно доста леко заболяване — поясни мис Марпъл. — Почти не се чувстваш зле. Получаваш някакъв обрив, който лесно може да се прикрие с пудра. Вдигаш температура, но не

много висока. Чувстваш се достатъчно добре, за да можеш да излизаш и да се срещаш с хора, ако имаш такова желание. И разбира се това, че Хедър е споменала съвсем определено, че е била болна именно от рубеола, не е направило никому впечатление. Мисис Бантри например останала с чувството, че Хедър била болна от морбили или от копривна треска. По думите на мистър Ръд болестта май била „грип“, но естествено, това той го е казал умишлено. Самата аз обаче мисля, че това, което Хедър Бедкок е казала на Марина Грег, е, че била болна от рубеола, но въпреки това нарушила болничния режим и излязла да види Марина. И в това именно се крие ключът на цялата загадка, защото, виждате ли, рубеолата е крайно заразна. Много е прилепчива. Освен това, причинява и още нещо, което не трябва да се забравя. Когато една жена се зарази от рубеола в първите четири месеца от своята — тук мис Марпъл направи малка пауза поради викторианския си свян, — от своята бременност, последствията от това могат да бъдат ужасяващи. Детето може да се роди сляпо или умствено увредено.

Обърна се към Джейсън Ръд.

— Струва ми се, че няма да сгреша, мистър Ръд, ако кажа, че жена ви е родила умствено увредено дете и че никога не е успяла напълно да се съвземе от този шок. Открай време е мечтала да има собствено дете, а в крайна сметка появяването на дългоочакваната рожба на бял свят се е оказало трагедия. Трагедия, която тя никога не е забравила, никога не е пожелала да превъзмогне. Трагедия, която се е превърнала в незарастваща рана и през цялото време е разяждала душата ѝ.

— Това е напълно вярно — потвърди Джейсън Ръд. — Още в ранната си бременност Марина заболяла от рубеола и лекарят ѝ обяснил, че именно на това се дължало умственото увреждане на детето ѝ. Обяснил ѝ, че не става дума за някакво наследствено слабоумие или нещо от този род. Опитал се по този начин да я успокои, но не вярвам да е успял. Тя така и не научи как, кога и от кого е прихванала тази болест.

— Така е — каза мис Марпъл. — Въобще не го е знаела до момента, когато тук, в този дом, един следобед се явила при нея една напълно непозната жена и ѝ го е казала. Нещо повече, изпитала е удоволствие, когато е направила това, дала ѝ да разбере, че се гордее с постъпката си. С това, че е показала, според нея, смелост и

решителност, като, независимо от болестта си се гримирала и излязла, само и само за да види любимата си актриса и да вземе от нея автограф. Цял живот се е гордяла с тази си постъпка. Хедър Бедкок, разбира се, в никакъв случай не е имала лоши намерения. Никога никому не е мислела да сторва зло, обаче няма никакво съмнение, че хора като нея и като моята стара приятелка Елисън Уайлд са способни да сторят големи злини не защото са лишени от доброта — те са добри по душа, а защото никога не им е присъщо да се замислят за начина, по който техните действия биха могли да засегнат другите. Когато правят нещо, те винаги мислят единствено за това, какво значение имат действията им *за самите тях* и въобще не им идва на ум как биха могли да се отразят на някой друг.

Мис Марпъл кимна замислено и продължи:

— С други думи, тя е умряла заради нещо, което сторила в миналото. Можете да си представите как се е почувствала в този момент Марина Грег. Мисля, че мистър Ръд ще ме разбере добре. Според мен Марина никога не е преставала да таи дълбока омраза към непознатия причинител на нейната трагедия. И изведнъж се среща с него лице в лице. Отгоре на всичко тази жена е била весела и самодоволна. За Марина това вече се е оказало прекалено. Ако е била в състояние този миг да разсъди, да размисли, да погледне трезво на нещата, щяло е да стане друго. Това обаче не се е случило. Пред очите си виждала само жената, която я лишила от щастие, като разрушила здравето и живота на детето ѝ. Пожелала да я накаже. Пожелала да я убие. За нещастие, оказало се, че ѝ е по силите да направи това. Носела със себе си онова успокоително средство, „Калмо“. Доста опасно лекарство, с чиято дозировка трябва да се внимава. Всичко станало много лесно. Наляла го в собствената си чаша. Решила, че ако случайно бъде забелязана, това нямало да направи вероятно никому впечатление, тъй като всички били свикнали да наблюдават как тя по един или друг повод взима успокоителни. Възможно е действието ѝ да е било забелязано от един-единствен човек, но аз по-скоро се съмнявам в това. Предполагам, че мис Зелински е разчитала само на предположенията си. Марина Грег оставила чашата си на масата и след това успяла да блъсне уж неволно Хедър Бедкок така, че тя да разлее чашата си върху новата си рокля. И тук вече настъпва една загадка,

дължаща се на факта, че хората не могат да се научат да използват правилно местоименията.

— Това ме накара да си спомня за камериерката, за която ти бях говорила — обърна се тя към Дърмът. — Видите ли, беше ми известно единствено казаното от Гладис Диксън на Чери, а именно, как разлятата течност направила на нищо роклята на Хедър Бедкок. Това, което ѝ се видяло странно, казаха Гладис на Чери, е, че била почти сигурна, че тя го била направила нарочно. Когато обаче е казала „*тя*“ Гладис е имала предвид не Хедър Бедкок, а Марина Грег. Гладис точно така се изразила „*тя* го направи нарочно“. Блъснала е ръката на Хедър. Неслучайно, а *умишлено*. Знаем, че е била в непосредствена близост до Хедър, защото била залята не само роклята на Хедър, но и нейната собствена рокля, преди тя да натрапи своя коктейл на Хедър. Наистина — продължи мис Марпъл замислено, — убийството е било почти съвършено, тъй като е било извършено импулсивно, а не вследствие на обмисляне и планиране. Пожелала е Хедър Бедкок да умре и след няколко минути Хедър *наистина* е била мъртва. По всяка вероятност не е осъзнала веднага сериозността на това, което е сторила. Сетне обаче си е дала сметка за нея. Била е уплашена, страшно уплашена. Страхувала се е, че някой може би е видял как налива успокоителното в собствената си чаша, че някой е забелязал как е блъснала *умишлено* Хедър по лакътя, че някой би могъл да я обвини, че нарочно е отровила Хедър. Решила е, че от това положение може да открие един-единствен изход — да твърди, че опитът за убийство е бил насочен срещу *нея*, че именно тя е била набеязана за жертва. Опитала се да заблуди първо лекаря си. Отказала да му разреши да каже това на мъжа ѝ, защото според мен е знаела, че мъжът ѝ няма да повярва в това. След това е сторила фантастични неща. Писала е заплашителни писма до самата себе си и уредила те да бъдат откривани в необичайни места и в необичайни моменти. Един ден сипала отрова в собственото си кафе в киностудиото. Направила е неща, които са могли да бъдат разобличени с лекота, стига човек да е знаел как да подходи към тях от правилната посока. Били са забелязани обаче само от един-единствен човек.

Мис Марпъл отправи поглед към Джейсън Ръд.

— Това е само ваша теория — каза Джейсън Ръд.

— Може да се изразите и така, мистър Ръд, щом желаете, но чудесно знаете, че това е самата истина. Вие сте знаел това още от самото начало. Знаел сте, защото сте чул споменаването на рубеолата. Знаел сте и сте решил на всяка цена да защитите Марина. Не сте си дали обаче сметка от колко много неща е трябвало да я защитите. Не сте разбрал, че е ставало дума не само за потулването на една смърт, смъртта на една жена, за която сте могъл да кажете с пълно основание, че сама си е била виновна. Последвали са обаче и други нещастия. Смъртта на Джузепе. Изнудвач, не ще и дума, но все пак човешко същество. Смъртта на Ела Зелински, към която, предполагам, сте хранил добри чувства. Горял сте от желание да защитите Марина и да я предпазите от извършването на повече злодеяния. Искал сте просто да я отведете отгук, в някое безопасно място. Опитвал сте се да я държите под наблюдение през цялото време, да се убедите, че нищо лошо повече няма да се случи.

Мис Марпъл спря, доближи се до Джейсън Ръд и съчувствено го докосна по ръката.

— Съчувствам ви. Искрено ви съчувствам. Разбирам страданията, през които сте преминал. Много я обичахте, нали?

Джейсън Ръд леко се отмести.

— Това, струва ми се, беше общоизвестно.

— Тя бе такова прекрасно създание — продължи с топлота в гласа мис Марпъл. — Бе толкова талантлива. Могла е силно да обича и мрази, но ѝ е липсвала вътрешна устойчивост. Много е тъжно наистина да се родиш без такава устойчивост. Никога не ѝ е било по силите да се откъсне от миналото, а бъдещето го е виждала не такова, каквото наистина се е очертавало, а каквото ѝ се е щяло да бъде. Беше велика актриса и красива, и много нещастна жена. Как прекрасно игра ролята на Мери, Шотландската кралица! Никога няма да я забравя.

На стълбището внезапно се появи сержант Тидлър.

— Сър — обърна се той към Крадък, — може ли да ви кажа нещо насаме?

— След малко ще се върна — каза Крадък на Джейсън Ръд и слезе по стълбището.

— Не забравяй — каза му мис Марпъл, — че клетият Артър Бедкок няма нищо общо с тази работа. Дошъл е на партито, защото е искал поне за миг да зърне момичето, за което е бил женен в младостта

си. Предполагам, че тя дори не го е познала. Греша ли? — зададе въпрос към Джейсън Ръд.

Джейсън Ръд кимна отрицателно.

— Не вярвам. Поне на мен нищо не ми е казвала. Не вярвам да го е познала — добави той замислено.

— Вероятно е така — каза мис Марпъл. — Така или иначе, той е съвършено невинен. Никога не е пожелал да я убива или да ѝ стори зло. Не забравяй това — тези думи бяха отправени към слизация по стълбището Дърмът Крадък.

— Уверявам те — успокой я Крадък, — че той даже и за миг не е бил застрашен, от каквото и да е. Не можеше обаче да не го разпитаме отново, след като разбрахме, че някога наистина е бил женен за Марина Грег. Не се тревожи за него, лельо Джейн — промърмори тихичко, като ускори ход по последните стъпала.

Мис Марпъл се обърна към Джейсън Ръд. Изглеждаше замаян, с поглед, отправен някъде в безкрая.

— Ще ми позволите ли да я видя? — попита мис Марпъл.

Той размисли за миг и след това кимна утвърдително.

— Да, можете да я видите. Струва ми се, че сте успяла да прозрете много точно чувствата ѝ.

Тръгна напред по коридора и мис Марпъл го последва. Отвори вратата на голямата спалня и леко дръпна завесите.

На огромното легло с форма на раковина лежеше Марина Грег със затворени очи и сключени ръце.

Мис Марпъл реши, че навярно така е изглеждала Дамата от Шалот, поела сетния си път в лодката, плаваща към Камелът. А и застаналият до нея скърбящ мъж с измъчено и грозно лице можеше да се приеме като един съвременен Ланселот.

— Щастие е за нея, че е взела свръхдоза — промълви тихо мис Марпъл. — Смъртта действително е била за нея единственият път за бягство. Да, цяло щастие е, че е поела свръхдоза. Или тази свръхдоза ѝ е била дадена?

Погледите им се срещнаха, но той не изрече нищо.

— Тя бе толкова обаятелна! — каза той със сломен глас. — И толкова много изстрада.

Мис Марпъл погледна отново неподвижната фигура. Бавно изрече последните няколко стиха на поемата:

*Той промълви: Тя има лик прекрасен.
Бог в милостта си с красота дари я.
Нея, Дамата от Шалот.*

Издание:

Агата Кристи. Проклятието на огледалото

ИК „АБАГАР“, София, 1994

Редактор: Боряна Гечева

ISBN 954–584–105–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.